

GRATUIT thrillerul **Ultimul Papă** de Luis Miguel Rocha (vol. 1)

FLACĂRA

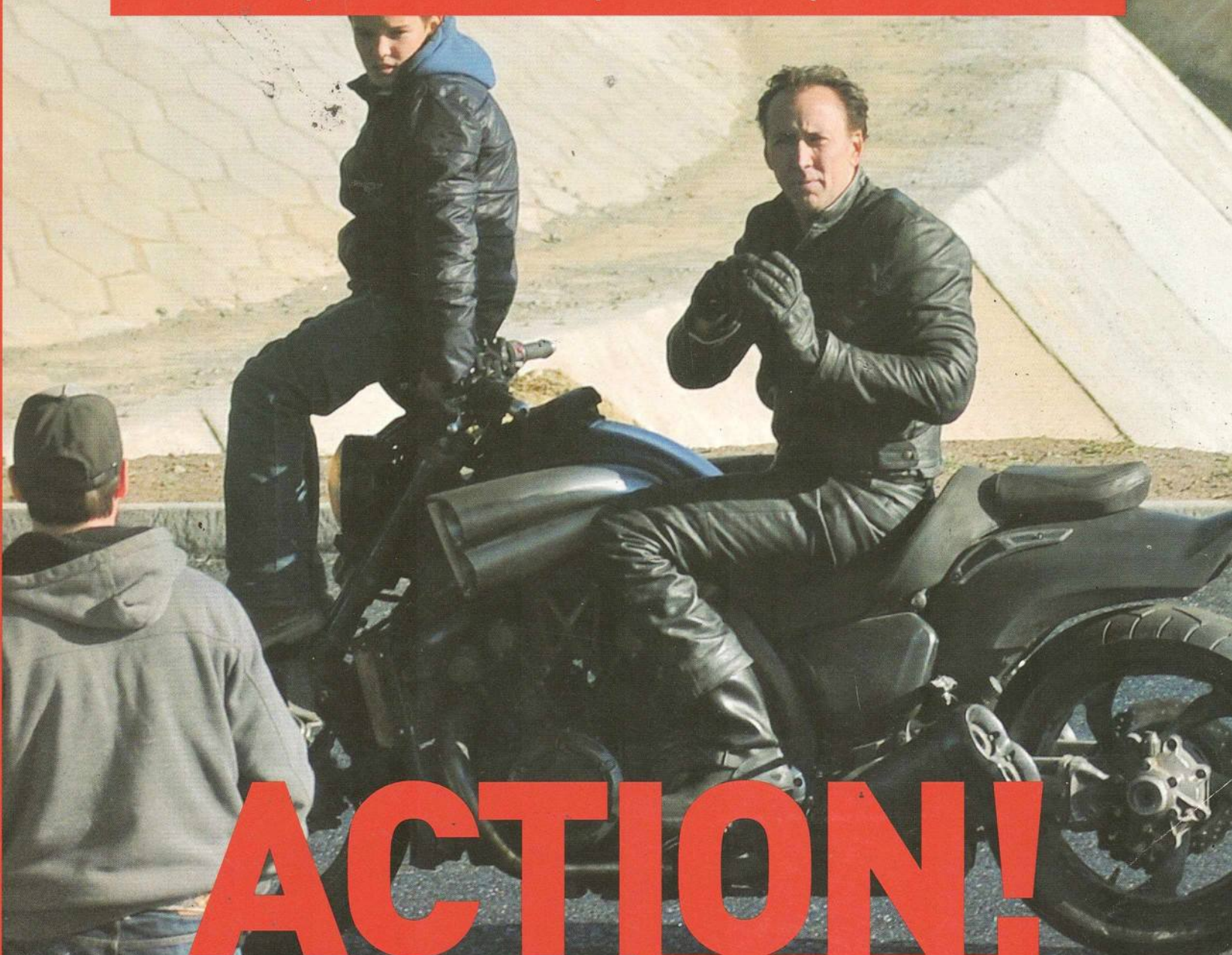
Lupta
cu sistemul

„Acibadem”,
sănătate prin vecini

Gadgets –
best of 2010

Cristian Manafu, „prins”
în rețelele sociale

9,90 lei

ACTION!

Platoul
de filmare
România

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
763

SALA DE
FESTIVA

PLAN *Ballantine's*®

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

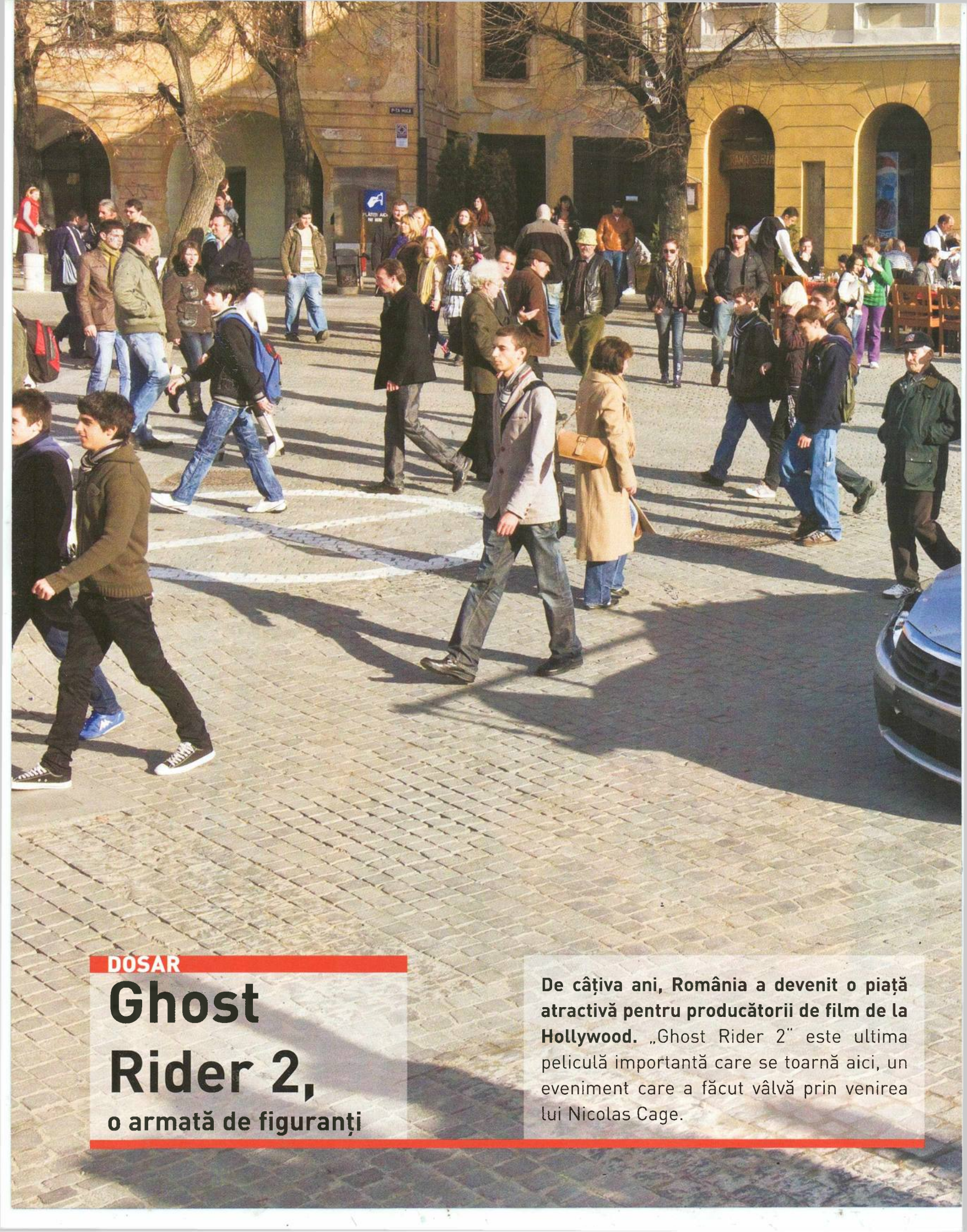
Unde sunt
coproducțiile
de altă dată?

Vă mai amintiți vremurile în care actorii britanici sau francezi se ciocneau, zâmbind și împărțind autografe, cu turiștii obișnuiți prin holul de la Aro, din Brașov? Când dacii sau romanii aveau zâmbete de Hollywood, de Cinecittà sau Gaumont? Când se filma la Cetatea Râșnov... Erau anii coproducțiilor lui Nicolaescu. Erau anii „marii deschideri” a lui Ceaușescu. Sau, cum ar zice alții, erau anii buni, pentru că eram și noi... tineri, foarte tineri sau deloc!

Au trecut nu 20 de ani, ci 50! Noile generații de actori și regizori români vânează cu succes premii prin lumea vestică! Studiourile Buftea au un proprietar nou, iar la Castel Film a răsărit un adevărat oraș. Marii actori occidentali umplu paginile ziarelor cu fotografii luate de paparazzi. Trăim o revenire în forță? Se întâmplă ceva bun? Adică suntem chiar buni sau doar ieftini?... Cine e curios să afle, acum poate afla: Motor!

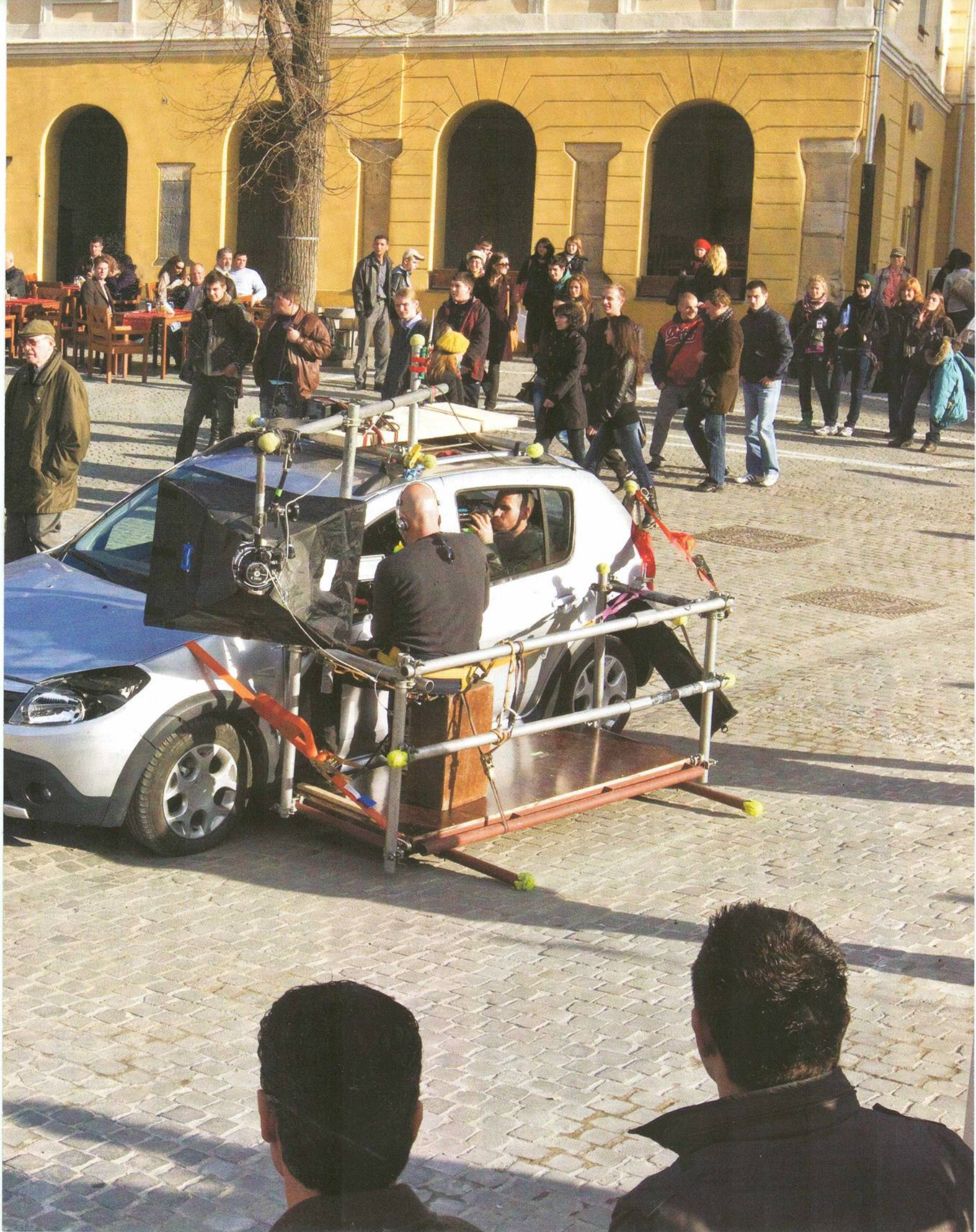

DOSAR

Ghost Rider 2, o armată de figuranți

De câțiva ani, România a devenit o piață atractivă pentru producătorii de film de la Hollywood. „Ghost Rider 2” este ultima peliculă importantă care se toarnă aici, un eveniment care a făcut vâlvă prin venirea lui Nicolas Cage.

Brânză din polistiren și Einstein de Sibiu

În sfârșit, iată locul – punctul de plecare al reportajului nostru! În Piața Mare din Sibiu se află caravana de la *Castel Film*, tuloțele unde sunt găzduiți actorii filmului *Ghost Rider 2*. Camerele pe roți formează un dreptunghi lung care cuprinde aproape o treime din piață, înconjurat de o bandă roșie. Mă apropiu cu prudență de paznici, sunt primele, și singurele surse momentan care ne-ar putea furniza date despre subiectul nostru. „Se filmează azi?“, arunc o întrebare. „Da, în Piața Mică, dar nu aveți voie să faceți poze“, se uită ei cărcotaș la Tibi, care are agățat de gât un ditamai aparatul, și ne indică locul filmării. Noi am și pornit

într-acolo, iar tabloul înghețat al caravanei prinde brusc viață, la câțiva metri distanță, la trecerea în Piața Mică, unde e agitație maximă.

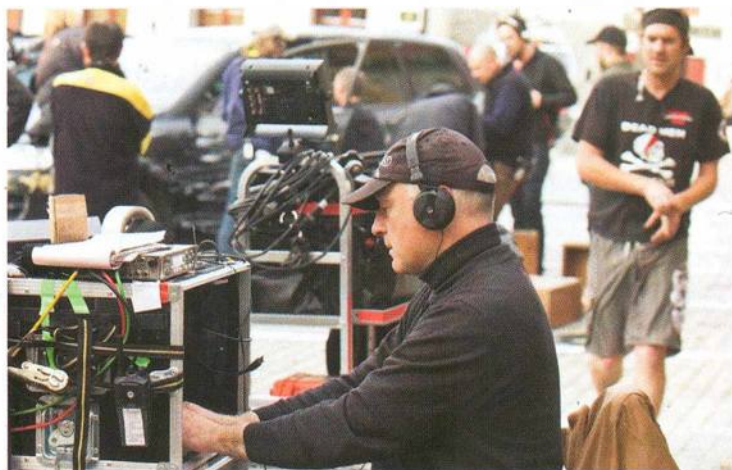
Doi bătrâni, probabil soț și soție, privesc la filmare aplecați peste niște balustrade. Îi întreb dacă l-au văzut pe Nicolas. Nu, nu l-au văzut și nici nu cred că o să-l vadă. În timp ce vorbim, apare un prieten al celor doi. „A! Iată-te“, zice ultimul venit, văzându-și prietenul. „Ești dublura lui Cage?“, râde acesta, iar ceea ce părea să fie o glumă izolată, avea să fie de fapt trăsătura comună a unei întregi armate de figuranți, poanta zilei. „5 minute pauză“, anunță, prin portavoce, o tipă de la organizare. „Toalete, apă, cafea“. Între timp se filmează o altă scenă. Fiica actorului Michele Placido, comisarul Catani, din celebrul serial italian al anilor '90, *Caracatița*, joacă și ea în acest film. E la volanul unei *Dacii Sandero*, face stânga din Piață, însă în vale agăță schela caru-

lui de filmare și se oprește brusc. Stop cadru. Un englez (după accent) înalt, blond, se mișcă în lungul și latul scenelor de filmare și dă indicații clare. Perimetrul nu este însă stabilit riguros. Se filmează în toată piața, când pe stânga, când pe dreapta, când în fața unei cafenele, când în fața unui hotel, când la tarabele din piața agro-alimentară. În fața unei astfel de tarabe mă trezesc, dând nas în nas cu vânzătoarea.

„Doriți ceva?“, mă întreabă ea. Pe tarabă, nuci, alune, castane. De asemenea, câteva borcane cu miere, ardei iute și un borcan cu hrean. Sunt afișate prețuri doar pe borcanele cu miere. Salcâmul este 15 lei. „Cam scump...“ „Scump?“ „Vreau să zic că prețul la mierea de salcâm e cam mare“, zic eu. „Da? Nu știu...“ „Mai negociem“, glumesc eu. „Negociem, negociem“, zâmbeste și ea, iar eu pornesc din loc, când aud în spatele meu: „Figurația de la tarabe să se pregătească“. Mă întorc și o privesc naiv pe doamna cu care tocmai vorbisem. „Dv. faceți figurație?“, întreb.

„Da. Am văzut într-o zi că se face casting pentru filmul cu Nicolas Cage și am fost și eu. Așa că, iată-mă! Sunt aici de dimineață, de la 5.30“, spune, vânzătoarea de nuci, care în viața de zi cu zi lucrează la un centru de cercetare. Întrebă dacă a văzut vreun film cu Nicolas Cage, e sinceră: nici unul. „Cât vă dă pentru o zi de figurație?“ „40 de lei. Copiilor le dă mai mult, îi plătește cu 60 de lei“. „Și... nucile astea sunt reale?“ „Da, poftiți“, mă îmbie ea. Tibi mă trage de mânecă, s-a întâlnit cu persoana care se ocupă de publicitatea filmului, Scott Levine. Nu ne spune nimic de Cage (*I'm not his spokesman*), doar lucruri de PR; că actorul se simte excelent în România, că îi plac oamenii, locurile... Un domn amabil și disponibil, care ne-a dat și adresa sa de e-mail, în caz că vrem să-l mai întrebăm ceva. Iat-o, dacă aveți vreo curiozitate: scottlevine@cox.net

Se filmează în fața hotelului din dreapta pieței. La un semnal, figuranții pornesc în dublu sens, dinspre hotel spre piață, și invers. Câte unul, câte doi, pe perechi, trebuie reconstituită impresia unui flux pietonal firesc. „Pun pariu căăștia n-au auzit în viața lor de Stanislavski!“, pufnește, de sus, un tânăr roșcovan, care face fotografii. Are un ecuson la gât, e de la presă. Mă dau mai aproape și citesc: *Făclia*. „Salut. Ce coincidență, tu de la *Făclia*, noi de la *Flacăra*! Numai iluminați pe

**Întrebat
despre
motivul care
a determinat
filmarea
„Ghost Rider
2” în
România,
Scott Levine,
P.R. filmului,
recunoaște:
„Prețurile
mici și profesio-
nismul
oamenilor
implicați în
proiect.”**

aici", glumesc eu, alimentându-i în același timp orgoliul de a fi fost singurul din piață care a auzit de Stanislavski. „Sunt ziarist la Cluj și student la Conservator, la regie”, spune colegul nostru, care a fost mai norocos decât noi în privința lui Nicolas Cage. Cu o seară înainte, superstarul american a oferit autografe admiratorilor săi, iar ziaristul clujean a surprins acest moment pe cameră.

Suntem în partea dreaptă a pieței, cu cele mai multe tarabe. Găsești de toate. Panificație, mezeluri, brânzeturi, legume și vin. Butaforia e alcătuită din produse reale, în cea mai mare parte. Calupurile de brânză sunt înlocuite pe alocuri cu bucăți de polistiren, pentru cărnați vânzătorul nu bagă mâna în foc că sunt foarte proaspeți, iar într-o pâine mare și rotundă se pare că a dat iama un șoarece, lipsind-o de o parte din coajă. Asta dacă nu cumva i-a fost foame chiar tarabagiului. Doi domni se plimbă de colo-colo. Unul e slab și înalt, altul scund, cu părul alb și vâlvoi. Bărbatul înalt e jandarm și, ca să participe la figurație, a fost nevoie să ceară aprobare de la comandantul unității. „Uitați”, îmi arată el legitimația de serviciu, cu insigna MAI. „28 de milioane aveam salariu, acum ni l-au redus la jumătate, am 14. Sunt bugetar, trebuie să-mi completez veniturile. Dar telefonul poate suna în orice clipă, să mă anunțe că trebuie să plec într-o misiune”. Rolul său este să cumpere, de la taraba de băuturi alcoolice, o sticlă cu vin. „Păcat că nu mă lasă să-l beau”, spune în glumă jandarmul, conștient că milităria îl poate chema în orice clipă la ordine. La celelalte tarabe, e veselie mare. La carne, vânzătorul te invită să cumperi adidași, la ouă, tarabagiul se ține de poante cu niște cunoscuți, făcându-se că scapă un coș plin cu ouă pe jos, altul oferă produse agro-alimentare la promoție, iar vânzătorul de la lactate este prins în flagrant de un polițist în momentul în care vrea să vândă marfă contrafăcută, o bucată de polistiren. Noroc că polițistul este și el... contrafăcut.

„Toată lumea în piață!”, se aude din nou

Pe parcursul filmărilor de la Sibiu, Nicolas Cage a putut fi văzut pe stradă, deseori, spre bucuria localnicilor. A oferit autografe admiratorilor, a dat declarații jurnaliștilor. Mai mult, superstarul american a ieșit împreună cu soția și fiul său la un restaurant din oraș, unde a luat cina.

portavocea, iar grupurile de oameni create ad-hoc, după simpatii, se dezmembrează și se recompun în direcția cerută de comenduire. În această forfotă, jandarmul l-a pierdut pe omul cu părul vâlvoi – zis și Einstein, misiunea lor fiind să străbată împreună piața. Îl va găsi, sau nu, tot ce va rămâne istorie din această amintire va fi, poate, o secvență de două secunde într-un film, unde el și un domn cu părul alb străbat o piață. Un film pe care îl va descărca de pe internet, că tot se poartă. Singura nemișcată în mulțime a rămas o doamnă, care privește curioasă la ceea ce se întâmplă în jurul ei. „Ați venit pentru Cage?”, o întreb eu. „A, nu! Am fost la băi, la Govora, și am trecut și prin Sibiu, pe la soră-mea. De 50 de ani merg la băi în același loc și în acest an am primit ca recompensă un sejur gratis acolo”. În timp ce doamna îmi povestește despre beneficiile băilor termale românești, Tibi dispăre de lângă mine să prindă în cadru un personaj îmbrăcat ca un păun. Doamna intervine: „Dar ce faci, pe cine pozezi?” Îi explicăm care-i menirea noastră acolo, așa că devine brusc interesată. „Și nu-mi faci și mie o

poză?”, îi face ea ochi dulci lui Octavian. „Ia, stai să mă rujez un pic”. Schimb un zâmbet cu Tibi, care îi face două poze. „Ei, cum am ieșit? Mișto gagică, nu?”, își comentează ea pozele. „La 73 de ani... Dar ce vă uitați așa? Nu m-am spălat pe cap de o lună, pentru că... pentru că am fost la băi, la Govora. Sulful ajută părul să se regenereze”, se scuză ea, dar noi suntem iar luați de valurile de figuranți și purtați când într-o parte, când în alta, până ajungem în zona stângă a pieței, lângă doamna cu nucile. Adică exact unde se filmează acum! „Motor!”,

aud strigând și înțepenesc cu carnetul de noțițe în mâini, în timp ce figuranții și-au intrat în rol, cumpărând nuci și alune lângă mine.

Acum e acum: să rămân așa, să continuu să scriu, și dacă da, despre ce?... Colegii mei, Tibi și Iulian, sunt în aceeași situație. Dar nu suntem singurii amețiți surprinși în această secvență. În fața tarabei își încearcă dantura o doamnă, mușcând dintr-o alună: „Cât e kilul?”, întreabă ea. Nu aud răspunsul, dar văd cum pe fața ei se așterne uimirea: „A, nu sunt de vânzare?”, în timp ce pe fundal, fix în

centrul acțiunii, trece la pas, în pereche cu un mustăcios, cine credeți? Doamna de la Băile Govora!

Se pare că filmările la *Ghost Rider 2* au prins pe oricine s-a nimerit în zona Pieței Mici din Sibiu, pe 12 noiembrie. Domni și doamne, tineri, copii, bătrâni. Un adolescent îi spune prietenului său: „Fii fericit că dai mâna cu mine: sunt actor!”; un altul se strâmbă, mimând: „Action! Motor!”, în grupul de tineri se aud râsete, strigăte: „Nae! Naaee! Ni-colaaee!” (aluzie la numele actorului Nicolas Cage).

Încet, încet, se lasă seara peste Piața Mică. O ultimă secvență se filmează într-o cafenea. Masa de figuranți și-a cam încheiat misiunea, acum perimetrul este mult mai bine delimitat, câțiva zeci de gură-cască, printre care ne aflăm și noi, mai pot doar să tragă cu coada ochiului spre locul filmării. Două tinere, venite la spartul târgului, întreabă de Cage. „Oare mai avem șanse să-l vedem?”, întreabă ele uitându-se împrejur, dar se consolează repede aflând că e puțin probabil. „Ei, asta e...”

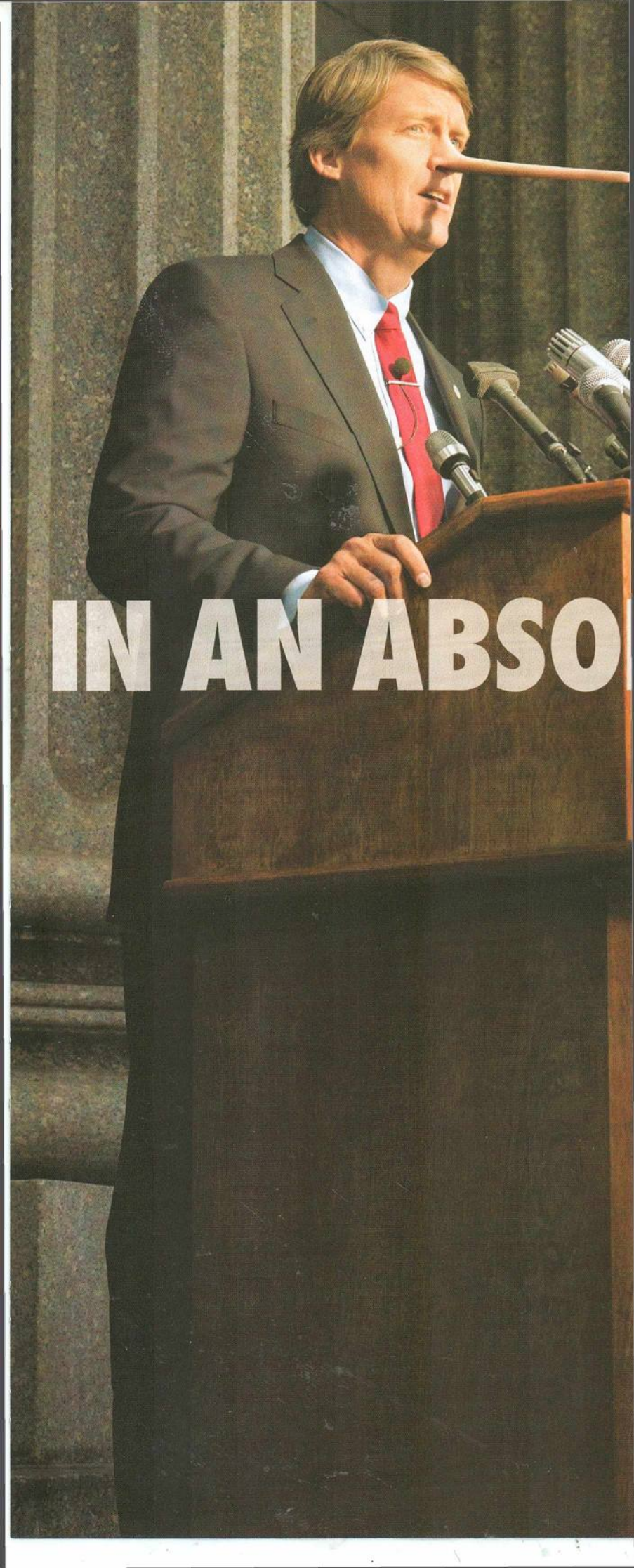
La taraba cu nuci nu mai e nimeni acum, dar locul nu e cu totul abandonat. Câte un trecător mai ia o nucă sau o alună, o sparge și o mănâncă. Trebuie să fie bune, deoarece unii întârzie în fața grămezilor, repetând acțiunea spart-cojit-mâncat. Ce-ar fi să... și mă duc și eu să încerc *recuzita*. Zău că sunt bune! În momentul ăsta am și uitat de Nicolas Cage, mai ales că n-am mâncat nimic de dimineață. Produsele de pe tarabă i-au inspirat și pe alții, din moment ce dintre toate borcanele cu miere nu a mai rămas decât unul singur. Ardeii și hreanul nu au avut prea multă trecere. Un băiețel de vreo nouă ani sparge și el nuci și se uită cu jind la borcanul cu miere rămas. „Pot să-l iau eu?”, îl întreabă el: „Păi nu pentru tine era?”, îl încurajează, și nu e nevoie de mai mult, că și dispăre cu el. Fără voia mea devin, cumva, patronul acestei tarabe ieșite din funcțiune, cel care împarte nuci și alune trecătorilor tentați, dar nehotărâți. „Luați, poftiți, nuci și alune de la Moș Nicolas pentru români!” – zic eu, iar printre cei care se apropie de mine se află și doamna care a stat o zi întreagă la această tarabă, dar care acum și-a ieșit din rol. „Vă descurcați bine”, mă complimentează ea, complice. „Ce poștește doamna?”, vreau eu să o provoc, dar ea se uită la mine și, cu un glas încet și vinovat, îmi cere: „Pot să iau eu borcanul cu hrean?”...

Seara, un tânăr era furios că nu prinsese loc în figurație. „Am vorbit cu tipul ăla de la *Prima Tv* (n.r. – unul dintre actorii din *Ghost Rider 2*), dar apoi m-a evitat, nu mi-a mai dat atenție. M-am dus la și el i-am zis: Băi, ești un nimeni, din cauza ta și a unora ca tine se duce țara asta de râpă. Renunț la țara asta! Se poate șterge cetățenia română?”

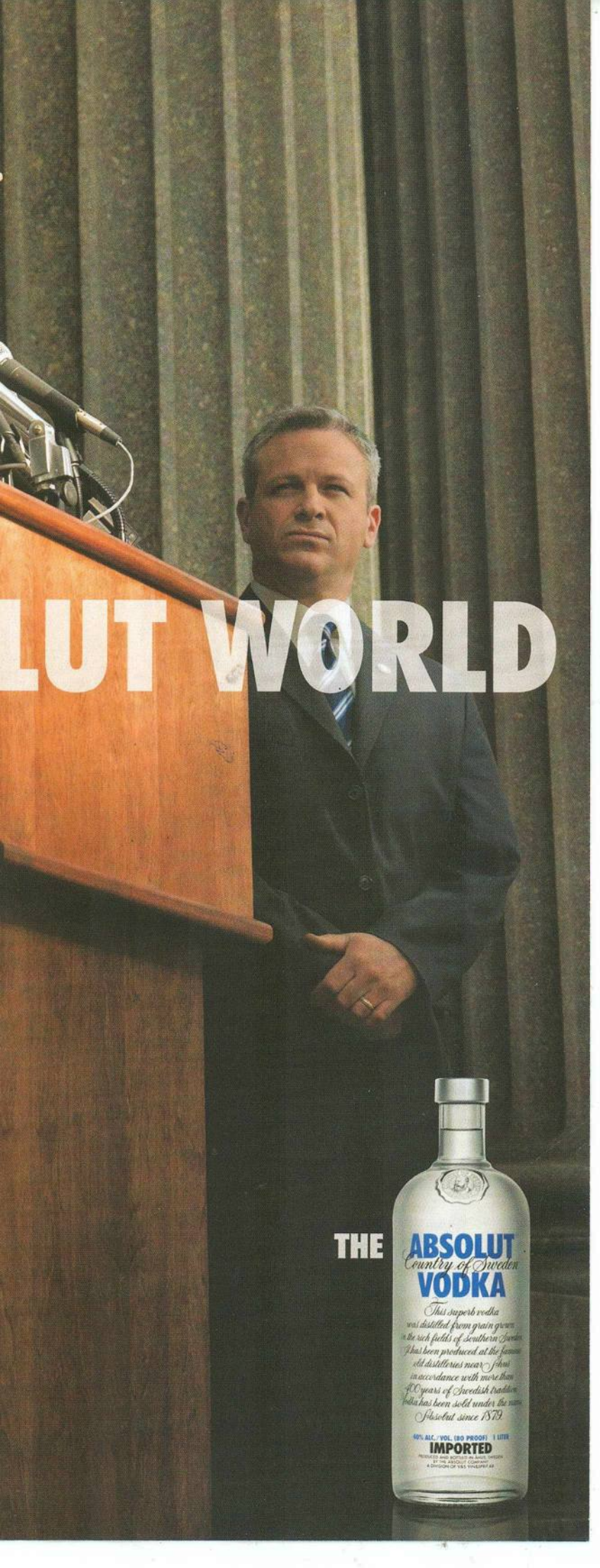

400 de figuranți și alte sute de curioși

(deveniți, fără voia lor, figuranți) au animat, pe 13 noiembrie, Piața Mică din Sibiu. Fiecare dintre ei cu o poveste aparte. Într-un top personal, se detașează „Einstein” și „jandarmul”.

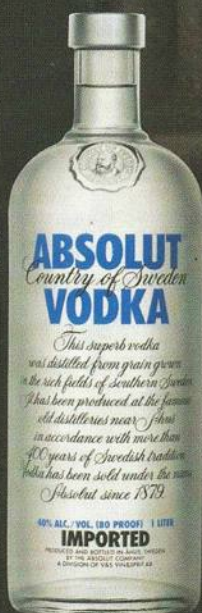
A man with light brown hair, wearing a dark suit, white shirt, and red tie, stands at a wooden podium. He has a long, thin, light-colored object (possibly a straw or a prop) extending from his nose. Several microphones are positioned in front of him. The background consists of vertical stone columns.

IN AN ABSO

ABSOLUT WORLD

THE

DOSAR

Borat n-a ieșit din Glod...

Satul Glod a devenit faimos pentru un film care a contrariat o lume întreagă. Și i-a enervat la culme pe români. E vorba de „Borat”, în care a jucat actorul britanic Sacha Baron Cohen.

„Mi-a plăcut la film, am mâncat și din porc, ne-a dat și bere“

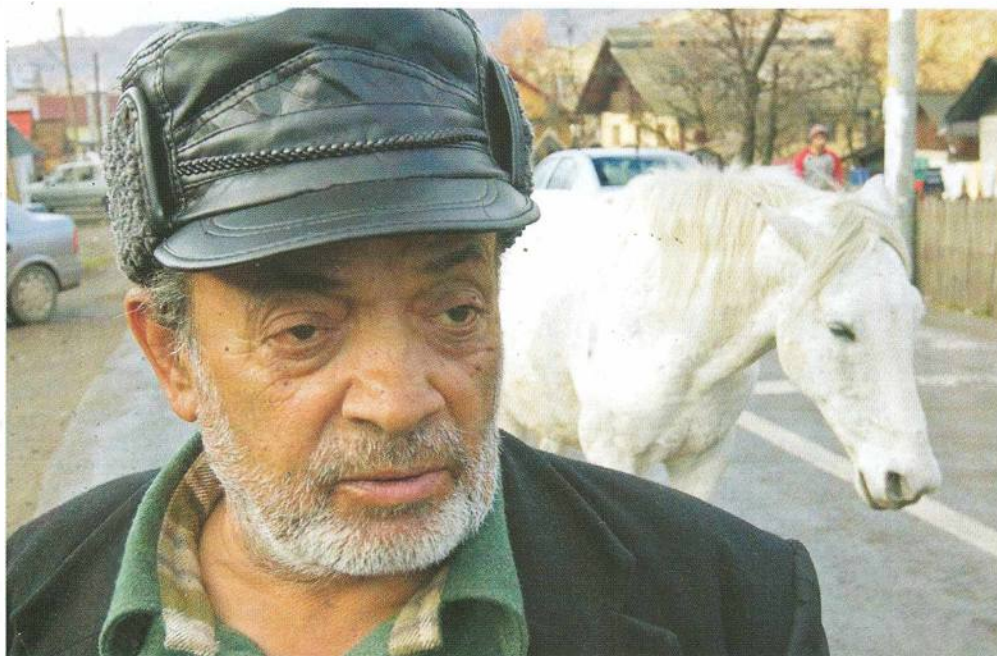
Am ajuns în Moroieni, comuna de care aparține vestitul sat, pe la ora 8.00 dimineața. Oprim mașina și întrebăm un localnic unde-i Glodul. *Aproape, la vreo doi kilometri mai încolo*, spune acesta. *O să-l recunoașteți*, strecoară el o șopărlă. *Adică?*, întreb eu, inocent. Dar nu-mi mai răspunde, doar zâmbește și își vede de treabă. Pesemne, moroienii și glodenii nu mor unii de dragul altora. Cei doi kilometri sunt, de fapt, vreo zece. Ori omul nu știe să aprecieze bine distanțele, ori îi percepe prea aproape, ceea ce, în condițiile discuției avute, poate însemna un sentiment de disconfort. Gânduri răzlețe îmi zboară prin minte îndată ce ajungem într-o zonă cu o geografie stranie. Mai sunt vreo 30 de kilometri până la Sinaia, iar dealurile se înalță mândre de-o parte și de alta a drumului, ca o promisiune că, în curând, vei putea admira natura în toată splendoarea ei. Dar, deodată, simți că te ia amețeala. Drumul începe să șerpuiască ciudat, dealurile parcă-s niște cocoase pe care s-a dat dracul de-a berbeleacul, de pretutindeni ies fumuri.

Am intrat în Glod, satul unde s-a filmat *Borat*. Șoseaua pe care înaintăm tot mai încet se îngustează, iar la marginea ei apar bărbați, femei, copii, animale...

Am ajuns la Glod, mă trezește din reverie colegul meu, Octavian Tibăr, dintr-un gând care o luase razna din cine știe ce spaime, pe care ar trebui să le rezolv, clar, în altă parte, nu făcând literatură în *Flacăra*. Coborâm din mașină când întâlnim un grup de bărbați care stau la marginea drumului. Spunem cine suntem și întrebăm de Borat. Sunt obișnuiți, i-au mai întrebat și alții. Îndoielile mele de mai devreme devin derizorii, oamenii sunt sociabili și ne răspund amabil. Sunt și acum nemulțumiți că presa a exagerat în descrieri la adresa lor atunci când s-a turnat filmul și mai ales faptul că actorul britanic i-a făcut de răs, furându-le identitatea europeană. Cum adică din Kazahstan? Ei sunt români! În rest... numai de bine. Sacha Baron Cohen a venit cu o caravană întreagă de la *Castel Film*, s-a vorbit la primărie, totul a fost aranjat, organizat. De aici, strămele se mută în interiorul comunității. „Am auzit că Borat a dat și niște calculatoare pe la primărie“, intervine un bărbat din grup. „Dar cine le-a văzut?...“, continuă el, sceptic. Nu se pun de acord nici asupra banilor pe care i-au oferit producătorii filmului figu-

ranților. „15 lei“, anunță primul bărbat. „Mie mi-a dat 25“, râde altul. „Eh, eu am auzit că s-au dat și 30, 40, dar s-au mai oprit la *traducători*“, oftează al treilea, care ne arată unde s-a filmat. „Pe strada asta. Când în sus, când în jos. Ne plimba de colo-colo. A mai filmat pe uliță și în casa aia mare, roșie. Acolo au băgat vaca. 200 de lei i-au dat proprietarului!“. „Vedeți casa asta? Aici a tăiat porcul“, mai spune el. „Mie mi-a plăcut *Borat*“, intervine în discuție un alt bărbat, un bătrânel cu o figură jovială. „Am mâncat și eu din porc. Ne-a dat și bere“.

În timp ce vorbim, se întâmplă o mulțime de lucruri în fundal. Mașinile trec vâjâind pe la ureche, pe șoseaua îngustă din Glod. Sătenii se opresc din drum și ne scrutează curioși sau încruntați, o haită de câini s-a năpustit asupra unui câine în trecere, iar deodată, de nicăieri, apar câțiva cai de un alb incredibil, ce se preling pe lângă noi că nu știi dacă a fost aievea sau doar un vis. „Nu, mamă, eu n-am jucat în film. Ce, eu am nevoie de banii lor? N-am!“, ne spune o femeie bătrână pe care o întâlnim în cale, după ce i-am lăsat pe cei trei bărbați. „Mie mi-a murit băiatul de tânăr“, începe ea să se tânguiască, dar nu o las să povestească, nu vreau să o las să mă înhațe în capcana confesiunii, știu că mi-ar fi greu să mă pot desprinde. Găsesc o vorbă de retragere și dau

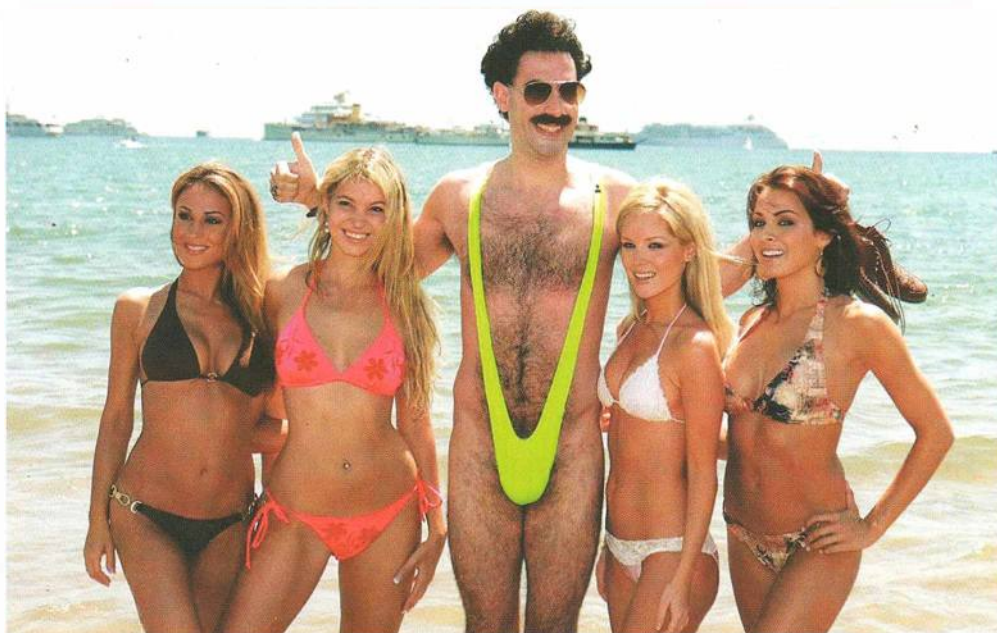
Cu timpul, înyerșunarea glodenilor s-a mutat de la Borat, în sânul comunității. Unii dintre săteni au convingerea că au fost trași pe sfoară chiar de către ai lor. Miza? Evident, banii pe care i-au primit la filmări.

să plec. „Dar nu-mi dai și mie niște bani?“, mă întreabă ea, scurt, iar solicitarea mă contrariază. Bine-ai venit în satul unde s-a filmat *Borat!* – îmi spun în gând și mă binedispun, trezit de această realitate insolită. Caut în portofel, îi întind doi lei și dispar pe drumul șerpuitor din Glod, unde este o dimineață splendidă, cu un soare minunat.

Printre casele și acareturile înaintând amenințător spre șosea – ca o ultimă redută simbolizând spațiul public –, gata s-o cucerească, Tibi se oprește în dreptul uneia. Îndreaptă obiectivul spre peretele dinspre stradă, unde sunt întinse rufe la uscat. „Ce faci, dom’le? De ce faci poze? Nu ai voie să faci poze!“, se războiește o femeie, iar colegul meu încearcă să-i explice calm că se află într-un spațiu public și poate să facă liber poze. Apar grupuri-grupuri, din senin. Câte doi, câte trei, sătenii din Glod se adună în jurul nostru și ne privesc. Eu bat în retragere, încerc să calmez spiritele, le spun că suntem bine intenționați, că nu vrem să facem rău nimănui, că dacă nu vor să facem poze, renunțăm. Dimpotrivă, plusez eu, suntem în aceeași oală, filmul ăsta ne-a făcut rău tuturor românilor, că doar și noi suntem români. Luați în aceeași barcă, oamenii se destind. Dar e nevoie de timp ca să le câștigi încrederea, iar noi mai avem alte misiuni de îndeplinit. Așa că ne retragem frumușel spre mașină și pe aici ție drumul.

Borat este un reporter fictiv din Kazahstan, inventat și interpretat de comediantul britanic Sacha Baron Cohen. Actorul interviuează oameni care cred că el este într-adevăr un jurnalist de televiziune din Kazahstan. Filmul a fost turnat parțial în România, în satul Glod, unde se află o comunitate de rromi. La câțiva ani după scandalul iscat de acest film, rromii nu l-au uitat pe actorul care i-a făcut de râs în lume.

A photograph of a film set. In the foreground, a large, light-colored paved area with a hexagonal pattern dominates the view. A camera crane with a professional video camera is suspended in the air, positioned over the paved area. In the lower right corner, a person wearing a dark cap and a grey hoodie is seen from behind, looking towards the camera. The background shows a dirt area and some sparse vegetation.

DOSAR

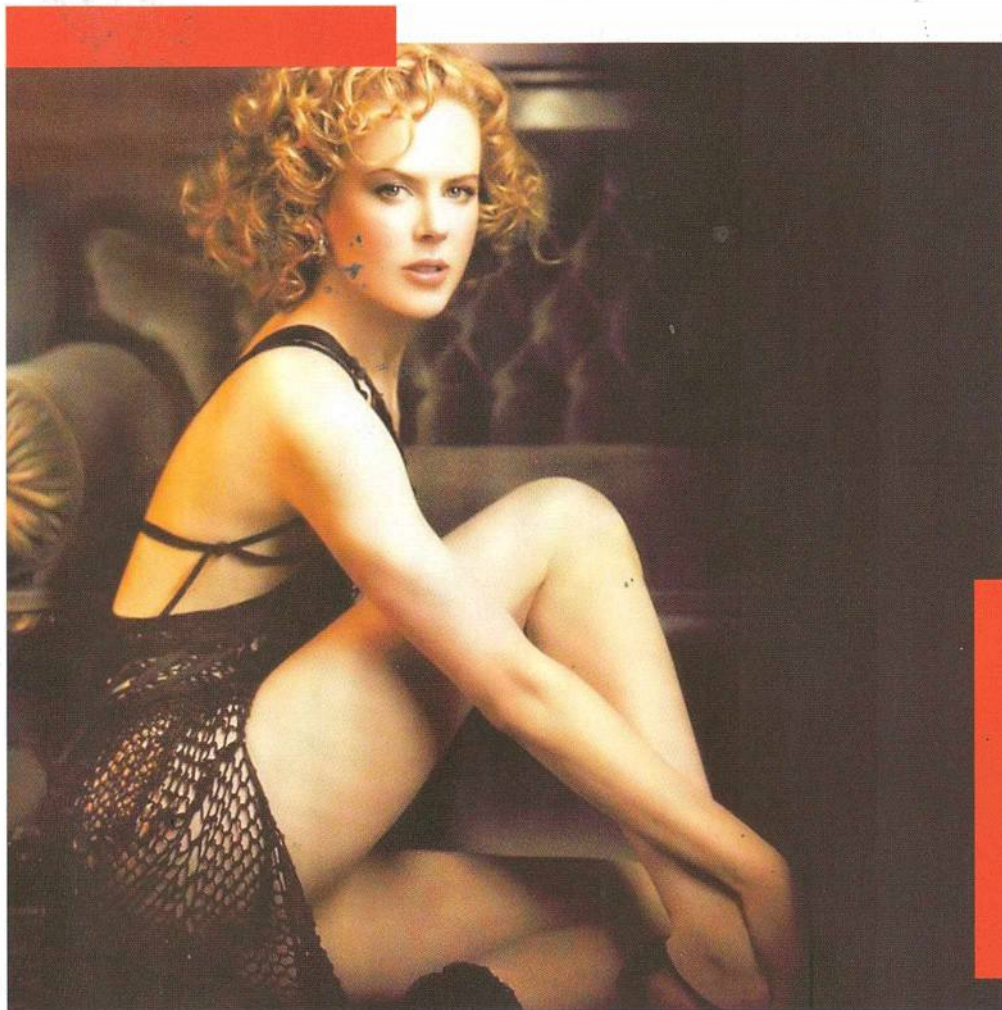
Action!

România
ca un platou de filmare

Nu avem șosele, nu avem spitale dotate corespunzător, turiștii străini nu dau buzna în România. Și totuși, suntem tentați pentru cineva. Producătorii de film din Vest, mai ales cei americani, vin să-și realizeze filmele la noi.

Există, deja, și un top al locurilor preferate pentru turnarea unui film străin în România: pădurile (Pădurea Băneasa a fost Pădurea Sherwood pentru filmul „The Princess of Thieves”), zonele montane și rurale (satele Moreni și Glod au reprezentat Kazahstanul pentru filmul „Borat”), zonele urbane (suburbiile Bucureștiului au fost scena desfășurării acțiunii din „Hellraiser”). De asemenea, satul Potigrafu, din județul Prahova, și orașul Râșnov, din județul Brașov, s-au transformat în platouri de filmare pentru „Cold Mountain”, în 2009. Recent, șoseaua de centură a Sibului a devenit traseu de raliu pentru Nicolas Cage (foto).

182 de filme
în 18 ani

D

Born To Rise Hell, Cold Mountain, Modigliani, The Defender, Borat vă spun ceva? Dar Steven Seagal, Jude Law, Nicole Kidman, Renée Zellweger, Andy Garcia, Dolph Lundgren? Filme și actori de la Hollywood care au trecut prin România. Nu fiindcă am fi reușit să avem succes cu mult trâmbițatul brand de țară și să-i atragem în vacanță pe meleagurile mioritice, ci fiindcă,

Nicole Kidman s-a declarat fascinată de peisajele naturale și de viața cu iz arhaic din zonele Râșnov și Potigraful. Prin urmare, și-a învoit copiii de la școală, o săptămână, și i-a adus în România, ca să le arate Castelul Bran și Cetatea Sighișoara.

Jude Law a rămas cu un gust amar după încheierea filmărilor la „Cold Mountain”.

Un angajat român de pe platourile de filmare i-a făcut o poză compromițătoare alături de Nicole Kidman. Ajunsă în tabloidele britanice, fotografia cu pricina a distrămat, urgent, căsnicia actorului, care a durat șase ani.

realmente, e mai ieftin să filmezi în România. A, și să nu uităm de cel mai mediatizat film străin turnat în ultimul timp în România: *Ghost Rider 2 – Spirit of Vengeance*, în rolul principal Nicolas Cage, pe care ziaristii l-au „fugărit” prin toate locurile pe unde a filmat. De ce vin producătorii de filme din Occident la noi? „Fiindcă marile atracții ale României pentru realizatorii de filme străini le constituie: peisajul și oamenii săi. Țara oferă locații variate și frumoase pentru filmări – atât în mediul rural cât și în cel urban –, iar echipele locale cu care colaborăm dovedesc un nivel ridicat de profesionalism”, ne-a declarat, cu eleganță, Bennett Walsh, Executiv Producer al *Ghost Rider 2 – Spirit of Vengeance*. Adevărul este, însă, mult mai profund și ține de partea financiară, chiar dacă, prin locurile sale, România poate fi o țară „exotică” pentru vestici. „Filmele realizate în România sunt cu 30-35% mai ieftine decât în țările puternice ale industriei din Europa (Franța, Anglia, Cehia ș.a.)”, susține Vlad Păunescu, proprietarul *Castel Film*, unul dintre cei mai mari producători de film din România. „România oferă un raport cost-calitate care e printre cele mai bune din Europa”, completează Andrei Alexandru, PR Executive al *MediaPro Studios*, cea de a doua mare casă de producție de la noi.

Din 1992, când s-a lansat, și până în anul de grație 2010, la *Castel Film* au fost turnate circa 182 de filme străine de lungmetraj de ficțiune. Seria filmărilor a început cu peliculele *Highlander EndGame* și *Mysterious Museum*. A urmat *Cold Mountain* – unul dintre cele mai premiate filme cu Oscar și Globul de Aur, cu Nicole Kidman și Jude Law. Dintr-o listă surprinzător de lungă, mai amintim *Funny Money*, cu Armand Assante, *Born To Rise Hell*, cu Steven Seagal și recentul *Ghost Rider 2*, cu Nicolas Cage. Nici la studiourile *MediaPro* lucrurile nu au mers rău, străinii au venit și au filmat, mai ales americanii, peste 50 de producții de cinema, în ultimii zece ani: de la *The Defender*, cu Dolph Lundgren, în rolul principal, la *Modigliani*, cu Andy Garcia, de la *An American Hunting*, cu Sissy Spacek, Donald Sutherland, Rachel Hurdwood și James D’Arcy, la *Mirrors*, cu Kiefer Sutherland sau *The Whistleblower*, cu Rachel Weisz, Vanessa Redgrave și Monica Bellucci. Iar lista rămâne în continuare deschisă.

Dacă străinii vin la noi să filmeze fiindcă este mai ieftin, nu înseamnă că nu există avantaje și pentru români. Se poate vedea, cu ochiul liber, de pildă, că pentru astfel de evenimente autoritățile mai asfaltează câte o șosea, nu de alta, dar ea reprezintă tocmai decorul pentru secvențele care urmează a fi turnate (vezi cei șase kilometri de Transfăgărașan asfaltați pentru filmările la *Ghost Rider*). Avantajele din punct de vedere cinematografic sunt, însă, mai importante.

Clienții restaurantului japonez „Maiko”, din Cartierul Francez, au fost încântați să ia masa alături de Monica Bellucci. În noiembrie 2009, când a filmat în București, la producția „Whistleblower”, actrița italiană a preferat delicatesele japoneze și un vin special, din prune, de aceeași proveniență.

„În general, când un film intră în producție, distribuția principală este deja stabilită, cu mult înainte de venirea în România. Cu toate acestea, nu puține au fost cazurile în care un casting pentru un rol minor a impresionat regizorul și producătorii și a dus la o contribuție mult mai importantă a actorului român respectiv. Fiecare film începe cu un nucleu de profesioniști străini, în jurul căruia se assemblează echipa română, dar fără vreo regulă specială. În România există profesioniști extraordinari, care lucrează deseori ca șefi de departament în cadrul filmelor străine și unii dintre aceștia sunt și regizori secunzi”, explică PR-ul MediaPro Studios. „90%, uneori chiar mai mult, din personalul implicat în realizarea unui film (mare, mediu sau mic) este din România. La proiectul pe care îl avem acum în derulare, *Ghost Rider 2*, echipa străină este formată din 40 de persoane, iar echipa română numără mai bine de 250 de persoane. O diferență care spune mult despre nivelul profesional la care ne aflăm”, punctează Vlad Păunescu de la Castel Film.

Bennett Walsh, producătorul executiv al GR2 adaugă: „Avem doi regizori americani pentru acest film, Mark Neveldine și Brian Taylor, dar din echipa lor mai fac parte și regizori secunzi români și englezi, care supraveghează ca totul să se desfășoare așa cum trebuie. 80% din echipa noastră este alcătuită din români care se ocupă de partea de birou, transport, garderobă, construcții, iar unii chiar dețin poziții cheie în departamentele pe care le avem. Există și actori

În iunie 2008, Demi Moore a filmat în București câteva secvențe pentru „Bunraku”.

La petrecerea de adio, din clubul „Terminus”, actrița a dat autografe și a făcut fotografii cu toată lumea, inclusiv cu barmanii.

În 2009, când a filmat „Born To Raise Hell”, Steven Seagal a

făcut o adevărată pasiune pentru România. Relația lui cu „băștinașii” a depășit cu mult granițele platourilor de filmare: a susținut o campanie antidrog, a premiat „Top Model România 2009”, a împărțit ajutoare sinistralilor din Moldova, a botezat băiețelul stilistei Clara Rotescu și, în fine, a dat o petrecere de pomină pentru bunul lui prieten Nicu Gheară.

români, iar unii dintre ei au chiar un rol cheie, cum este cel al lui Sorin Tofan.” Pe scurt, turnarea unui film la noi acasă dă de lucru la o mulțime de români. Într-un an se fac între patru și nouă asemenea lungmetraje, la fiecare dintre cele două mari case de producție autohtone – Castel Film și MediaPro Studios. Cu puțin noroc, unii actori români reușesc chiar să-și înscrie numele în generic, și nu chiar la coadă, ci între rolurile mai vizibile. Au făcut-o Marcel Iureș, în *The Cave* (regia Bruce Hunt) sau în *Amen* (regia Constantin Costa-Gavra), regretatul Adrian Pintea, în *Warrior Queen Boudica* (regia Patrick Taulere), Cabral Ibaka, în *Catacombs* (regia David Elliot și Tomm Coker), Rodica Mandache, Mihai Călin, Maria Dinulescu, în *Blood and Chocolate* (regia Katja von Garnier) și alții. „Participarea actorilor români la un film străin este o altă poveste. Cu foarte mici excepții, în rolurile principale accentul este un handicap greu de îndreptat. În rolurile secundare, episodice, se pune altfel problema. De pildă, la *Ghost Rider 2* avem mai mult de 50 de roluri cu contracte semnate”, susține Vlad Păunescu.

La capitolul dezavantaje pentru o filmare în România, fiecare dintre cele două mari case de producție amintește de două inconveniente. Primul? „Lipsa unei infrastructuri moderne – un film presupune o desfășurare logistică impresionantă – și lipsa de interes a autorităților față de potențialul pe care un film îl are pentru România, ca imagine și din punct de vedere economic”, crede Andrei Alexandru, PR Executive al MediaPro Studios. „Dezavantajele unei filmări în România sunt uneori greu de înlăturat. De exemplu, este dificil să găsești la noi un oraș care să semene cu Los Angeles sau New York-ul. Numai în zona aceasta putem căuta dezavantajele care pot duce la mutarea filmărilor din România în altă parte”, crede Vlad Păunescu, de la Castel Film.

Jean Claude Van Damme
a fost „asasin profesionist”
și în centrul vechi al
Bucureștiului, în mai 2008, când
a filmat câteva scene pentru
pelicula „Weapon”.

AXN CRIME

www.axncrime.ro

POST MORTEM SEZONUL 2

În fiecare miercuri,
de la ora 23:30

© 2008 Sony Pictures Television Inc. All Rights Reserved.

© Target Entertainment Group

TAGGART SEZONUL 7

Din 15 decembrie,
în fiecare luni,
miercuri și vineri,
de la ora 16:30

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

DOSAR

Unde sunt coproducțiile de altădată?

p. 04

■ „Ghost Rider 2”, o armată de figuranți ... 06

■ „Borat” n-a ieșit din Glod 12

■ Action! România ca un platou de filmare 16

ZOOM

p. 26

Lupta cu sistemul

PEOPLE

p. 46

Măriuca Mihăilescu – liberă pe contrasens

CULTURĂ

p. 56

Premii multe, cărți de succes!

FLACĂRA Nr. 12
decembrie 2010

DOSAR

Unde sunt coproducțiile de altădată? 04
„Ghost Rider 2”, o armată de figuranți ... 06
„Borat” n-a ieșit din Glod 12
„Action!” România
ca un platou de filmare 16

ZOOM

Lupta cu sistemul 26
Joacă-te, gândește, învață 31
Acibadem, sănătate prin vecini 32
Vele și vechituri 36
Copiii spun... adevărul
despre revoluție 40
De la triadele poliției
la răufăcătorii de bine 44

PEOPLE

Măriuca Mihăilescu: liberă pe contrasens
(în căutarea unui sens) 46
Radu Afrim
– de la underground la TNB 50
Bogdan Babici: „Trebuie să existe
provocarea și scânteia!” 52

CULTURĂ

Premii multe, cărți de succes! 56
Cristian Manafu: „Folosirea rețelilor
sociale va deveni o rutină zilnică” 58
Film 60
Teatru 62
Top carte 66
Cărți proaste de ieri și de azi 68
Teatrul polițist a ajuns la Dunăre 69

LIFESTYLE

Auto 72
Turism 74
Natural à la „Nana Café” 76
Gadgets 78

foto coperta 1: Mediafax Foto

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada Iulie 2009 – Iulie 2010

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITOR
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtl@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Barden

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A. este membru al Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT: Anca Velu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

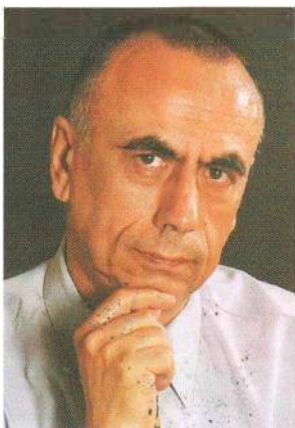
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Sfârșitul de an aduce aceeași
întrebare obsedantă: ce facem
de Crăciun și de Revelion?

Sărbători paralele

Pentru cei cu dare de înăuntru, răspunsul e simplu: au rezervări la hoteluri de 5 stele prin capitalele țărilor cu o civilizație la care noi, în continuare, visăm, se deplasează în Austria sau Elveția la schi, îi fac o vizită lui Moș Crăciun în Lapponia. Dacă nu suportă frigul, aleg locuri cu temperaturi înalte unde fac plajă, înoată, petrec prin baruri unde consumă cocteiluri sofisticate și dansează până în zori. Excursiile respective sunt și un bun prilej pentru a-și cerceta contururile din bănci străine – sumele cu multe zerouri în coadă le alungă stresul provocat de grija de a face bani prin orice mijloace.

Dar nici cei strâmtorați la pungă nu pot rămâne indiferenți la bucuria care încinge întreaga planetă. Cu ceea ce au reușit să pună deoparte sau cu un împrumut, ei reușesc să etaleze pe masă bucatele dorite: sarmale, cârnați, cozonaci, totul fiind stropit, din belșug, cu țuică și vin. Frenesia de a mânca și de a bea pe săturate, măcar o dată pe an, alungă orice tentativă de a cheltui cu mai multă chibzuință. Cui îi mai pasă că, în câteva zile, pe un chiolhan, se duce câștigul pe-o lună? Ce dacă la începutul lui ianuarie frigiderul e, iarăși, aproape gol? Opulența falsă pe care au cunoscut-o, desfrâul culinar și bahic de-o clipă sunt mai presus decât orice îngrijorare. E de înțeles, întotdeauna a fost așa la români. Și exclamația „Vai, ce bine am petrecut!” face uitată, în astfel de momente, criza care, în 2011, va fi și mai greu suportabilă.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea ju-
ridică pentru conținutul articolului apar-
ține autorului. De asemenea, în cazul
unor agenții de presă și personalități
citate, responsabilitatea juridică le
aparține.

ISSN: 1220-773x

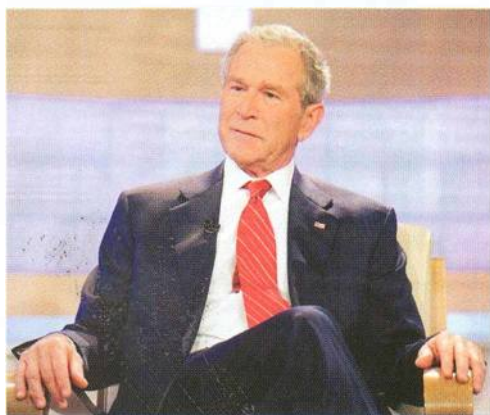
Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

I-auzi una!

Fostul președinte american, George W. Bush, a declarat: „Am fost o voce disidentă!” Când, în ce problemă, în ce context? Țineți-vă bine: când s-a decis atacarea Irakului! Și cine l-a determinat pe cel mai puternic om din lume să acționeze *à contre coeur*? Consilierii săi! Așadar, părinți, de-acum știți ce să vă faceți copiii: consilieri. Pare să fie cea mai tare meserie cu putință. Același Bush este acuzat de plagiat pentru... autobiografia sa, ceea ce cumva vine de se leagă, nu?

(T.C.Z.)

Cine conduce România?

În urmă cu câțiva ani, *Almanahul Flacăra* lansa această întrebare unui mare număr de personalități. Răspunsurile au fost diverse, de la „PCR” la „Securitatea”. Astăzi, știm că puterea nr. 1 în stat este Curtea Constituțională (în imagine, judecătorul Ion Preșescu). Cum se ceartă două structuri ale statului – adică permanent – cum se adresează CC (ce ironie a destinului în acest acronim!). Până acum, Curtea dădea răspunsuri tranșante. Mai nou, a decis că asumarea răspunderii pe Legea Învățămintului e neconstituțională, dar Guvernul nu poate fi împiedicat s-o facă!! Evident, fiecare a înțeles ce-a vrut. Sau nimic.

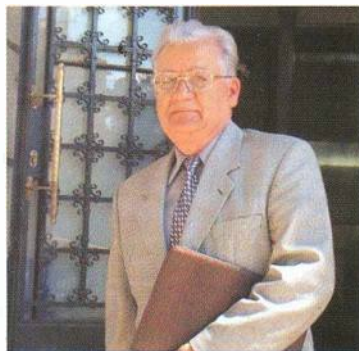
(T.C.Z.)

Supraoamenii

De două decenii, avem aceiași lideri sindicali. E greu de spus care sunt marile succese care i-au făcut să merite re-re-realegerea. Un lucru însă cu siguranță au făcut: au plâns mereu soarta săracilor membri de sindicat. Începând din acest an, liderii sindicali trebuie să-și declare public averile. Așa am aflat că Iacob Baci, președintele CSDR (foto) a câștigat 10.000 de lei pe lună, Dumitru Costin, președintele BNS, 20.000 de lei, Vasile Marica „doar” 7.400 de lei etc. Ei au explicat însă, senini, că salariile le-au fost votate de către organizații, iar Baci a declarat că salariul i se pare justificat, în condițiile în care muncește 24 de ore din 24!

(T.C.Z.)

Deces

Fostul general Mihai Chițac a murit cu puțin timp înainte să împlinească 82 de ani. Alături de Victor Atanasie Stănculescu, fusese condamnat la 15 ani de închisoare pentru represiunea revoluției de la Timișoara, suferind totodată degradarea militară. Chițac a cerut și a obținut câteva întreruperi ale pedepsei pe motive medicale – care, iată, nu erau inventate. Din păcate, după 20 de ani, cei doi rămân singurele persoane importante condamnate în legătură cu evenimentele sângeroase din decembrie 1989. Trecerea timpului asigură ștergerea urmelor. Probabil nu va mai urma nimic.

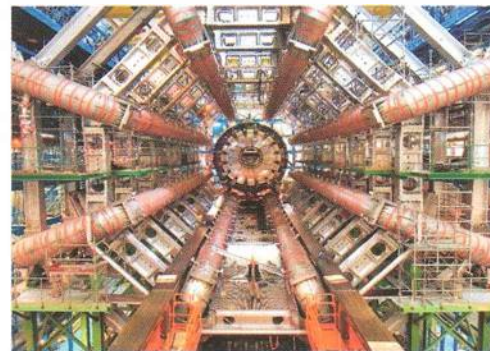
(T.C.Z.)

În sfârșit!

Mugur Isărescu, probabil cel mai de încredere VIP de pe scena economică și politică, omul despre care se spune: „Bine că măcar a fost el în toată perioada asta!”, s-a decis, pentru prima oară în 20 de ani, să iasă la atac împotriva presei lipsite de scrupule (și de inteligență). „Nu orice trăncănitor din această țară are dreptul să se ducă la televizor să-și promoveze interesul!”, a spus Guvernatorul, subliniind că inclusiv cursul de schimb poate fi influențat de presă. Și, ca o concluzie: „Voi credeți că (...) puteți să spuneți orice și că nu o să vă zică nimeni nimic. Uite că vă spun eu acum!” Era și timpul.

(T.C.Z.)

Little Bang

Construcția uriașului accelerator de particule, subteran, de lângă Geneva, n-a interesat lumea. Agitație a stârnit doar anunțul privind apropiata punere în funcțiune, cu scopul declarat de a recrea condițiile de la „Big Bang”. Toți speriații de bombe cu slabă prezență la orele de fizică au tipat că se va deschide o gaură neagră care o să ne înghită! Cum experimentul s-a amânat, interesul a scăzut iar spre zero. Moment în care LHC a reușit să obțină un „mini Big Bang” prin coliziuni de ioni de plumb, la temperaturi de 10 trilioane de grade, de un milion de ori mai mari decât în centrul Soarelui. Și n-a fost înghițit nimeni.

(T.C.Z.)

QUELLE.

De acum ne cheama
QUICK 24
QUELLE dar mai rapid

Str. Parc Industrial Sud, nr.15,
440247 Satu Mare

Tel.: 0361.403.403

Email: service@quick24.ro

www.quick24.ro

Convingeți-vă de
atributele esențiale
ale serviciilor noastre:

- ☒ **PREȚURI ATRACTIVE**
- ☒ **CALITATE EXCEPȚIONALĂ**
- ☒ **OFERTĂ VARIATĂ**
- ☒ **CUMPĂRĂTURI COMODE**
- ☒ **RAPIDITATE ÎN
TOATE DOMENIILE**

Un click - cumpărături fără limite - **www.quick24.ro**

ZOOM

Lupta cu sistemul

Sistemul nu înseamnă numai Statul. Ar fi bine! Sistemul e suma sinergică a tuturor instituțiilor, asociațiilor, organizațiilor și firmelor a căror relație cu cetățeanul ar trebui să fie una simplă și consecventă, dar este birocratic sofisticată și imprevizibilă. E vorba despre entități colective, care funcționează și reacționează solidar și agresiv. Pe de o parte își acoperă incompetențele și incapacitățile organizatorice sub un munte de formalisme, pe de alta – dacă se simt atacate – ripostează violent, conform sistemului „Dai în tata – dai în mine, dai în fabrici și uzine”.

text Tudor Călin Zarojanu
foto Mediafax

Planul de sufocare a cetățeanului a fost îndeplinit

Pe un blog intitulat chiar „Lupta cu sistemul” găsim următoarele definiții: „**Noi:** eu, tu, Fane de la sculărie. **Forme de organizare pentru noi:** Cozi, turme, grămezi de rugby. **Ei:** Ministere, Agenții, Primării, Poliții, Miliții. **Ei asimilați:** Bănci, multinaționale furnizoare de servicii mai mult sau mai puțin utile, foști Ei privatizați pe 3 lei și redenumiți pompos. **Forme de organizare pentru Ei:** ghișee, amplasate de obicei la nivelul buricului, ca să forțeze înclinarea puternică a corpului nostru. Ei asimilați se mai pot organiza și în «servicii clienți». **Lupta:** care pe care. **Arme:** nervi, diazepam, ambiție, tupeu, rezistență fizică”.

Absolut nimic nu e întâmplător – de la înălțimea ferestruicii prin care trebuie să vorbești, aplecat umil, cu reprezentantul Sistemului, până la celebrele texte scrise cu literă mică, pe care de obicei nu le citește nimeni și care cuprind detalii esențiale despre contractul pe care tocmai îl semnezi și care poate fi o bucată de hârtie pe care nici nu te uiți, dar care tot contract este, cu obligații de ambele părți. Ați citit

vreodată ce scrie pe o chitanță de la curățătorie (în afară de a verifica lista obiectelor lăsate și prețurile prestațiilor)? Ei, bine, aflați că scrie așa: dacă – indiferent de motiv – vi se distruge costumul, puteți primi maximum de zece ori costul operației de curățire! Care n-are legătură cu prețul costumului. Tare, nu?

De regulă, însă, contractele sunt atât de stufoase încât descurajează tentativa de a le aprofunda – în orice caz nu înainte de a le semna. Reprezentantul Sistemului te îndeamnă s-o faci, dar ar dura cel puțin o jumătate de oră ca să și înțelegi ce semnezi. Un exemplu și de aici: într-un contract CASCO, mult după jumătatea documentului, la obligațiile asiguratului apare, halucinant: „16.2. Să manifeste grijă față de bunul asigurat în toate împrejurările (fără virgulă! – n.TCZ). **Dovada îndeplinirii acestei obligații revine Asiguratului**”!! Să traducem: ai o daună, ceri prima, ăia zic „Da’ n-ai avut grijă de ea! – Ba da! – Dovedește!”

Înainte de a continua ar trebui să răspundem la două întrebări:

1. Nu cumva suntem toți parte a Sistemului, membri ai unui sub-Sistem, mai mare sau mai mic, așadar victime și călăi deopotrivă? Răspunsul este negativ. Cei mai mulți dintre noi nu facem parte din nici un sistem pentru sim-

plul motiv că nu facem parte din nici o formă asociativă. Doi oameni care lucrează în același birou nu fac neapărat parte din același sistem – sau din vreunul –, rareori funcționează în interdependență și aproape niciodată solidar. Apartenența la același loc de muncă este la fel de relevantă ca apartenența la aceeași Asociație de locatari.

2. Este lupta cu Sistemul o caracteristică românească, eventual est-europeană, sau toată lumea se află în aceeași situație, cu unele variații? Diferențele Est-Vest sunt, (și) în această privință, uriașe. Sigur că birocratie există peste tot, dar asemănarea se oprește aici. Când auzim că un cetățean occidental a obținut despăgubiri amănunțite pentru un viciu de formă produs de o firmă sau de o instituție a statului, trebuie să înțelegem că la ei se urmărește legiferarea cât mai multor prevederi în favoarea individului, pe când la noi actele normative – de la legi până la regulamente de ordine interioară – sunt destinate protejării Sistemului.

Cappo dei tuti cappi este, firește, Statul. Statul are în mână toate pârghiile posibile. De regulă, le folosește atât de prost încât e greu să-ți dai seama dacă e idiot sau viclean. Un exemplu: Codul Numeric Personal a fost inventat și a fost pus la temelia ditamai Direcției de Evidență Informatizată a Persoanei pentru a asigura identificarea unică și rapidă a fiecărui individ. Asta ar fi trebuit să însemne că în orice act – public sau privat – e suficient să-ți precizezi CNP (așa cum fac americanii cu numărul de asistență socială), pentru că toate datele despre tine se află în spatele acestui cod. Cu toate acestea, de fiecare dată și peste tot ți se cer data nașterii (care e chiar în componența codului!), adresa, numele părinților, ce lapte ai supt de la mama etc. Să fie oare doar incapacitatea funcțională a Sistemului sau e ceva intențional, parte a planului general de sufocare a cetățeanului?

Sistemul e specializat în tunuri.

Dacă miza e mai mică, nu se deranjează cu precauții. Dacă miza e mai mare, mai întâi se creează panică.

Unul dintre lucrurile pe care Sistemul știe foarte bine să le execute este să dea tunuri. Dacă miza e mai mică, tunul se dă fără precauții. Sunt șanse bune să nici nu se bage de seamă. La începutul anilor '90 într-un singur ziar a apărut o notiță care anunța că Guvernul a exceptat de la taxe vamale... mesele de biliard! Excepția a fost ridicată peste două săptămâni. Ghici ce joc s-a jucat acolo!

Dacă miza e mai mare, mai întâi se creează panică. Recent, s-a anunțat că șoferii care nu-și vor echipa mașinile cu anvelope de iarnă între 1 noiembrie și 31 martie (indiferent de vreme – și asta în timp ce, în luna noiembrie deja începută, erau 20 de grade!) vor plăti amenzi între 1.500 și 2.500 de lei. Urmarea a fost logică: îngroziți, mulți s-au repezit să-și cumpere, prețurile au crescut și stocurile s-au rezolvat. După care, firește, am aflat că măsura se amână cu un an, amenziile vor fi mult mai mici și Dumnezeu știe dacă se vor aplica, pentru că sunt șanse serioase ca până atunci să avem alt guvern, care poate veni cu alte idei – de exemplu obligația de a avea anvelope de ploaie!

Există însă și tunuri permanente, cum este cel cu ridicarea mașinilor parcate „ilegal”. Pentru a invoca legalitatea, trebuie să-i asiguri condițiile. Cum vi s-ar părea să se declare legală exclusiv circulația rutieră pe autostrăzi? Or, la peste un milion de mașini înmatriculate în București, plus circa 600.000 aflate zilnic în trafic, există (oficial și greu de verificat) vreo sută de mii de locuri de parcare „legale”. Necesarul ar fi nu de 1,6 milioane, ci de cel puțin 4,8 milioane, căci orice mașină pleacă zilnic de undeva (unde doarme șoferul), se duc undeva (serviciu, destinație de afaceri) și mai are cel puțin încă o oprire (cumpărături, vizite – ca să nu mai vorbim de serviciile de curierat și livrări diverse!). În condițiile astea, taxa și amendă ating salariul mediu pe economie! Plus o taxă zilnică aberantă dacă nu poți să le plătești imediat (de pildă, dacă ești plecat din oraș fără acea mașină!).

Mugur Isărescu: „În 1990 aveam 800.000 de bugetari, iar Statul funcționa. Acum avem 1,4 milioane și ne întrebăm unde e problema”. Bun, să zicem că statul s-a făcut mai complex și are nevoie de mai mulți bugetari. V-ați întrebat însă vreodată cine sunt aceștia? Iată cifrele oficiale: cadre didactice – 360.000; cadre medicale; 175.000; funcționari – 136.000; militari – 133.000; polițiști – 76.000; magistrați – 8.000.

Nu e nevoie să calculați, vă spun eu: lipsesc 485.000 de persoane. „Personal contractual”. 54,6%. Într-o firmă privată procentul mediu este de 20%. Dar cine sunt cei aproape jumătate de milion? Păi, cine să fie, șefi, secretare, șoferi, contabili și băgători de seamă, adică oameni care nu oferă nimic, direct, contribuabilului. Orice discuție despre reformă și despre salariile mici ale bugetarilor de aici trebuie să pornească.

În Calafat trăiește un om, Joanel Eugen pe nume, care a vrut să se facă taximetrist. Nu „piețar” pe șest, ci taximetrist cu acte. A plătit

Directiile de Evidență a Persoanelor pot avea sedii „trendy”, dar la ce folosește CNP se pare că n-a aflat nici o instituție de stat sau privată.

taxele, înscrierea, a făcut tot ceea ce trebuie, dar... nu exista în cadrul Primăriei un serviciu specializat care să-i acorde licența. După un an de presiuni, a determinat administrația locală să înființeze structura și să angajeze un cetățean în acest scop ca să-i acorde autorizarea acum autorizată. Nu e Kafka, nu e Ionesco, e România.

Am o mașină. Știu, e deja o greșeală. Mai ales că e nouă. Mașina, nu greșeala. Drept care i-am făcut CASCO de când am luat-o. Chiar la dealer. Care avea un deal cu *Omniasig*. N-avea însă și un deal cu aritmetica, drept care mi-a pus patru rate anuale din patru în patru luni. Anul de 16 luni, marfă.

N-am observat, și nici n-am ținut socoteala. Mașină nouă, emoții, excursii, nu te gândești la rate. Mi-am băgat în „Memento” pe telefon data scadentă, așa cum apărea în contract, minus câteva zile. Și m-am dus. Acolo, au văzut aia că nu eram asigurat de o lună. Mi-am asumat neatenția, l-am înjurat în gând pe dealer, asta e, ce facem? „Facem o re poziționare”. Cum ziceți voi.

Dv. dacă plătiți o rată trimestrială în noiembrie, când ziceți că expiră? Corect: în februarie m-am prezentat la noua întâlnire. Ca să aflu că iar eram neasigurat de o lună! Cum așa? Păi, în noiembrie ați plătit rata din octombrie. Pardon!? Dacă mi-o fura în octombrie, mi-o plăteți? Nu. Dar dacă mi-o fura în ianuarie mi-o plăteți?

Nu. Și de ce vrei să plătesc eu retroactiv o lună (a doua!) în care NU am fost asigurat? Că așa e. E pă dracu’. Uite cum facem: ne despărțim și eu mă duc la alții, că-s asiguratorii la fiecare colț de stradă. Donșoara ridică din umeri: cum vreau eu. I se fâlfaie. Plec, dar îmi vine o idee și mă întorc din ușă: Dar dacă arunc asta la coș și facem un contract nou – care e prima lună pe care o plătesc? Februarie! Păi, și nu vi se pare nimic idiot? Nu, nu i se pare. În general, nu i se pare nimic.

Decid să mă car cu CASCO la alții. Între timp, citesc contractul de 14 pagini cu font 6 – nu-mi spuneți că dv. l-ați citit înainte de a-l semna! – și descopăr că, da, „re poziționarea” e prevăzută acolo, nelimitat (adică poți să plătești retroactiv și un an în care nu ai fost asigurat), dar și alte prevederi halucinante. Față de care nici nu mai contează că la nici unul din sediile societăților care asigură mașini nu găsești un loc de parcare, deși prezența mașinii e obligatorie, îi fac și poze.

Florin Gârbea locuiește pe strada Niculae Caramfil, fostă Școala Herăstrău. Acestea i s-a schimbat numele, după revoluție. Dar nomenclatura arterelor bucureștene e o altă problemă – știți că există Intrarea Protonilor?

Gârbea are un garaj, cu toate actele în regulă. Doar că, într-o zi, este somat să plătească taxele pentru cele „două” garaje: cel de pe Școala Herăstrău și cel de pe Caramfil. Se duce la Primărie și descoperă că pentru fiecare din cele „două” garaje există câte un dosar. Dosare gestionate de doi funcționari diferiți. Întreabă: „Nu voi, Primăria, ați schimbat numele străzii? – Ba da, dar... Ca să fie totul clar, scrieți o declarație și depuneți-o la Registratură.” Declarație că ce? Că garajul de pe Caramfil este tot ăla de pe Școala Herăstrău. Scrie aberanta declarație și o duce la Registratură, unde o funcționară tăfnoasă (scuze pentru pleonasm) îi zice: „Noi nu înregistrăm declarații, numai cereri!” La capătul puterilor, Gârbea bagă capul prin deschizătura ghișeului și, cu un zâmbet prevestitor de apoplexie, șoptește: „Să spunem că e o cerere...” Funcționara acceptă pufnind și contribuabilul scapă de obligația de a plăti de două ori pentru același garaj.

Mihai Anton are un apartament. Apartamentul are curent electric. Anton plătește regulat facturile. La un moment dat, își mai cumpără un apartament și, om corect, vrea să treacă pe numele lui contractele cu furnizorii. Pe lângă alte acte, *Electrică* îi cere dovadă că nu are datorii la lumină acolo de unde pleacă. „Nu plec de nicăieri, e tot casa mea, plătesc și aici și acolo, dacă nu plătesc mă sancționați sau îmi opriți curentul, ca la toată lumea”. Funcționara este implacabilă: nu se poate, trebuie adevărîță. Excedat, Anton renunță să mai preia contractul, care rămâne pe numele fostului proprietar, în vreme ce noul proprietar plătește facturile. Întrebarea 1: ce-a rezolvat *Electrică* ținând cu dinții la o regulă stupidă? Întrebarea 2: dacă un

om de afaceri prosper are șase apartamente și mai cumpără unul, îi trebuie adeverințe de bun platnic din șase locuri diferite?

Cristian și Mihaela Popescu au un apartament și mai cumpără unul. Din motive care-i privesc doar pe ei, decid ca ea să-și facă mutația pe buletin în noul apartament. Când încearcă asta, i se cere livretul militar. „Dacă n-am făcut armata nu pot să mă mut?! – Nu livretul dv., al soțului! – Păi, soțul nu se mută, doar eu – Nu se poate – De ce să nu se poată? Avem două case, stăm cum vrem în ele, poate ne-am certat, e treaba noastră! – Nu se poate”. N-au mai făcut nici o mutație.

Liviu Rădulescu s-a mutat dintr-un apartament în altul. Între multe alte formalități, a trebuit să se „mute” cu telefonul, respectiv să renunțe la contractul pe fosta linie. A făcut cerere. Postul telefonic a fost suspendat (tăcere în receptor). În luna următoare, la vechea adresă i-a venit o factură cu zero impulsuri, dar cu valoarea abonamentului. A cerut explicații și i s-a spus că a uitat cineva să opereze suspendarea postului, trebuie să achite factura, că dacă este emisă n-o poți ignora, dar nu e o problemă, fie va primi banii înapoi, fie i se vor scădea dintr-o factură următoare la noua adresă. A crezut și a plătit. În următoarele două luni au continuat să-i vină facturi la vechea adresă. A protestat de fiecare dată, a plătit de fiecare dată („Dacă nu plățiți, vi se aplică penalizări”!!!).

Ioana Pandele a vândut un apartament, cedând (cu acte) și dreptul de utilizare a liniei telefonice. Peste trei ani (sic!), a sunat-o un individ de la Romtelecom, care i-a spus că telefonul respectiv nu a mai fost plătit de doi ani și jumătate. Suma restantă: trei milioane de lei vechi, deci probabil doar contravaloarea abonamentului. „Se poate, eu am vândut apartamentul. – Da, dar să știți că acolo s-au schimbat mai mulți proprietari între timp. – Păi, cu atât mai mult! – Da, dar a rămas valabil contractul dv. – Să zicem că e așa. De ce mă anunțați după trei ani?

De ce nu ați suspendat postul pentru datorii!? – Ei, lăsați, veniți dv. aici și ne înțelegem noi... (sic!)” Nu s-a dus. N-au mai căutat-o niciodată.

Ștefan Munteanu cumpără trei scânduri de la magazinul unei firme. Vânzătoarea scrie factura: „Numele firmei! – Nu, persoană privată. Ștefan Munteanu. – Dați-mi buletinul, vă rog. – De ce? Eu vă dau banii, dv. îmi dați marfa! – Așa e factura... Ce mașină aveți? – Pardon!? Dacia... – Nu, numărul de înmatriculare. Trebuie să-l trec aici, la «mijlocul auto». – Și dacă n-aveam mașină? – Scriam «taxi». – Și dacă vroiam să iau scândurile sub braț?”. La această ultimă întrebare, vânzătoarea, supărată, n-a mai răspuns.

În bloc la Andrei Stan, citirea contorului și plata curentului electric s-au efectuat ultima oară în luna mai. În iulie s-au schimbat contoarele, dar atât. În septembrie a apărut din nou încasatoarea, care a notat noii indici, le-a spus că ea a fost în concediu câteva luni, facturile vor veni în octombrie și vor fi în jur de 1,5 milioane de lei. În octombrie, lui Stan i-a venit o factură

La cozile de la „Direcția taxe și impozite” nu se dă nimic. Dimpotrivă, se cere. Din ce în ce mai mult și mai fără noimă.

de 170.000. S-a dus s-o plătească. Acolo a aflat că mai are o factură restantă (de când!?), de 130.000. A plătit-o și pe aia și a întrebat operatorul de la calculator: „Mai am ceva de plătit? – Nu, sunteți la zi”. În ianuarie, a găsit strecurată pe sub ușă o factură de 1,4 milioane, în care erau menționate patru perioade diferite, însumând două luni. Pe factură era scris cu pixul un număr de telefon și precizarea „După ora 20.00”. N-a apucat să sune, că a venit omul. „Nu sunt încasator, sunt inginer, da’ m-am gândit să vă fac un serviciu, că suntem vecini, stau două blocuri mai încolo”. Stan a cerut explicații despre factură: „Un milion jumătate în două luni!? – A!, nu e doar pe astea două luni, e și din urmă. – Păi, cum, dacă așa scrie și dacă operatorul dv. mi-a zis că nu mai am nici o restanță? – Păi, da, dar probabil n-ați fost acasă când s-a citit ultima oară, și a pus calculatorul din oficiu – Și de ce pe patru fracțiuni de perioade? – Probabil că a luat în calcul schimbarea de vreme, e mai frig, se consumă mai mult... E un program foarte bun, l-am luat din Spania! – Și de ce vine azi factura care are scadența peste cinci zile? – Ei, legal e zece zile, dar... Io am găsit factura asta la noi pe geam și m-am gândit să vă fac un serviciu! – De ce nu spuneți că încercați s-o acoperiți pe încasatoare, care n-a mai venit cu lunile? – Da’ dv. de ce nu v-ați sesizat că ați plătit prea puțin? – Pardon!? Ce facturi au venit, alea le-am plătit! Oricum, nu am atâția bani. Pot să plătesc în două rate. – Păi, nu e legal, da’ să văd ce pot face, că suntem vecini...” A venit în ziua următoare cu altă factură, pe jumătate din sumă. Că erau vecini.

Cumperi un apartament și te muți în el. În ultimii trei ani n-a fost locuit. După o vreme, primești o recomandată de la Finanțe, cu adresa exactă, dar pe numele unei firme. Cetățean exagerat de onest, suni la Finanțe să le spui că nu-i nici o firmă p-acolo. „Atunci nu trebuia să opriți scrisoarea!”, te ceartă vocea finanțelor. „Poftim!? Am găsit-o în cutia poștală!” „Aha... Atunci trebuie să veniți aici, la ghișeu 23, la etaj, cu actele de casă, să dați o declarație că locuiți acolo și nu aveți nici o firmă”. „Poftiim!? Nu vreți și o declarație că nu sunt președintele României!? Doamnă, asta nu e problema mea, e problema dv., că nu vă încasați banii! Nu e suficient că v-am semnalat?” „Nu, că așa ar putea suna oricine să zică orice”. „Bine, atunci n-o să mai sun nici eu”. „O să continuați să primiți somații”. „Și? Nu-mi sunt adresate!”

Exact același lucru se întâmplă cu extrasele de cont care vin pe numele penultimilor proprietari, care nu mai locuiesc aici, deja, de patru ani. Anunți banca și banca zice: „N-avem ce face, câtă vreme nu avem o cerere de la titularii de conturi să nu le mai trimitem la adresa aceea!” Da? Bine, atunci trimiteți! Poate au murit de mult... Ce să mai vorbim despre secretul bancar, că ai putea să le consulți ăloră conturile!

Nevoia de inteligență pare să fie obsesia nevropată a zilei. Și a mileniului. Doar cel deștept, abil (în sensul bun al cuvântului), pare să fie iubit de șefi, dar și de colegi, de prieteni, de furnizorii de toate cele trebuincioase vieții.

text Corina Anghel

Joacă-te, gândește, învață

Autor a peste 25 de cărți dedicate dezvoltării personale, Charles Phillips a contribuit la celebrul „The Reader's Digest Compendium of Puzzles & Brain Teasers” (2001), iar seria „Cum să fii mai inteligent” (titlu original „How to think”) a fost publicată în 20 de țări și apreciată de milioane de cititori din Australia și Noua Zeelandă până în Brazilia, din China până în Germania, din India până în Rusia, din Marea Britanie până în Japonia.

Numai „deșteptul” pare să adune toată fericirea unei vieți rotunde, în care munca nu e stres, goana după bani nu e încrâncenare, distracția nu se consumă doar în timpul liber, iar viitorul pare un puzzle, pe care, el, istețul, îl dezleagă cu bucuria unui copil care se joacă. Spre disperarea și invidia celor mulți, care n-au aflat că inteligența nu e un dat genetic, ci poate fi o abilitate care se învață. Abilitate cerută și de tăvălugul tehnologiei care ne vrea într-un permanent *update*, dar fără a deveni propriii noștri roboți. Și uite așa au apărut strategii ample, construite de psihologi și de specialiști în tehnici cognitive, cele mai multe fiind concepute sub forma unor puzzle-uri, a căror rezolvare este de fapt un antrenament prin care capeteți abilitatea de a gândi mai altfel, creativ, tactic, vizual, rapid, logic... pe scurt, mai „inteligent”. Un astfel de antrenament este oferit de Charles Phillips, în cartea sa *50 de teste pentru a gândi rapid*, o colecție de jocuri-teste pentru dezvoltarea unei gândiri rapide și care face parte din seria de șase volume *Cum să fii mai inteligent*, oferite împreună cu revista *Rebus*. Testele sunt, de fapt, o suită de strategii practice prin care sunt stimulate funcțiile din emisfera dreaptă a creierului – unde „locuiesc” creativitatea și intuiția, în paralel cu antrenarea proceselor de gândire rațională, specifice emisferei stângi. Așa înveți cum se pot evita ideile preconcepute și stereotipurile subiective, cum se poate gândi *out of the box*, astfel încât să rămâi calm sub presiune, să ieși din situații neplăcute, să gândești liber, să faci *brainstorming*, să clarifici situațiile confuze, să iei decizii raționale, să transformi ideile în imagini, să comunici mai bine, să fii mereu cu un pas înainte, să judeci bine înainte de a vorbi, să ieși din tipare, să găsești soluții neașteptate.

A photograph of a modern hospital corridor. The walls are a light beige color with large, curved, circular skylights that allow natural light to enter. The floor is a polished, light-colored material. The corridor is empty, with several doors visible on the right side. The overall atmosphere is clean and bright.

ZOOM

Acibadem, sănătate prin vecini

O asistentă la doi pacienți. Are biroul pe hol, între rezerve. Stă pe scaun și cu ochii, chiar cu sufletul, pe monitor. Știe fiecare gest, respirație și bătaie a inimii. În caz de urgență, rezerva se transformă automat în sală de operație. Ca nu cumva să fie traumatizat pacientul și să se mai piardă și timp, cu transportul. Tavanul își „aruncă” reflectoarele, patul se extinde. Din anexe până atunci invizibile apar urgent toate acareturile necesare unei intervenții chirurgicale. Echipa medicală a ajuns demult, ca și când ar fi ieșit direct din pereți. Nimeni nu întreabă nimic, pentru simplul motiv că se știe totul. Din dosarul pacientului și de pe monitoare. Măinile medicului au precizie de laser. Ai jura că a făcut, pentru fiecare gest, zeci de repetiții. În doar câteva minute, încă o viață a fost salvată.

Sigur că nu ne aflăm în România. Dar pacientul poate fi oricare dintre cei aproape 700 de români care s-au tratat aici. La „Acibadem HealthCare Group”, din Turcia.

Cancerul, ca o amintire frumoasă

„78 de ani, mulți înainte, știu că nu-i arăt, mulțumesc, și dumneavoastră!” Pacientul din Ploiești, nu-i dăm numele, „ca să nu se bucure dușmanii”, zâmbește și face glume tot timpul. Parcă tocmai a ieșit dintr-o comunitate zen, nu din ditamai confruntarea cu moartea. Stăm la taclale pe terasa spitalului *Kozyatagi*, din Istanbul, o verigă importantă din lanțul *Acibadem*. Cafele, ceaiuri, covrigei turcești. Doctorii din România aproape că-i făcuseră și parastasul. Cancer de prostată, pronostic rezervat: „Cred că am avut un cancer cam nesimțit, nu mi-a dat semne, nici nu știam că-l port. Am aflat întâmplător, în august, când m-am dus la doctor pentru o banală durere de spate”. Sigur că vestea a căzut ca un fulger. Omul nostru era dărâmat, nu știa ce să facă. Norocul lui se numește Mircea, un nepot care a stat câțiva ani în America. E specialist în informatică, așa că a făcut urgent un studiu de piață a cancerului, dacă se poate spune așa. A găsit trei variante aproape sigure: New York, Viena și Istanbul. Au ales, împreună, grupul *Acibadem*, pentru că este mai ieftin decât celelalte două și foarte aproape de

România – 50 de minute cu avionul, mai puțin decât fac eu, de pildă, de acasă până la redacție. Zis și făcut, au trimis dosarul în Turcia. Li s-a răspuns în trei zile. Apoi avionul și mașina spitalului, care îi aștepta la aeroport. După 20 de ședințe de radioterapie, a câte șapte minute fiecare, pacientul din Ploiești e ca nou: „Din păcate, pentru noi, nici nu se compară cu serviciile medicale din România. Totul este aranjat impecabil, astfel încât ai sentimentul că singura treabă a medicilor și a personalului, cu toată aparatura performantă din dotare, este să se ocupe exclusiv de persoana ta. Mi s-a explicat fiecare gest, toată procedura, pe înțelesul meu, firește. M-am simțit tot timpul în siguranță, mai mult, chiar confortabil. Aparatul de radioterapie este de ultimă generație, localizează cu precizie tumoarea malignă, astfel încât să nu fie iradiate și țesuturile din jur. Mi-au implantat niște markeri de aur, vreo cinci, care au delimitat foarte exact ce era de distrus. Și asta mi se pare foarte important. Că la noi, știți, dacă te vindeci de cancer, oricum te umpli de alte belele, terapia îți face organismul cam praf”.

Povestea asta cu cancerul, analizat, tratat și eradicat, în condiții de lux, ce-i drept, a costat 30.000 de euro. Bani mulți, dacă îi luăm, așa, pur și simplu. Dar, când e vorba să-ți cumperi viața, prețul ți se pare rezonabil, ba

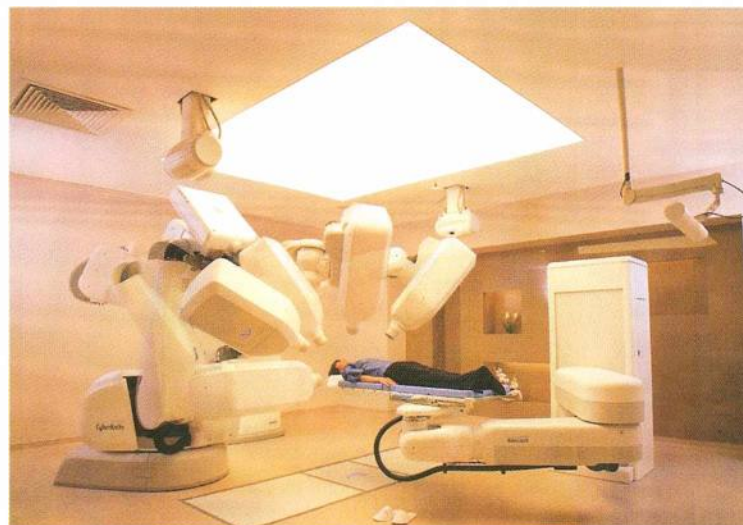
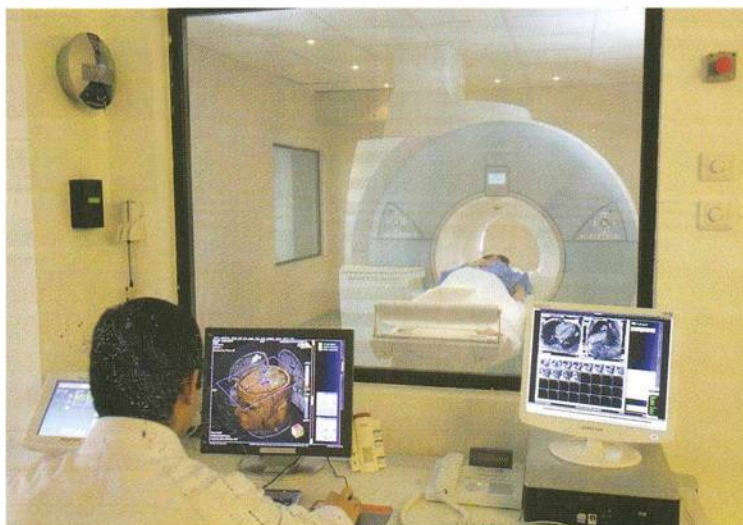
chiar binecuvântat. Îți scuturi neamurile, prietenii, colegii, faci împrumut la bancă. Important devine doar faptul că poți fi salvat. Cetățenii turci și cei din țările care au parteneriate cu *Acibadem* nu trec și prin umilința străngerii de fonduri. Tratamentele sunt plătite de stat, prin sistemul asigurărilor de sănătate. Grupul *Acibadem* a încercat o colaborare și cu Ministerul Sănătății de la București. Să vedem, să analizăm, nu se prea poate. Cel puțin deocamdată. În aceste condiții, probabil că va veni muntele la Mohamed. Dacă tot are sute de pacienți din România, *Acibadem* intenționează să-și deschidă o clinică privată în București. Măcar scăpăm de cheltuielile de drum și de cazare, în caz de tratament ambulatoriu.

Ca tot românul, în general, și ca tot ziaristul, alergat după morți și răniți, în special, am oroare de spitale. La *Acibadem* n-am simțit asta. Parcă eram în excursie. Și pe bune că ai ce vedea! Fiecare clădire poate fi, la o adică, și obiectiv turistic. Spitalul *Maslak*, de pildă, pare mai degrabă un mall: scări rulante, risipă de flori, design futurist, automate de apă și cafea, la tot pasul. La *Fulya* poți merge cu elicopterul, are și heliodrom. Apoi cafenele, terase, restaurant cu meniuri sofisticate. Cât despre saloane, care sunt, de fapt, rezerve sau apartamente, de-a dreptul, ce să mai vorbim?

Complexul de sănătate „Acibadem” a fost înființat în 1991.

În prezent are 11 spitale și 8 clinici, cu peste 10.000 de angajați, și încă două centre medicale în construcție. Unul se află în stațiunea Bodrum, o destinație de vacanță preferată și de români. Ideea ar fi de turism medical. Te duci în concediu și, de la plajă până la terase, intri la „Acibadem”, pentru un tratament sau doar o „scanare” a stării de sănătate.

Precizie, tratament fără durere, chirurgie noninvasivă. „CyberKnife” este atât de exact încât fasciculul de radiație poate fi aplicat și în cazul unor tumori cu formă neregulată, chiar dacă se află în apropierea organelor vitale.

Fiecare detaliu e studiat, de la culorile și formele calde, pentru confortul pacientului, până la felul în care cade lumina, ca nu cumva să-l agreze. Geamurile sunt cât un perete și dau, obligatoriu, într-un peisaj prietenos. Până și aparatura medicală are față de obiectiv turistic, cel puțin pentru mine: celebrul robot *da Vinci* dansează după cum îi cântă medicul, aflat în fața unei imagini tridimensionale a organului care trebuie operat; sistemul de radioterapie *CyberKnife* „taie” zona afectată cu o acuratețe sub un milimetru; dispozitivul de radiologie *Flash CT* face tomografia întregului corp în patru secunde, cu o cantitate de radiații egală cu a unui telefon mobil (RMN-ul clasic face asta în câteva minute, cu o doză de radiații mult mai mare decât poate suporta corpul uman, într-un an).

Cel mai mult, însă, m-au convins privirile și fețele oamenilor. Pacienți, medici, personal. Obişnuită cu jalea din spitalele românești, am fost de-a dreptul șocată de atmosfera *Acibadem*. Nimeni nu plânge, nici urmă de suferință, de teamă, de trupuri chircite de durere, de privirile acelea goale, lipsite de nădejde. Atitudinea pacienților este de genul: „Ei, avem o mică problemă, tocmai se rezol-

vă!” Realizați ce înseamnă asta pentru un loc în care se tratează cancere, se face transplant de măduvă sau neurochirurgie de mare risc? Evident că și medicii au aceeași stare relaxată. Îți dau senzația confortabilă că nimic nu e grav, că totul se rezolvă ușor. Sigur că lucrurile nu stau tocmai așa, sigur că în spatele acestei poze stă un volum imens de muncă și de responsabilitate. Dar e cu atât mai de apreciat faptul că *le iese*. Prof. dr. Aydin Yuceturk, de pildă, specialist în ortopedie și traumatologie, ne povestește, de-a dreptul amuzat, cum selecționerul turc Fatih Terim și-a pierdut un deget în mare, într-un accident. Și ce să faci, i l-au pus la loc! Același medic a operat-o și pe gimnasta Andreea Răducan. După o intervenție de 20 de minute, campioana a scăpat de o tumoare pe un nerv de la piciorul drept, care a chinuit-o 12 ani. La cea mai modernă dintre clinici, *Fulya*, specializată în medicină sportivă, s-au tratat și fotbalistii Gică Popescu, Ciprian Milea și Dani Coman.

La fel de „în joacă” pare și fertilizarea *in vitro*. „Faci o excursie la Istanbul, vizitezi orașul, vii și pe la noi și în două săptămâni poți pleca acasă însărcinată”, susține medicul Tanşu Kucuk. Mai mult, părinții pot alege și

sexul copilului, iar prețul procedurilor este mai mic decât în România, respectiv 2.250 de euro.

Și, în final, cireașa de pe tort. Anna. Anna Herkmen, de la *Departamentul pacienți internaționali*. Sigur că nu vă doresc să aveți nevoie de ea, în sensul că aș prefera să fiți sănătoși. Dar, dacă totuși se întâmplă, e bună de pus la rană: dosare, programări, cazare, traducere. Anna vorbește românește, e de-a noastră, de la Chișinău. Și s-a molipsit, bineînțeles, de atitudinea *Acibadem*. Îți dă senzația că nimic nu e complicat, că totul e sub control și se rezolvă *acuş*. Și, când colo, chiar așa!

Prof. dr. Aydin Yuceturk pariază pe faptul că, în doi-trei ani, și spitalele din România vor ajunge la standardele *Acibadem*. Îl privesc în ochi și mă străduiesc să nu râd. Deși e de plâns. Iartă-l, Doamne, că nu știe ce spune! Și mie mi-e cam greu să-i explic. Chiar trebuie să trăiești în România și să fi avut cel puțin o rudă internată în spital ca să înțelegi care-i poanta.

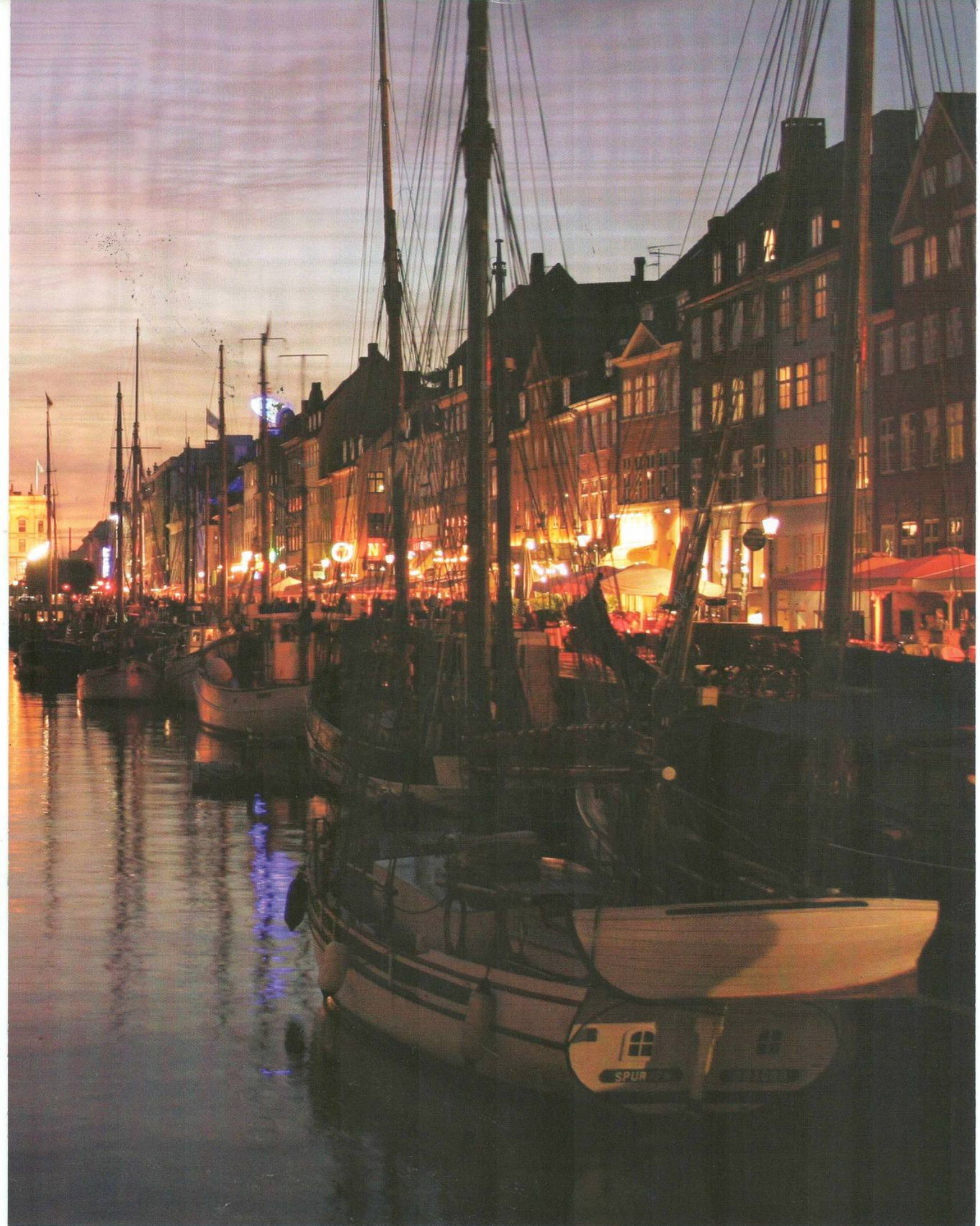

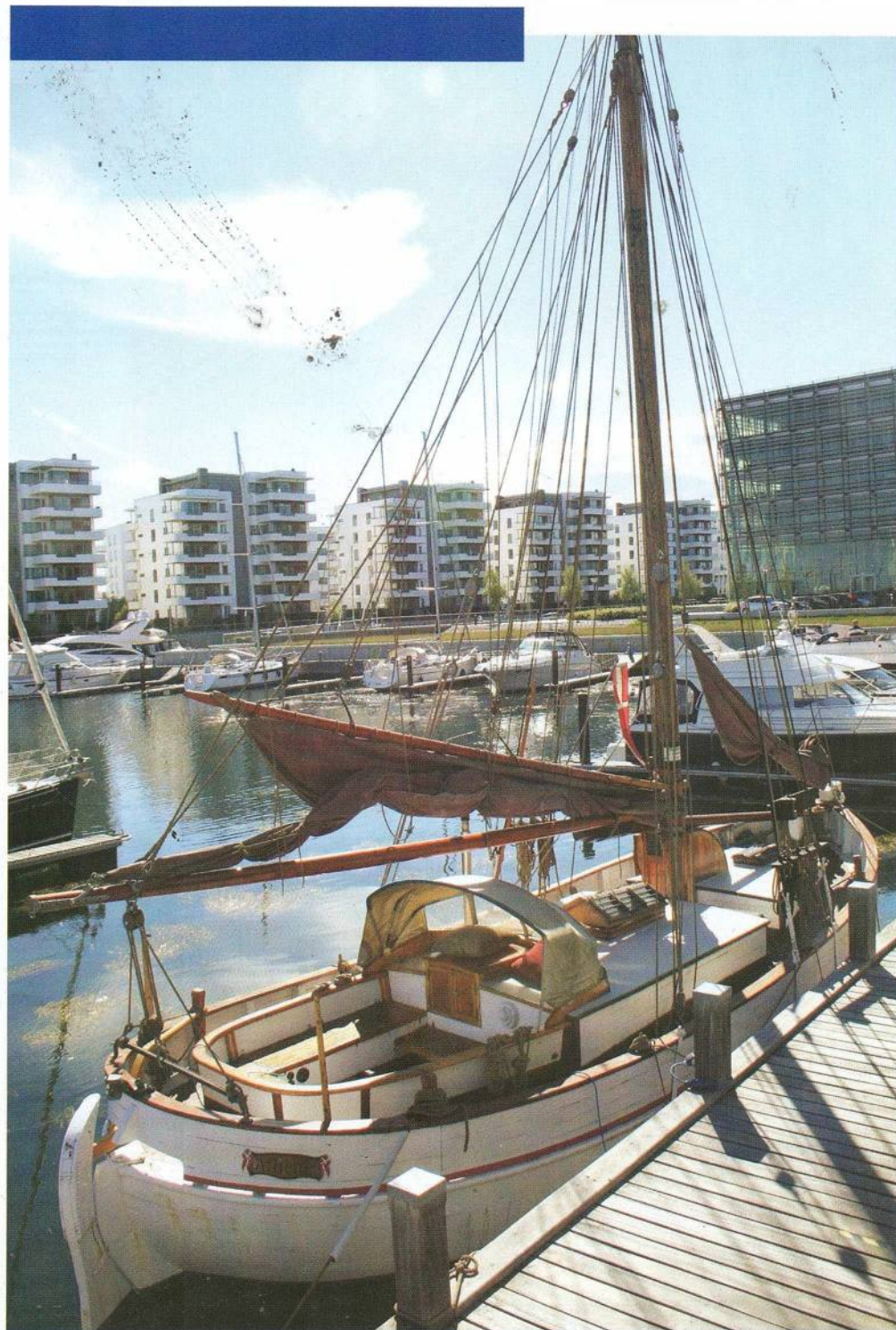
ZOOM

Vele și vechituri

E seară în Nyhavn. Aici e centrul Copenhagăi și zona turistică de maxim interes. Aici sunt toate restaurantele drăguțe și îngheșuală de trecători. Dar Nyhavn e o altă poveste, pentru că nu despre acest cartier voi scrie ci despre VELE. În toată agitația din port, la marginea cheului, un grup de 7, 8 indivizi bine înfolați, privesc imagini de familie, fotografii de concediu adică, proiectate pe vela uriașă, triunghiulară a navei ancorată chiar lângă ei. Sunt liniștiți, beau bere la doză, vorbesc în șoaptă și nu sunt deloc deranjați de agitația din jur. Sigur sunt danezi!

Danezii nu se simt bine pe uscat

Unii au bărci mai noi, alții mai vechi. După posibilități. Pe aici nu există încă programul „Rabla” pentru bărci așa că ambarcațiunea din imagine, ancorată în Tuborg Havn (Tuborg nu e doar marcă de bere, lângă fabrică au și un port și un cartier luxos...) își așteaptă un cumpărător.

În Danemarca e greu să nu vezi vele pretutindeni. Nici o așezare nici măcar o simplă casă nu se află mai departe de 50 de kilometri de țărmul unei mări. Și nici nu vezi vreun golf a cărui faleză sau plajă să nu fie transformate în port, mai mic sau mai mare, comercial sau de plăcere. Le observi de departe catargele subțiri și înalte și știi că acolo e un port. Danemarca e o țară în care înalte sunt doar catargele, o nesfârșită câmpie cu nori joși și vânt puternic...

Danezii nu se simt bine pe uscat. Sau cel puțin așa pare. Cum au un pic de timp liber și nu plouă, dau o fugă în port și se aruncă în bărcuțe. Nu mă pricep, dar cred că și aici e cam ca la mașini și diferența de grosime a buzunarului se vede din lungimea bărcii sau chiar din numărul de catarge...

Unele iahturi sunt uriașe și sunt parcate în Tuborg Havn, de exemplu, în fața blocurilor. Blocuri noi de câteva etaje, cu terase și ferestre generoase. Iahturi care valorează milioane de euro, lângă un apartament de bloc care abia atinge un sfert sau chiar mai puțin din valoarea navei. Iar mașina? Ceva mic ce poate fi parcat într-un subsol de bloc. Dar nu toți sunt bogați sau nu-și doresc asemenea vapoare gigantice. Am văzut în Hellerup, un orașel rezidențial cu vile cochete și vechi (un fel de Dorobanți de la noi!), la nord de Copenhaga, un impresionant club de caiac cu multe zeci de ambarcațiuni.

Și dacă sar la partea a doua din titlu, o să mă întrebați atunci de unde și până unde vechituri?

„E simplu... Danezii nu se simt bine pe uscat și nu se atașează de lucruri. Dar nici nu le aruncă! Le vând. Cum? Simplu, dezvoltând al doilea sport național după iahting, și anume piețele de vechituri.

Poate cuvântul vechituri nu e prea elegant, cel puțin referitor la câteva dintre aceste târguri sau piețe. Unele sunt de-a dreptul stranii – găsești bucăți de jucării vechi și bucăți de mobilier stricat, vase desperecheate și tot felul de nebulii din anii '70 sau '80... Și lume care rătăcește printre rafturi și cumpără sau nu, dar oricum caută, răscolește și întreabă... După care urmează o târguială înfocată. Așa arată lucrurile la o extremitate, la cealaltă sunt cei

**Fie ploaie rece, ninsoare deasă
sau vânt puternic, pasionații
antichităților – vânzători sau
cumpărători sunt la datorie.**

Există un client anume, cu siguranță, și pentru ceștile de porțelan chinezesc de secol... XX, ca și pentru sfeșnicele de argint de secol XVIII... Toate obiectele au o poveste și prețurile sunt toate negociabile.

care vând antichități – profesioniști breslei – gravuri vechi, sfeșnice din aramă sau chiar argint. (Să nu exclamați vreodată aflând un preț „E scump!” pentru că vânzătorul vă va spune întreaga poveste a tăvii de bronz sau a farfuriei de porțelan pictat! Chiar și în engleză! Veți afla că e de secol XVIII și că a aparținut nu știu cărui nobil suedez cotropitor...) Antichitățile se vând mai prin centru, în zone bune rezidențiale, în parcuri... Vechiturile nevaloroa-

se se găsesc prin curți de primării sau de școli. Dar danezii nu fac discriminări, sunt aceiași cei care se duc și colo și colo. Nu contează prețul în sine, contează ce îmi doresc în duminica aceea. Nu am reușit să mă lămuresc dacă ei cumpără acele obiecte pentru că au nevoie de ele, pentru că sunt colecționari sau pur și simplu din plăcerea unui comerț de week-end. Un fel de pre-text de socializare. Când nu sunt pe mare...

Am trăit cu sentimentul că danezii simt

pământul așa cum simțim noi marea. Un popor al mării se va simți în siguranță doar pe mare. Țărul, pământul e doar o graniță, un pretext, un loc de popas și apoi din nou valurile, vântul și vecele. În fiecare fereastră (toate fără perdele!) se aprinde seara o lumină – o lumânare, o veioză, o lampă cu picior. Călătorul trebuie să vadă lumina, doar astfel va găsi drumul spre casă!

Aurul din berea Neumarkt

V-ați gândit vreodată ce dă berii intensitatea gustului, plinătatea și aroma? Răspunsul este simplu: hameiul este „condimentul” natural, fără de care berea nu ar mai avea savoarea care o face una dintre cele mai populare băuturi.

Hameiul, aurul verde

Supranumit de către maeștrii berari „aurul verde” sau „inima berii”, hameiul este folosit la producerea berii de peste 1.000 de ani și este ingredientul care dă suflet berii *Neumarkt*, definindu-i aroma care încântă simțurile și menținându-i prospețimea un timp mai îndelungat.

Prima cultură de hamei a fost menționată în anul 736 d.Hr. și indică regiunea Hallertau din Bavaria, Germania, ca leagăn al acestei plante. Această regiune și-a păstrat renumele de-a lungul timpului, iar în ziua de azi este zona cu unele dintre cele mai mari plantații de hamei din lume și, în același timp, casa hameiurilor folosite la producerea berii *Neumarkt*.

Prețioasa floare de hamei dă gustul puternic și amărui al berii Neumarkt

Există două tipuri de hamei: cele care contribuie la amăreala berii și cele care îi dau savoare și aromă. La

producerea berii *Neumarkt* se folosesc din belșug ambele tipuri de hamei, conferind prospețimea, aroma și gustul intens.

Culturile de hamei sunt impresionante, plantele ajungând la înălțimi de 7 metri. Florile de hamei, în formă de con, sunt impregnate cu o rășină aurie ce conferă berii *Neumarkt* aroma unică și un gust distinct, puternic și amărui.

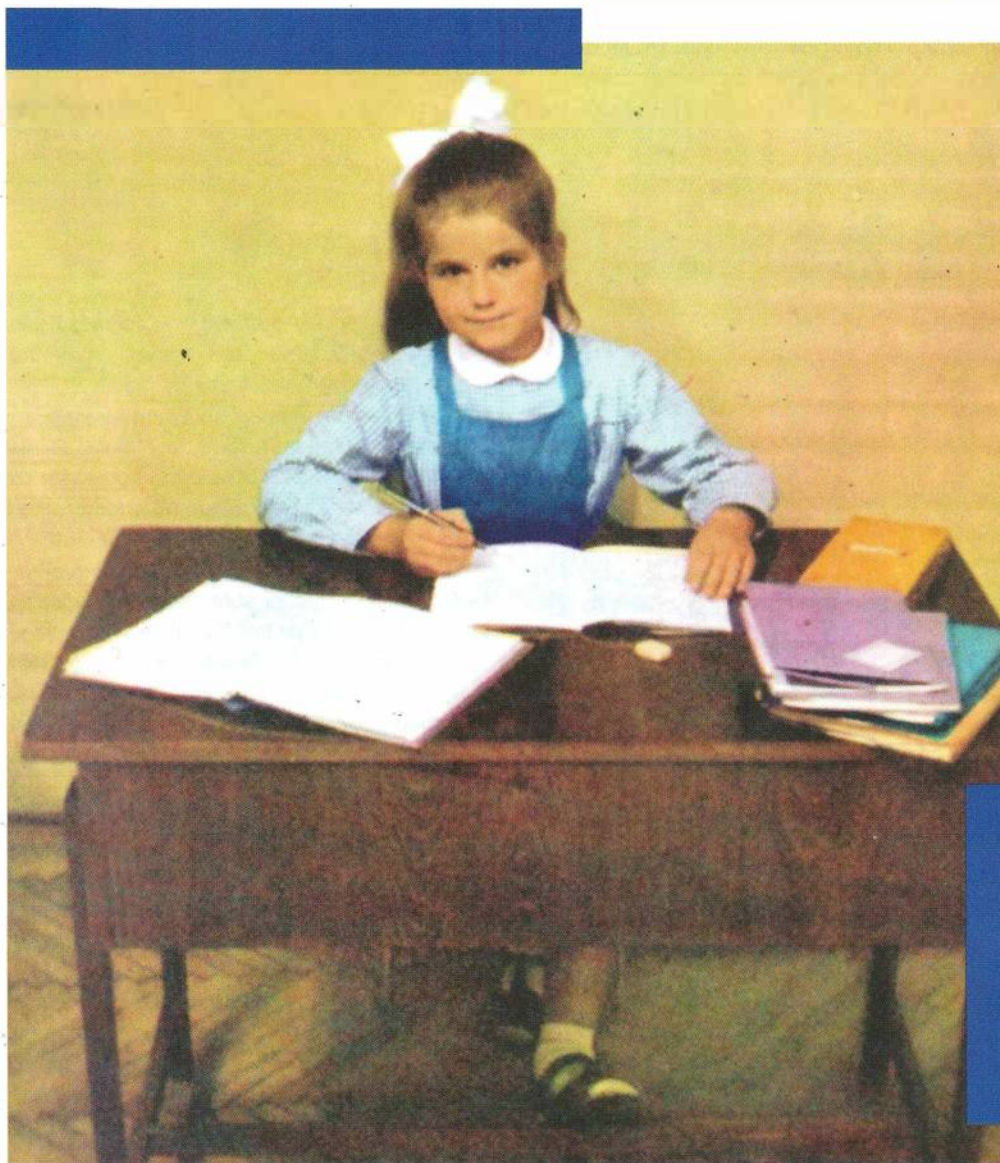
După culegere, pentru a nu-și pierde proprietățile, florile de hamei sunt uscate în cuptor și apoi sunt presate pentru a elimina umezeala și aerul, păstrând astfel uleiurile esențiale, rășinile și acizii care oferă berii amăreala caracteristică.

În mod tradițional, în faza de pregătire a fermentării, maestrul berar de la *Neumarkt* cară primul sac de hamei în brațe: „Se spune că, astfel, hameiul capătă energie din sufletul omenesc și devine la rândul său sufletul berii. Noi, cei de la *Neumarkt*, credem că hameiul este demn de apreciere, cunoaștere și respect. Fără el nu am putea oferi consumatorilor noștri un produs de calitate, cu un gust aparte – gustul puternic și amărui”.

Ce s-ar mai putea spune nou despre **Revoluția din decembrie 1989, după 21 de ani? Mai nimic.** Ei, lăsați-o pe aia cu teroriștii și „cine-a tras în noi”! Adulții și-au tot dat cu părerea, fără prea mare rost. Dar am uitat să-i ascultăm și pe copiii de atunci. Poate că e vremea să restabilim acest „adevăr istoric”.

text Călin Hentea
foto arhiva Călin Hentea

Copiii spun... adevărul despre revoluție

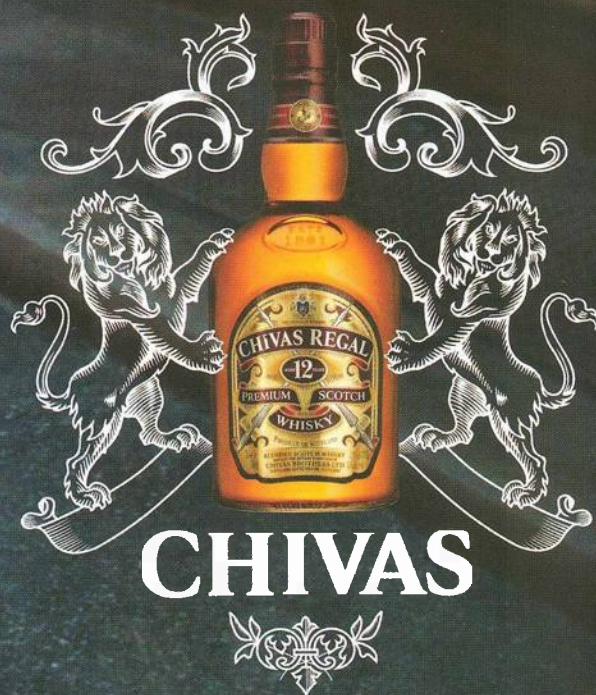
În decembrie 1990, într-o școală din România, elevilor de clasa a III-a li s-a cerut să scrie o compunere despre ce s-a întâmplat la Revoluție. Fostii pionieri au fost mai sinceri, mai adevărați și mai succinți decât sutele de autori care au glosat doct, pe mii de pagini, asupra evenimentului fondator al României în care trăim.

„Era într-o miercuri când Ceaușescu a spus casă ne apărăm țara și să nu ne lăsăm.”

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are walking on a city street at night, with a brick building and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. The woman is holding a black clutch bag. The man is wearing black shoes, and the woman is wearing black strappy high heels.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

A sosit vremea să mai schimbăm rolurile. În mintea noastră, cam amorțită, cam inertioasă, răufăcătorii erau de rău. Fals. Se dovedește, din ce în ce mai mult, că răufăcătorii sunt, mai degrabă, „de bine”. Mai degrabă decât polițiștii. Polițiștii, dacă ne uităm bine, sunt „infractorii numărul unu”. Arestează când au chef. Și pe cine au chef.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

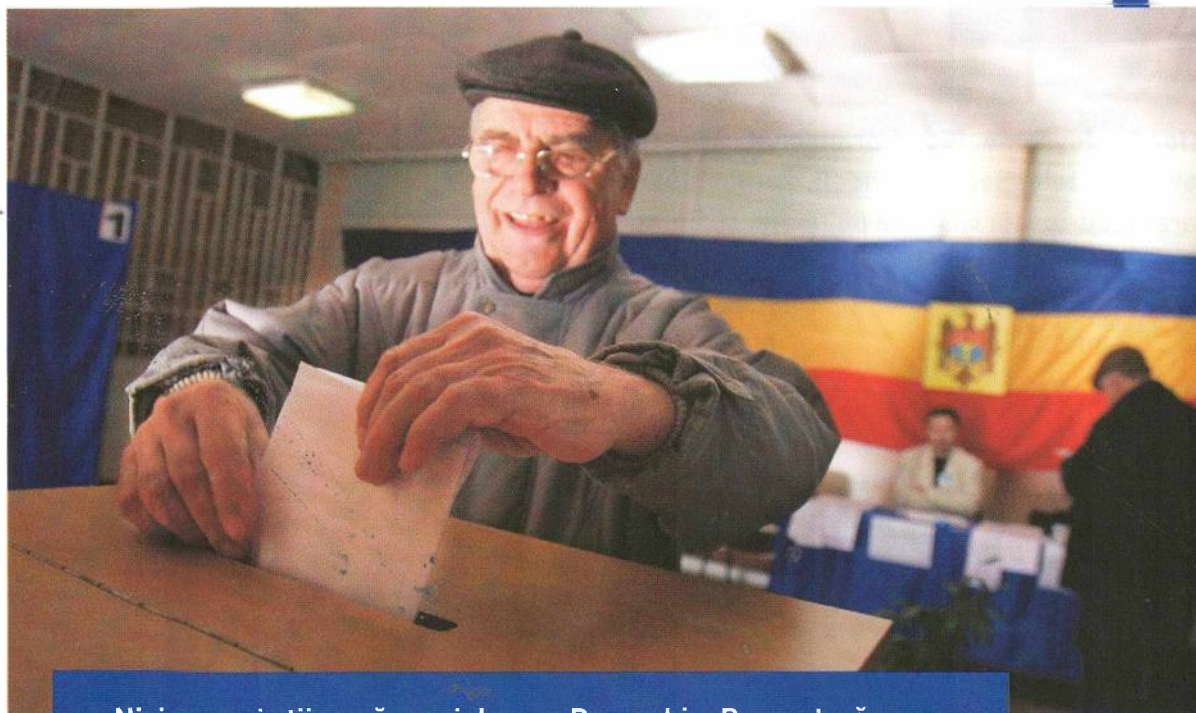
De la triadele poliției la răufăcătorii de bine

Cazul Fătuloiu, oricum ai da-o, aruncă o imagine de coșmar asupra Ministerului de Interne

La urma urmei, s-au liberalizat și arestările. Se dovedește că și dacă ești la un partid obscur (acum), precum PNȚCD (cazul celui din Pitești), tot ești o „țintă”. Că noi, binefăcători de rău sau răufăcători din bine în mai bine, până la superlativul absolut, suntem o apă și-un pământ. Că flagranturile nu mai sunt ce-au fost. Nici măcar flagranturile. Nu diferă cu nimic de înscenări. Dar ce, parcă înscenările din afara teatrului diferă cu mult de înscenările dinăuntru? Polițist e ceva arbitrar, adică, până la urmă, (tot) un fel de adjectiv. E drept că e cam peiorativ... Suntem, de fapt, o magmă de interlopi care mișună pretutindeni. Fără s-o știm. Singura deosebire este că interlopii îmbracă o uniformă când se îmbracă în polițiști – pe când polițiștii nu îmbracă nimic când se transformă în interlopi. Sau se îmbracă, și ei, cât mai „civil” cu putință.

Întreg cazul Fătuloiu, oricum ai da-o, aruncă o imagine de coșmar asupra Ministerului de Interne. Dacă îl combinăm și cu asasinatul de la Neamț, realitatea întrece ficțiunea în ministerul care, poate, ar trebui să vegheze la o Românie „disciplinată”. Dar disciplina nu mai este la ea acasă de ceva mai demultă vreme, de pe atunci când polițiștilor le venea să arunce cu „cașcheta” după guvernanți. Flagranturile se pot organiza oricum – după ultimele experiențe. Iar mita circulă ca nuri unei sirene (și nu a lui Roaită!) pe la toate gradele și pe la toți epoleții. Nici președintele nu a putut găsi circumstanțe atenuante pentru anomaliile care zguduie din temelii Afacerile Interne. Ceea ce ni s-a relevat acum este că respectivul minister este moțul din topul corupției. Ceea ce orice jurnalist cu experiență

Nici nu mai știi ce să crezi despre Basarabia. Pare o țară a cețurilor nordice. Care, parcă vin/sau se întorc din Siberia. Tot comuniștii au câștigat și se află, iarăși, în fruntea bucatelor, ca și ultima amară de jumătate de secol. Dar de ce ne-am mira, la urma urmei? Scenariul, parcă, are ceva (profund) românesc în miezul lui.

știa – dar nu putea să demonstreze. Polițiștii s-au silit să demonstreze ei singuri teza asta – și, ce să spun, n-aș putea afirma că nu ar fi reușit.

Dar cel mai palpitant lucru este că lucrurile nu vor reveni la normal în Ministerul de Interne până nu se vor schimba guvernările. Haosul va continua tot atât timp cât, în mod tacit, polițiștii nu mai recunosc autoritatea care emană de la Guvern – și nici de la Palatul Cotroceni. Ca acolo să poată fi făcută ordine ne-ar trebui un prim-ministru, iar salariile amputate ale oamenilor „de ordine” să revină la normal. Abia mai apoi putem discuta despre rigoare în rândul uniformelor care au dezertat, după ce, la început, au murmurat în front. Până atunci, corupția va fi vioara întâi pe limba polițiștilor.

JUSTIȚIA NEREFORMATĂ

Justiția a rămas nereformată, iar ceea ce se întâmplă înăuntrul ei aduce la iveală, din când în când, monstruoșități. O judecătore din Iași a reușit performanța de a fi acuzată că a luat o mită de 4.000 de euro. Și în ce fel de proces! Într-un proces de... partaj! Dacă ne amintim bine, aceasta a fost miza primului

mandat al lui Traian Băsescu: reformarea justiției. Dar justiția a rămas cu onoarea nereperată. Nici primul mandat al președintelui Băsescu nu s-a încheiat grozav. Și nici al doilea nu se simte prea bine...

DEMOGRAFIA NU SALVEAZĂ ROMÂNIA

Începutul lunii decembrie a fost marcat de o mare discuție: cea despre indemnizația și statutul mamelor. Discuția a părut cu atât mai „mizerabilistă” cu cât lovea în *demografia românească*, și așa serios afectată de VALUL CRIZEI, cât și de o curbă nefastă, descendentă – cea de după 1990, care durează deja de două decenii, fără mari „relansări”. Până la urmă, în ciuda controverselor, vorba lui Mircea Badea, a rămas cum a fost – și deja ne bucurăm, adicăte! răsufălăm ușurați. Totuși, mamele rămân cu un gust (foarte) amar în gură – și credem că au găsit (încă) un motiv pentru care să nu mai voteze portocaliul dubios al premierului Emil Boc – și, deopotrivă, al celui care l-a pus pe Boc acolo unde este, mă gândesc la președintele Traian Băsescu.

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

Măriuca ne trezea pe toți foarte devreme. Fie că eram invitați în studioul de la „Prima oră”, fie că eram doar telespectatori fideli. Zâmbind din spatele micului laptop, gesticula arătându-ne oja roșie de pe unghii și anunțându-ne știrile zilei. Am vrut să mă răzbun pentru acele dimineți cu somn întrerupt și străzi goale, în goana mea spre televiziune, când întotdeauna era „Liber pe contrasens”, și i-am cerut... un interviu! Iată-l!

interviu realizat de Bogdan Hrib
foto Octavian Tibăr

Măriuca Mihăilescu: Liberă pe contrasens (în căutarea unui sens)

„Se spune că doar copiii și nebunii spun adevărul. Aș extinde un pic media de vârstă și aș zice că și adolescenții fac același lucru. Nu poți să-i manipulezi. Sunt speciali, mai interesați decât generația mea, de exemplu, dar orientați spre cu totul și cu totul alte lucruri. Și au o altă mare calitate: sunt extrem de lucizi, dar încă nu sunt cinici.”

De ce liber? Și de ce pe contrasens? E un mod de viață sau o invenție a producătorului emisiunii?

— Suntem cu toții pe contrasens într-o mai mare sau mai mică măsură. *Liber pe contrasens* este un produs de televiziune de succes. O spun asumat, fără să exagerez. Buget mic, tineri frumoși și deștepți, audiență mare fără asistente sau subiecte de scandal. Ceea ce în peisajul media din România este mare lucru. Dacă e și un mod de viață cu atât mai bine: e important să crești un public tânăr corect și frumos, care să nu se lase impresionat de silicoane, genți și mașini scumpe și care să poată schimba mentalități, în țara asta, la un moment dat.

■ **Cât de liber este astăzi un jurnalist?
Mai ales unul de televiziune...**

– Atât de liber cât îi convine. Ține de fiecare jurnalist în parte felul în care își gestionează libertatea de exprimare. Cum ar spune profesorul meu din facultate de la Teoria Generală a Dreptului: „Libertatea ta se termină acolo unde începe libertatea celorlalți”.

■ **Până de curând ai trezit telespectatorii de la TVR 1 cu Prima oră. A fost o experiență interesantă? O regreți?**

– Nu am de ce să regret. Emisiunea poate fi reluată oricând. A fost o experiență plăcută în sensul în care formatul a fost exact așa cum mi-am dorit: fără încrâncenările de la alte televiziuni. Am început să mă satur de toți cei care arată cu degetul spre ceilalți, se încruntă și dau verdicte doar pentru că aparțin unei tabere. Toată lumea acuză, vorbește, demon-

strează, dar nimeni nu face nimic. Până una-alta, în urma invitațiilor pe care le-am făcut la emisiune, am constatat că puțini sunt politicienii care se trezesc de dimineață. Probabil de asta nici noi, românii, nu am ajuns prea departe.

■ **Ce caută o jurnalistă din Iași la București? O carieră sigură? Succesul? Fericirea?**

– Mutarea mea în București a venit de la sine. E o poveste frumoasă pe care eu o las în seama lui „așa a fost să fie”. Am găsit anunțul de casting pe net, mi-am luat o zi liberă de la muncă, m-am urcat în tren fără să spun nimănui că am plecat la concurs (până și mie mi se părea cam romantic și nerealist), am ajuns, am constatat că sunt cea mai „bătrână” de pe acolo, așa că mi-am luat gândul și după două săptămâni a sunat telefonul. A urmat o năvălă de opt luni în care veneam la București

pentru înregistrări. Plecam miercuri la 5 dimineața și mă întorceam joi la aceeași oră în Iași. O perioadă de care îmi aduc aminte cu mult drag. După opt luni am hotărât că poate e bine să vin cu arme și bagaje aici. Nu știu ce înseamnă o carieră sigură, succesul sau fericirea. Știu că fac ce-mi place, că am oameni dragi (puțini, dar buni) lângă mine și că acum viața mea e aici. Legat de întrebarea asta trebuie să-ți spun cel mai bun banc pe care l-am auzit în ultima vreme: un dialog între doi câini; unul spune: Să ne mutăm în București. – Ce să căutăm acolo?, răspunde al doilea. – Am înțeles că acolo se duce o adevărată viață de câine.

■ **Cum te-ai adaptat la „tumulul” Capitalei? Cum sunt bucureștenii față de ieșeni?**

– Adaptarea vine odată cu timpul. Mă simt mai confortabil în București decât acum

trei ani când m-am mutat aici. Dar acasă e la Iași. Cât despre bucureșteni, ieșeni, ardeleni nu vreau să mai cad în capcana prejudecăților. Aud mereu tot felul de comentarii despre moldoveni, dar nu-mi mai bat capul. De multe ori acționăm și reacționăm sub povara schemelor educative pe care fiecare dintre noi le-am asimilat. Nu poți să te superi pe un om care nu a fost suficient educat, nu?

■ **Ce așteaptă de la viață o jurnalistă tânără în 2010?**

– Salariul Andreei Esca.

■ **Unde te refugiezi când vrei să uiți de serviciu și de viața cotidiană?**

– Acasă, cu multă ciocolată, cărți, muzică și filme bune.

■ **Ce va urma după... contrasens? Din nou în sensul normal sau o nouă emisiune non-conformistă?**

– Nu cred că există emisiuni conformiste sau non-conformiste. Orice nou proiect se bucură întotdeauna de toată atenția mea. N-au fost emisiuni în care m-am implicat mai mult sau mai puțin. În ceea ce privește proiectele viitoare, am de gând să observ exact ca

un turist ce e în stânga sau în dreapta mea, în față și în spate. Voi merge în continuare pe contrasens, dar doar cu condiția să găsesc în cele din urmă sensul.

■ **Ce întrebare ți-a fost adresată cel mai des?**

– Dacă numele scris în buletin e chiar Măriuca. Este.

■ **Ce întrebare nu ți-a fost adresată nicio dată deși ți-ai fi dorit?**

– Când plecăm în jurul lumii?

„Nu îmi doresc ceva anume. Las lucrurile să se întâmple. Ultimul moment pe care l-am trăit cu bucurie și care a venit fără să-l fi căutat a fost la Bruxelles: am ascultat ore în șir muzică clasică la un colț de stradă, în plină noapte. Am simțit că sunt și că zâmbesc pe bune.”

[illegible]

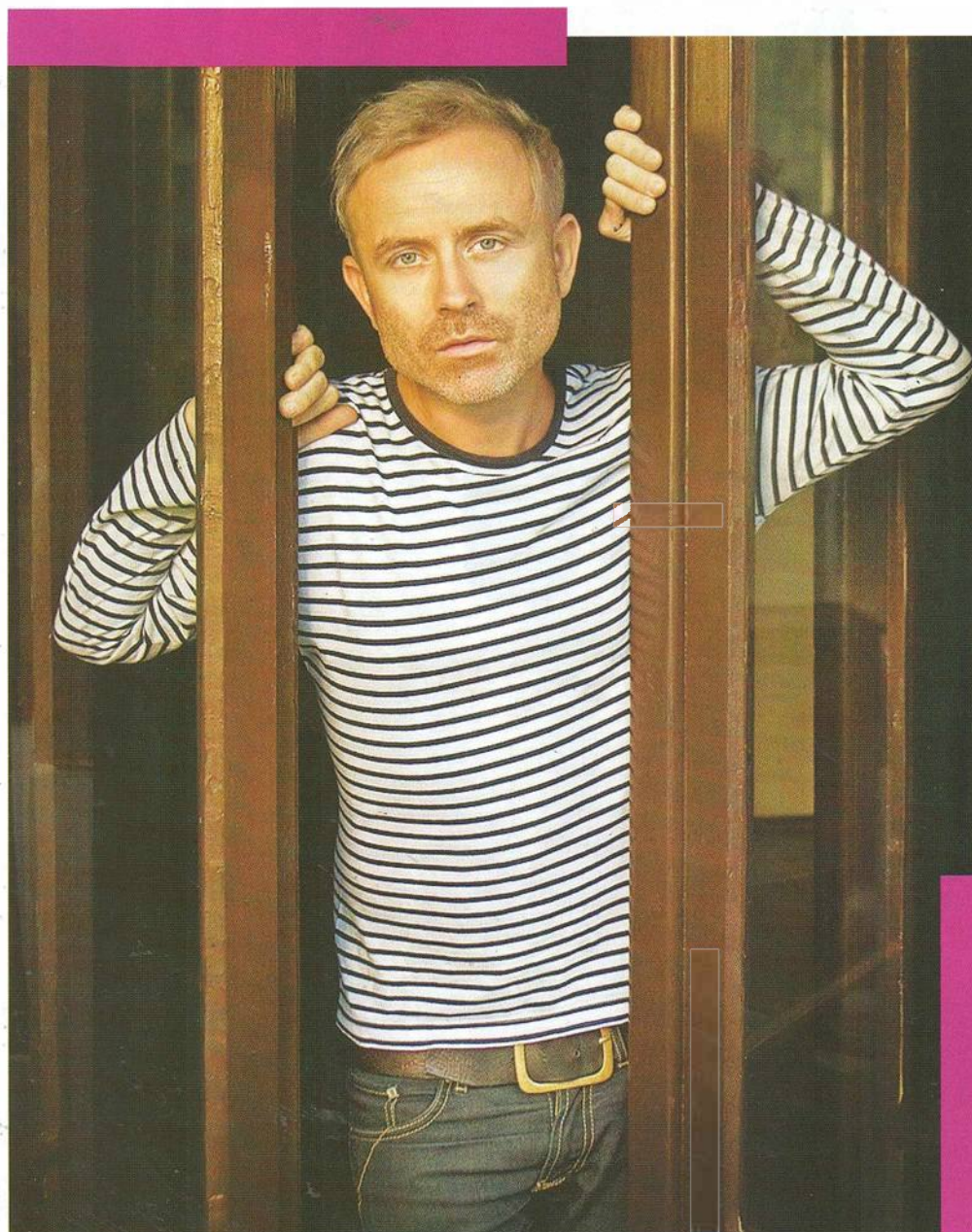
2 - 24 DICEMBRE 2010

PROGRAM VIZITARE 10:00 - 20:00
INTRARE LIBERA

Radu Afrim montează pentru prima dată un spectacol la Teatrul Național din București. E vorba despre piesa autorului turc Tuncer Cücenoglu, „Avalanșa”. Sunt zece ani de când regizorul a început aventura sa teatrală în Capitală. O sumă rotundă...

text Radu Pocovnicu
foto Bogdan Stângă

Radu Afrim - de la underground la TNB

Se încheie oare un ciclu? „Sper să nu se încheie! E adevărat că aniversez zece ani de când sunt în București, dar păstrez același stil de lucru, același chef de a face teatru, chiar dacă poate să pară șocantă trecerea de la spațiul underground. Am lucrat în teatre și teatre, unde am avut parte de provocări puternice, dar faptul că montez acum la Național nu este ceva absolut special. Mai mult se miră amicii mei: *Aoleu, tu la TNB!* Dar, din punctul meu de vedere, e cam la fel.” Deși Radu este, statistic vorbind, unul dintre cei mai prolifici regizori din România, nu ia această trecere, de la teatrul underground, la teatrul instituțional, drept importanta bătălie în care a câștigat redută după redută. „Nu, puteam să fac asta după doi ani de zile! Eu cred că nimeni nu are nevoie de 10 ani de ucenicie ca să ajungă la TNB.”

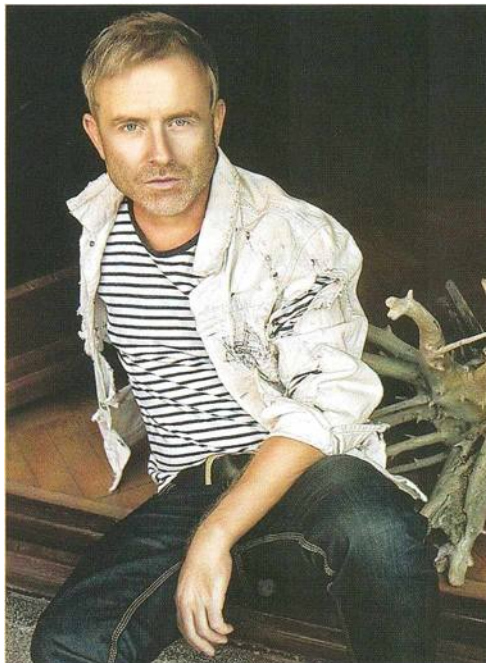
Când vine vorba de succes, una dintre găselnițele regizorilor este de a-și atrage în distribuție nume faimoase. Nu pe asta mizează neapărat Afrim, care preferă să meargă pe mâna unor actori mai puțin cunoscuți, ajutând astfel și la promovarea lor. „Sper să lansez cât mai mulți actori buni sau spectacole bune.

Punctul final al fiecărui spectacol îi stârnește sentimente puternice regizorului, uneori dureroase. „Ca om, resimt aceste experiențe ca pe niște fragmente care se rup și nu se leagă niciodată. Doar întâlniri și despărțiri.”

Oricum, chiar dacă nu i-aș fi lansat eu, poate o făceau alți regizori, pentru că sunt talentați”, declară Radu Afrim, cunoscut și pentru faptul de a fi revigorat teatrul din provincie. De pildă, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț. „Am muncit împreună cu Alexandru Dabija la re poziționarea acestui teatru care a pierdut public în ultimii ani. Nu e suficient să ai o etichetă, ajunge o perioadă proastă ca teatrul să-și piardă publicul și totul trebuie reclădit de la zero. Eu asta am făcut la Piatra, am reconstruit. Acum lucrez la TNB cu actori cunoscuți. Cunoscuți marelui public, dar mai puțin cunoscuți mie! Sunt și actori pe care îi știu deja, cum ar fi Marius Manole sau Constantin Cojocaru.”

Afrim are o mobilitate și o energie extraordinare, montând spectacole în majoritatea teatrelor din țară, la Brăila, Sfântu Gheorghe, Timișoara, Cluj sau Ploiești, dar și în străinătate, cum sunt proiectele pe care le va realiza anul viitor în Germania și Polonia. Întrebat de unde are atâta energie, răspunde: „Sper să mă mai țină câțiva anișori. Am o bază sănătoasă, îmi reîncarc bateriile pe malul Someșului, acasă la mine”, spune regizorul ardelean cu origini în Beclean, dar oricâtă nostalgie i-ar provoca locurile de baștină, n-ar merge până acolo încât să facă un spectacol la Bistrița. „Eu nu fac spectacole la casa de cultură! Bistrița a pierdut șansa să aibă un teatru. Ceaușescu a început să construiască unul, dar între timp a venit revoluția.” Totuși, oamenii din zonă îl recunosc și îi respectă munca, chiar dacă nu o cunosc prea bine. Poate nu va pune vreodată un spectacol la Beclean, în schimb există ceva care s-ar putea să-l ispitească în acest oraș. „S-au făcut niște băi de nămol fantastice, care probabil o să-mi folosească și mie cândva”, spune, cu umor, regizorul.

Revenim la piesa de la Teatrul Național. Regizorul e cunoscut ca un artist care experimentează deseori, asumându-și riscuri estetice care nu o dată au produs neînțelegeri. Critica știe! De aceea, când auzi că Afrim montează la TNB, primul gând care îți vine este o contradicție, felul regizorului de a vedea fiind diferit de filosofia primului teatru din țară, cu un repertoriu destul de convențional. Dar iată că, de această dată, lucrurile se așază. Are ceva experimental acest spectacol? „Nu, este un text convențional, scris de un dramaturg turc. Dar este o poveste foarte frumoasă. Încercăm să-i dăm textului o valoare contemporană și lucrăm la psihologia personajelor, care este oarecum schematică. Așadar, nu există probleme nici pentru actori, nici pentru mine, nici pentru TNB, pentru că e o piesă tradițională. Nu este un text hardcore, nimic îndrăzneț”, lămurește Radu, a cărui cea mai mare provocare pare să fi fost chiar faptul de a renunța la excesul de provocări artistice, cu această piesă. Și la tem-

„Eu nu mă sperii de numele mari ale actorilor. Sper că sunt acoperit la orice întrebare pe care mi-o pun ei.

Pentru că actorul te încolțește, devine periculos, monstruos, când tu, ca regizor, nu ai un răspuns la de ce-urile lui. Pe de altă parte, excesul de logică începe să mă enerveze. Ajung să le zic: Lăsați-vă intuiția mai liberă. Lăsați logica deoparte...”

peramentul vulcanic proverbial, care fac să circule legende... Oare Afrim e așa nebun, cum se spune? E adevărat că face circ la repetiții? – apar întrebările pe buzele actorilor.

„Actorii de la TNB sunt interesați să pășească pe teritorii necunoscute. Există într-adevăr niște ezitări, deși ei nu și-au încheiat carierele și deja au niște statui, vor să mai încerce și altceva. Eu zic că am nimerit-o oarecum, n-am avut probleme pentru că am luat-o încet, schematic, știu și pe ce teritoriu mă aflu”, povestește Radu, care nu-și poate reprimă întru totul felul de a fi. „Ei! ei!” – își aduce aminte el amuzat cum l-a domolit Ilinca Tomoroveanu, directoarea artistică a Teatrului Național, și actrița în spectacolul său, într-un moment de fierbere, când era cât pe ce să scape o înjurătură. „Nici lucrurile pe care le propun nu sunt așa șocante, am lăsat și eu, au lăsat și ei... Toată lumea încearcă să se adapteze. Dar nu sunt concesii.” Poate o negociere continuă?

„Da, asta este cuvântul. Actorii sunt maleabili, eu nu știam acest cuvânt la început, dar l-am învățat. Nu-mi place să fiu eu, pe de o parte, și ei, pe de altă parte. E o osmoză.”

Ce e aparență și ce e esență la Radu Afrim? Îmi aduc aminte de o repetiție la *Câtă speranță*, spectacol montat la Odeon în primăvara acestui an, la care am asistat. M-a surprins impetuositatea lui Radu într-un dialog cu Rodica Mandache, redusă la tăcere de tirada indicațiilor regizorului perfecționist. Am crezut atunci că s-a produs ceva ireparabil când, recent, am avut parte de o surpriză: într-un interviu pe care l-a dat de curând, rugat să numească trei prieteni din lumea teatrului, Afrim o trecea în capul listei pe Rodica Mandache! „Să știi că și prietenii se bazează pe violență uneori. Nici Nicoleta (Nicoleta Lefter, actriță la Teatrul Odeon, a fost și ea prezentă la întâlnire) nu e străină. Ea cred că a avut parte de vitregiile sorții cele mai cumplite dintre actorii cu care am lucrat. Săraca, se retrăgea și plângea în spatele scenei. La repetiții mai era și prietenul ei. Total neputincios! Cred că dacă era altul în locul lui, mă lua la pumni. Probabil că astfel Nicoleta a ajuns să facă niște performanțe mari”, spune Radu Afrim, completând cu umor, ceea ce îi stârnește râsul Nicoletei: „Sunt oameni care așteaptă biciul tot timpul. Poate și Nicoleta...”

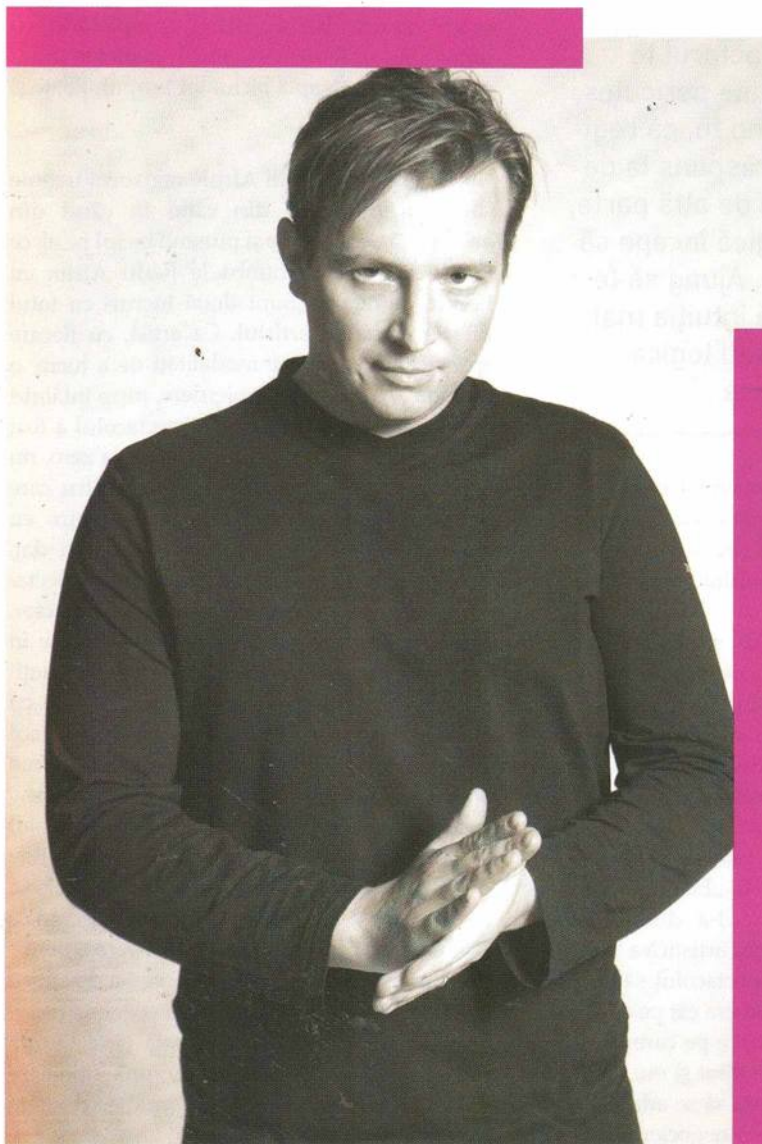
Dacă, în opinia lui Afrim, regizorul trebuie să-l mai trezească din când în când din amorțeală pe actor, fie și punând biciul pe el, ce rămâne și ce se schimbă la Radu Afrim cu fiecare montare? „Sunt două lucruri cu totul diferite, omul și artistul. Ca artist, cu fiecare spectacol, câștig niște modalități de a lucra, o metodă. Ca om, simt o pierdere, niște întâlniri vii, un mare gol; chiar dacă spectacolul a fost un eșec sau succès, iau lucrurile de la zero, nu e nici o evoluție”, declară Afrim pentru care teatrul este în primul rând o întâlnire cu oameni în carne și oase. La un moment dat, enervat că un cronicar a rămas dintr-un spectacol doar cu imaginea unui tatuaj al unui actor, Afrim a făcut un anunț public că va pune în scenă o integrală Cehov cu actori tatuați! Enervarea i-ar trece dacă s-ar întâlni însă cu Cehov însuși, pus să-și apere opera. „Dacă m-ar privi amenințător, aș simți nevoia să mă apăr. Stai puțin, Antoane, să-ți explic care-i treaba cu tatuajele astea... Aș lăsa spectacolul să vorbească pentru el, iar eu m-aș ascunde după cortină să văd ce reacție ar avea Cehov. Asta am făcut și cu Vișniec. Dar Cehov cred că este un tip cu care aș putea ieși să bem o bere.” Oricum, povestea cu acel cronicar s-a dus în cu totul altă direcție... „Nici nu știi ce fel de cereri am primit de la actori din toată țara! O tipă mi-a scris că are un tatuaj într-o zonă intimă, se pune? Da, i-am zis, cu o condiție: dacă te aștepți ca să te și dezbraci!”

Pe Bogdan Babici nu l-am văzut niciodată. Am vorbit despre el și cu el la telefon, l-am descoperit pe net și pe stradă prin proiectele lui. l-am admirat fotografiile, realizările și premiile. Am tot amânat o întâlnire, ne-am răspuns greu la e-mailuri, unul altuia. Dar până la urmă am reușit să comunicăm. Ce a ieșit puteți citi mai jos...

text Bogdan Hrib
foto arhiva personală

Bogdan Babici:

„Trebuie să existe provocarea și scânteia!”

„În România, pentru că regulamentele sunt echivoce, ești nevoit să mizezi pe bunul simț... Lipsa de respect față de celălalt se reflectă în agresiuni vizuale de neiertat, la fel și inabilitatea de a trăi în colectivitate evidențindu-se prin felul în care doar propriile interese și ego-uri primează...”

V-ați născut în București și trăiți tot aici. Cum vă împăcați cu acest oraș?

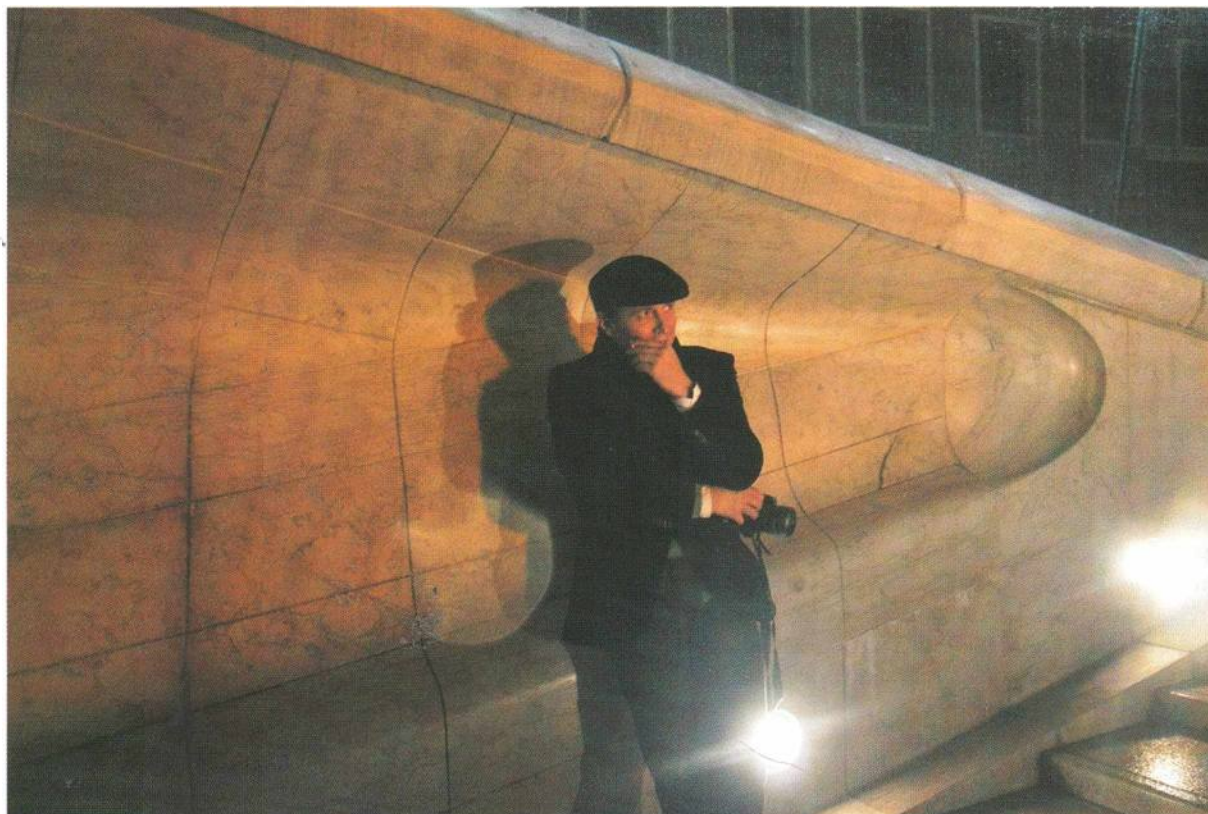
– Bine. Dacă așa a fost hotărât, să mă nasc aici... În plus, fiind o persoană optimistă, văd mereu partea bună a lucrurilor. Încă aștept momentul în care se va înțelege că un oraș mai bun, mai frumos, înseamnă o viață mai bună. Și poate fi și un element civilizator. Pe mine nu mă deranjează, îl iubesc necondiționat. Drept urmare, deși nu-mi convin multe lucruri, încerc să mă armonizez cu el...

Care este cea mai puternică sau frumoasă amintire a copilăriei?

– Sunt mai multe, dar cele mai puternice sunt legate de vacanțele la țară, când libertatea era totală, când micile responsabilități pe care le primeam ne dădeau șansa de a ne simți folositori și când, bineînțeles, simțeam bucuria fiecărei reușite. Am în familie și printre prieteni câțiva preoți... Iar sub comunism viața nu le era prea ușoară și, într-o vreme, organizaseră o biserică în șura casei, unde ne erau explicate pilde biblice, cu multă și nesfârșită blândețe... în orice vorbă puneau duh și iubire! Am, de asemenea, foarte vii în minte vacanțele de Crăciun în Ardeal, mersul la colindat, moșii mascați, plimbările cu sania trasă de cai. Conservarea și transmiterea mai departe a acestor tradiții ar trebui să fie o preocupare a autorităților, acestea fiind unul dintre vectorii puternici de perpetuare a conceptului de neam și de identitate națională.

Dar a adolescenței?

– Cantonamentele și concursurile sportive la schi și yachting, petrecerea dată cu ocazia împlinirii a 18 ani, singur acasă, 60-70 liceeni dezlanțuiți... Și acum la întâlnirile cu prietenii

„Intellectualul de azi trebuie să demineze cunoașterea și educația de care beneficiază, să se dăruiască „fără rest” comunității din care face parte în speranța aducerii pe calea cea dreaptă a cât mai multora dintre tinerii răătăciți în ceața acestei crize identitare pe care o străbate societatea românească.”

ne amintim cu plăcere de acele momente. Aaaa, era să uit, după o clasă a zecea în care am evitat ca prin minune neintrarea în examenul pentru treapta a doua, s-a întâmplat să fiu printre primii după afișarea rezultatelor...

■ Ați ales arhitectura. A existat și altă tentativă?

– Am avut un moment de inspirație în care m-am gândit ce aș putea face toată viața fără a mă plictisi... Am realizat că trebuie să fie ceva creativ și, într-adevăr, am ales arhitectura. O alternativă era ingineria mecanică – tradiție de familie –, pe care având în vedere contextul (începutul anilor '90) am refuzat-o cu îndârjire. Acum pot spune că în orice domeniu îți poți manifesta creativitatea, important este să existe provocarea și scânteia...

■ Aveți un buchet bogat de premii? Cât valorează în zilele noastre?

– Nu am un buchet de premii. Am câștigat de două ori premiul Anualei de arhitectură, am avut alte câteva nominalizări și participări la concursuri unde m-am clasat pe locuri fruntașe... Însă toate acestea nu sunt niște premii individuale, dacă acceptați termenul, sunt obținute cu participarea colegilor, care s-au implicat cu entuziasm alături de mine... Valoarea lor cea mai mare e aceea de a da sens participării emoționale în proiecte de lungă și medie durată care se derulează pe o piață și într-un context în care nevoia de frumos, de armonie, de estetică este prea puțin conștientizată și apreciată. Eu cred că, în țara asta, singura șansă este de a coagula energiile creatoare astfel încât oamenii

care au potențial, dar sunt maltratați de sistemul educațional, și apoi de societate, să-și recapete încrederea în sine și să devină vectori activi în demersul de re poziționare a societății românești pe scena europeană.

■ Ați lucrat în America la firma lui Cesare Pelli. Ce ar trebui să știe cititorii noștri despre acest mare arhitect?

– Am lucrat acolo pentru o scurtă perioadă de timp, însă, în America intensitatea și frecvența evenimentelor este mult mai mare decât aici, motiv pentru care, cel puțin profesional vorbind, chiar și într-o perioadă scurtă, am străbătut o mulțime de întâmplări ce au contribuit substanțial la bagajul meu de cunoștințe. Cesare Pelli face parte din categoria marilor arhitecți postmoderni, punte de legătură și de transmitere a informațiilor (și prin poziția sa de decan al Facultății de arhitectură Yale, la acea vreme) de la generația marilor moderniști ai primei jumătăți a secolului 20 – Mies van der Rohe, LeCorbousier, Louis Kahn (al cărui discipol a fost, lucrând cu el până în apropierea vârstei de 45 de ani), prin generația sa, a postmodernilor, la generațiile high-tech ale anilor de după 1990, în care tehnologiile deschid orizonturi nebănuite creației de arhitectură. Una dintre specializările sale și ale birourilor de proiectare pe care le coordona este proiectarea zgârie-norilor, dintre acestea reprezentative fiind turnurile Petronas, din Kuala Lumpur, Malaysia (1992–1997), care multă vreme au fost de neegalat ca înălțime, apoi International Finance Center, Hong-Kong (2000–2004), care până anul acesta a fost cea mai înaltă clădire

din Hong-Kong, celebrele World Financial Center din New York și Aria Resort-casino Las Vegas. Alături de multitudinea de clădiri înalte răspândite în toate marile orașe ale lumii, Pelli are un portofoliu impresionant de lucrări de infrastructură de transporturi (Aeroportul Haneda Tokyo, Aeroportul național Reagan din Washington), muzee (Muzeul de artă contemporană Osaka, MOMA New York), edificii culturale, spitale, instituții de învățământ universitar și multe altele, fiind unul dintre arhitecții cu cele mai multe realizări ale propriilor gânduri.

■ Cum a fost fiecare zi într-o companie atât de celebră? L-ați cunoscut personal? V-a inspirat în munca de mai târziu?

– A fost o experiență de integrare, de coagulare cu o mulțime de colegi proveniți din toate colțurile globului, o provocare, o acumulare. Programul nu era prea flexibil... Începea dimineața la 8.30 și se termina dimineața la 3-4, fără prea multe week-end-uri, vacanțe, dar cu deplasări pe șantiere, de care, la acea vreme, eram fascinat. Pe Cesare Pelli l-am întâlnit încă din primele zile de lucru în companie. M-a invitat la el în birou pentru a mă cunoaște și pentru a mă încuraja; își dorea să mă simt confortabil în noua familie. Sfaturile lui mi-au folosit atât în modelarea unei perspective corecte asupra meseriei de arhitect, cât și în abordările ulterioare cărora le-am dat curs în dezvoltarea propriului birou de proiectare din țară. Ulterior am mai interacționat la ședințele tehnice pe care le făcea în mod regulat cu echipele de design și proiectare. Eu făceam parte dintr-o

echipă care studia dezvoltarea urbanistică și concepte arhitecturale pentru zona Canary Wharf – Londra, și lucra la ansamblul *International Finance Center Hong-Kong*, ocazie cu care am avut prilejul să fac parte de mai multe ori din echipa de prezentare a proiectelor către investitori și, de asemenea, să fac deplasări la șantier pentru ședințele tehnice cu celelalte specialități. Atunci aveam 26 de ani și eram impresionat total de anvergura lucrurilor, de faptul că eram implicat direct în aceste activități și, cu toate că eram stagiar, am simțit justa apreciere a societății pentru cei care au studii de specialitate. Referitor la inspirația în activitatea profesională pot spune că multe dintre deciziile privind modul de organizare în biroul meu de proiectare, precum și multe dintre conceptele organizatorice, le-am preluat de acolo și apoi le-am aplicat în țară. Înțagiunea pe care Pelli a promovat-o mereu referitor la rolul educativ pe care un arhitect, prin produsul muncii sale, îl joacă mai mult sau mai puțin activ la educarea societății respective, m-a marcat și pe mine... La rândul meu încerc să o prezint cât mai des, mai ales foarte tinerilor arhitecți.

■ Ce poate face un arhitect azi într-o societate atât de urâtă?

Se poate scrie un îndrumar despre asta... În primul rând implicare, pe măsura puterilor sale, în procesul de înfrumusețare a cadrului construit ca o componentă determinantă a societății... Pierderea vechilor principii structurante, lipsa sau neaplicarea noilor regulamente, conjugate cu dispariția bunului simț și nivelul slab cultural al noii societăți au ca rezultat actualul context urbanistic și social în care ne trăim viețile. E foarte important ca orice dezvoltare, reabilitare, intervenție, să se facă numai în temeiul unor reglementări, proiecte, documentații urbanistice coerente întocmite de specialiști. Aici apare rolul arhitectului, urbanistului, designerului, creatorului de armonii; să arate în primul rând el respectul cuvenit contextului în care se integrează lucrarea sa, încercând să aibă o contribuție pozitivă la elevarea și educarea societății.

■ Care este rolul intelectualului în zilele noastre?

– Să reziste și să lupte, ca-ntr-o guerilla, pe baricadele ridicate împotriva inculturii, superficialității, lipsei de angajament, a tuturor vectorilor de acest fel, care, datorită slabei performanțe a sistemului de învățământ, s-au generalizat asupra unor segmente importante de populație, și mă refer mai ales la cea tânără, să-și conștientizeze și să-și manifeste rolul de bastion.

■ Cu ce proiecte vă lăudați? Realizări? Eșecuri?

– Proiectele care au fost premiate sunt

reprezentative pentru modul în care văd eu lucrurile. După ducerea la bun sfârșit a mai multor proiecte care au interacționat pozitiv cu locul în care au fost realizate și chiar au încercat să dea un exemplu de urmat în dezvoltarea zonelor respective, am avut bucuria lucrului bine făcut, atât cât am putut la acel moment, dar și mulțumire profesională. Clădirea din Eminescu 238, premiată la Anuala de arhitectură din 2007, fiind prima dintr-un prognostic și de dezvoltări de-a lungul străzii Eminescu, încearcă integrarea discretă în acea zonă istorică, protejată a orașului, îndulcind o relație de indiferență între clădirea existentă a Salvării (anii 1960) și zona de case vechi specifice zonei, totul dintr-o preocupare firească pentru estetica zonei. Din păcate, semnalul pe care noi am încercat să-l transmitem, pe fondul regulamentelor echivoce invocate mai devreme, a fost de neînțeles pentru ulterioarele dezvoltări ce au

„Când vreau să fug de toate mă refugiez în cărți, pe canapea în sufragerie sau, dacă timpul permite, mai ales iarna, în munți la schi, sau în alte orașe în care nevoia de frumos a fost identificată acum 5-6 secole și a fost satisfăcută prin dezvoltări urbanistice de geniu și prin edificii remarcabile care astăzi constituie patrimoniul acestui muzeu numit Europa.”

răspuns prioritar presiunii imobiliare din anii 2005-2007, strivind speranța de a integra armonios viitoarea dezvoltare a străzii Eminescu în țesutul urban al zonei. Echipa biroului pe care-l conduc s-a implicat și în programe de dezvoltare a zonelor rurale și mic urbane, pe proiecte de infrastructură sportivă, culturală, conlucrând cu autorități locale pentru obținerea unor finanțări. Multe dintre proiecte sunt încă în faze de execuție și până nu se încheie nu ne putem lăuda cu ele. (râde!) Ansamblul rezidențial *Swan Lake* din Pantelimon, fiind prima dezvoltare din acea zonă, este un alt exemplu pe care-l consider bun, în care cu ceva efort am reușit să determinăm investitori interesați în primul rând de profitul economic să accepte o utilizare mai puțin intensivă a terenului, asemenea suburbiilor elegante ale altor mari orașe din lume, oferind astfel un reper pentru evoluția ulterioară a localității. Din păcate, aceleași regulamente instabile sunt interpretate așa încât pot compromite perspectiva inițială și pot determina aceeași lipsă de armonie și coerență specifică actualei societăți românești.

■ Aveți și o viață personală sau munca vă ocupa tot timpul?

– Munca îmi ocupă cea mai mare parte a vieții și de aceea, când mi-am ales profesia, m-am gândit la acea meserie pe care aș putea-o desfășura zilnic fără plictiseală sau rutină. Dincolo de orele de birou, încerc să-mi petrec cât mai mult timp în activități formative și educative atât pentru mine, dar mai ales pentru copiii mei (sporturi, muzee, concerte...). În al treilea plan sunt prietenii, unii vechi de când mă știu, relații pe care le menținem prin întâlniri ocazionale și discuții aprinse pe marginea subiectelor zilei... De pildă, zilele trecute ne-am amuzat, eu și o gașcă de adulți și juniori de felul în care abilitățile de cățărare în copaci au fost etalate în public, pe trasee amenajate într-o pădure de la marginea Bucureștilor.

■ Ați mai dat interviuri? Ce întrebare v-a săcâit cel mai des?

– Am mai participat de câteva ori la interviuri, însă nu am o experiență deosebită în acest domeniu. Nu îmi amintesc întrebări săcâitoare!

■ Ce întrebare nu v-a fost adresată niciodată?

– Habar n-am! Îmi vine în minte Hölderlin: „La ce bun poezii în vremuri de secetă?”

■ Care ar fi următorul pas în viața dumneavoastră?

– Un pas mic pentru mine, un pas mare pentru umanitate... Ehe, ar fi bine să stea lucrurile astfel! Nu mi-e foarte clar... din păcate! Sau din fericire...

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

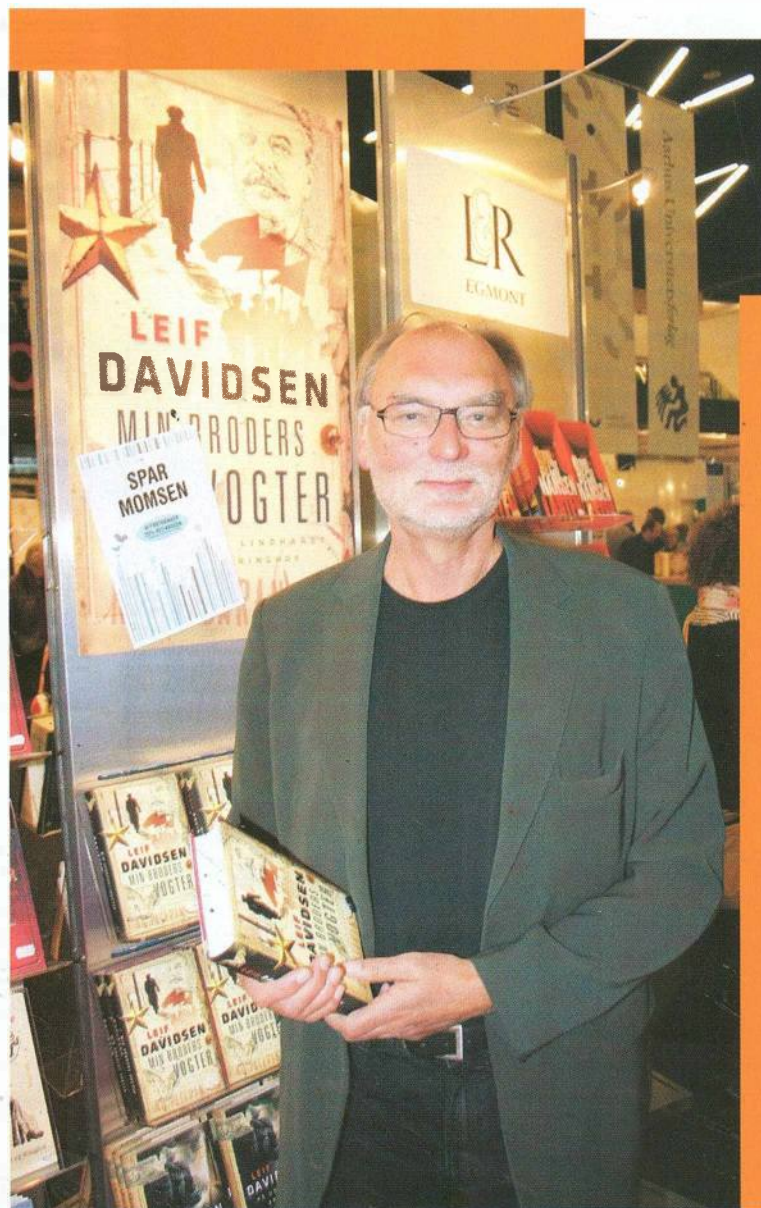
www.usamv.ro

A rulat pe vremuri un film care se numea cam așa: „Dacă e marți e Belgia“... Sau poate că mă înșel. Așa și eu, dacă e vineri e... Copenhaga, iar dacă e sâmbătă e București. Cu o săptămână între ele. Două târguri de carte – danezul „BogForum“ și românescul „Gaudeamus“. Aaa, precizare, e vorba despre crime! Mă rog, crime în... scris! Leif, Luis, George, Lucia, Oana, Ivona, Monica, VT, Arne, Gillian și Denis...

Nu mai cumpărați prostii,/ Luați o carte mystery! (versuri anonime)

text Bogdan Hrib
foto Octavian Tibăr
și Bogdan Hrib

Premii multe, cărți de succes!

„Paznicul fratelui meu“ e o poveste de dragoste și un thriller despre aurul și argintul spaniol care au dispărut în 1936 când au fost transportate în Uniunea Sovietică. În 1936, Spania avea a patra rezervă mondială de aur. Este o poveste despre trădare și despre acceptarea atrocităților din anii lui Stalin.

VINERI: Cărțile sunt scumpe la Copenhaga!

De la faimosul parc Tivoli mai sunt doar la câțiva pași. Renunț să schimb autobuzul și aleg să merg 1,5 km pe jos. Pentru siluetă. Întâi zăresc o mare de biciclete parcate pe un platou uriaș. Apoi reclamele afișate pe clădirea ce are o formă ciudată de hangar. La intrarea principală lumea se precipită. Ca pe vremuri când se dădea ceva... Intru. Nu se dă, se ia! Aștepti, lași hainele și 30 de coroane. (vreo 16 lei noi!) Apoi casele de bilete. Aici nu e coadă, sunt multe, mai lași 100 de coroane (vreo 60 de lei!) și intri în târgul de carte.

Am întâlnire cu Leif Davidsen, unul dintre cei mai bine vânduți autori danezi de thrillere. Dar e devreme și am timp să trag o tură printre standuri. Un târg de carte nu mai mare decât o treime dintr-un *Gaudeamus*. Lume multă (aveam să aflu că sunt 30.000 de vizitatori pentru trei zile), lansări și autori dând autografe. Prețuri inimaginabile pentru piața românească – un hardcover de 600 de pagini ajunge la 45 de euro... Mă uit pe coperte – danezi, suedezi și norvegieni, islandezi, puțini nemți, americani și britanici. Nu văd nici un italian, francez sau spaniol. De români ce să mai vorbesc...

Pe Leif îl găsesc la standul editorului său – unul dintre cei mari. Îl recunosc din poză. E înalt, slab și îmbrăcat în negru. Ne dăm mâna și mă invită la o cafea în centrul de presă. Accept. Luăm fiecare câte o cană mare, fără zahăr sau lapte. El se așază pe o canapea de piele roșie, eu pe un scaun negru. Și vorbim.

– **Primul tău roman a apărut în 1984. Cum crezi că s-a modificat piața de carte de atunci până acum, mai ales romanele polițiste?**

– S-a schimbat mult. Astăzi genul *mystery & thriller* are o popularitate uriașă în toată lumea. Atunci când am

început era un gen literar tratat cu mult mai puțin respect. În Danemarca piața de carte este acum într-o schimbare puternică – am renunțat la prețul unic și am trecut la un sistem de vânzare cu preț liber ceea ce a făcut ca noile cărți să poată avea prețuri mult mai mici și deci să ducă la o explozie a vânzărilor. În același timp micile librării sunt în pericol... În plus, nu toată lumea este pregătită pentru cărțile electronice și nu știm ce va determina apariția lor pe piață.

– Ai fost jurnalist cu normă întreagă și acum ești scriitor full-time. De ce și când ai făcut această schimbare?

– Foarte simplu. Am lucrat ca jurnalist de știri timp de 20 de ani, scriind romane în același timp. Când am ajuns la 50 de ani, m-am gândit că ar trebui să-mi trăiesc restul vieții doar ca scriitor. Nu pentru că nu mi-ar fi plăcut munca mea, dar există un moment al schimbării, chiar și când e vorba despre un post la Compania Daneză de Radio.

– Ce crezi despre viitorul romanelor polițiste? Și, bineînțeles, despre cel al cărților, în special al celor pe hârtie?

– Cât timp scriitorii vor continua să publice cărți bune cu personaje credibile, romanul mystery & thriller va avea un viitor măreț. Cărțile pe hârtie? Nu știu. Știu doar că se va schimba peisajul literar în anii ce vor veni.

– Ai vizitat România, acum ceva vreme, într-o perioadă dificilă – 1990 – ai ceva suveniruri de atunci?

– Oh, nu, eu nu cumpăr niciodată suveniruri (*râde*), dar am multe amintiri din anii 1989-1991 când am călătorit mult, ca jurnalist în țările est și central europene, care încercau să se despartă de comunism. Vremuri foarte speciale, într-adevăr.

– Să vorbim puțin despre ultimul tău roman. (Avem intenția să-l traducem la *Crime Scene* în 2011) Care este povestea lui?

– Este intitulat *Paznicul fratelui meu*, expresie preluată din Biblie. Când Dumnezeu îl întreabă pe Cain despre fratele său Abel, el răspunde: „Sunt eu oare paznicul fratelui meu?” În romanul meu, redau povestea a doi frați danezi. Cel mai mare, în vârstă de 25 de ani, e un tip cinic care pleacă în Argentina și apoi în America. Surorile lui îi cer să vină în ajutorul fratelui mai mic – doar 20 de ani – care a fugit în Spania și luptă pentru republicani împotriva rebelilor fasciști ai lui Franco. Este un roman istoric ce se desfășoară între 1937 și 1938 în Danemarca, Spania și Moscova lui Stalin.

– Ce crezi că este mai important în romanele polițiste moderne? Stilul, acțiunea, crima?

– Pentru mine, personajele și limbajul. Și povestea. Nu scriu romane polițiste, ci mai curând thrillere politice și deci crima nu reprezintă un loc important în cărțile mele.

Ne despărțim tot cu o strângere de mână. Ne vom revedea. Aflu că târgul e la a XIX-a ediție și mai ales că nu e organizat de editori sau librari. E proprietatea celor care dețin clădirea – Forumul. E seară târziu și afară mănânc un sandwich și beau o apă privind absent spre un grup de greci care se plimbă râzând pe străzi... S-a mai terminat o zi.

Diplomele „RCWC” pentru anul 2010: „RAO” – cel mai bun program editorial mystery&thriller, „Nemira” – cele mai bune traduceri în limba română, seria Andreea Camilleri, traducător Emanuel Botezatu, scriitorilor Anders Roslund și Borge Hellström – pentru „BOX 21”, cel mai bun roman străin mystery&thriller tradus în limba română, și „Jurnalului Național”, pentru promovarea constantă a genului.

SÂMBĂTĂ: Saturday night... crime!

Total a început dis-de-dimineață când am aflat că Luis Miguel Rocha nu va putea să fie alături de noi la lansarea noului său volum *Asasinul papei* (al treilea din seria *Vatican*). Se pare că din motiv de Summit NATO o parte dintre zborurile dinspre și spre Portugalia au fost anulate/amânate. Noi am bănuțat că Vaticanul a aflat de lansarea cărții și... dar să nu credem în teoria conspirației!

Așadar, la ora 17, am lansat volumul cu autorul în contumacie! Și am rugat distinsa asistență să nu fugă prea departe printre standurile din târg, pentru că la 18.00 trebuia să înceapă marele „festin” organizat de *Romanian Crime Writers Club* – festivitățile primei ediții a premiilor numitei asociații.

Președintele RCWC, George Arion, a fost prezent cu noul său volum *Necuratul din Colga*, apoi au început ostilitățile.

And the winner is...

Câștigător al ediției 2010 a concursului organizat de RCWC a fost desemnat Denis Grigorescu (al cărui roman, *Criminali în paralel*, a fost lansat pe loc). Premiul II a revenit scriitorului Ion Ochinciuc. Denis Grigorescu a povestit cum i-a răsărit ideea: „Total a început de la niște pantofi de culoare siclam, pe care i-am

găsit în fața blocului”. Aveți grijă ce mai uitați pe stradă, că scriitorii pot inventa o crimă (cât pe ce să zic rimă!) din orice!

Alături de scriitorul George Arion – președintele juriului și regele romanelor polițiste din România – și de ceilalți membri fondatori ai asociației, au fost prezenți la premiere fostul ministru al Culturii, Theodor Paleologu, și purtătorul de cuvânt al Poliției Capitalei, comisarul șef Christian Ciocan.

După festivitate a mai fost timp și pentru noile cărți *Crime Scene*. „Careul de dame” cu arme și volume a explicat de ce apar *Hoții de timp*, cine este *Asasin la feminin*, unde te pot duce niște *Pasiuni primejdioase* (venite cu dublul autor VT Morogan tocmai de la Stockholm!) și unde a avut loc *Crima de la Jubileu*! Americanca Gillian Flynn cu ale sale *Locuri întunecate* (un fel de urmare cu povești și personaje diferite a multipremiatului roman de debut *Obiecte ascuțite*) și suedezul Arne Dahl cu *Sânge blestemat*, volumul 2 al seriei *InterCrime* (după ce anul trecut prezentasem pe muzică de jazz romanul *Misterioso*!).

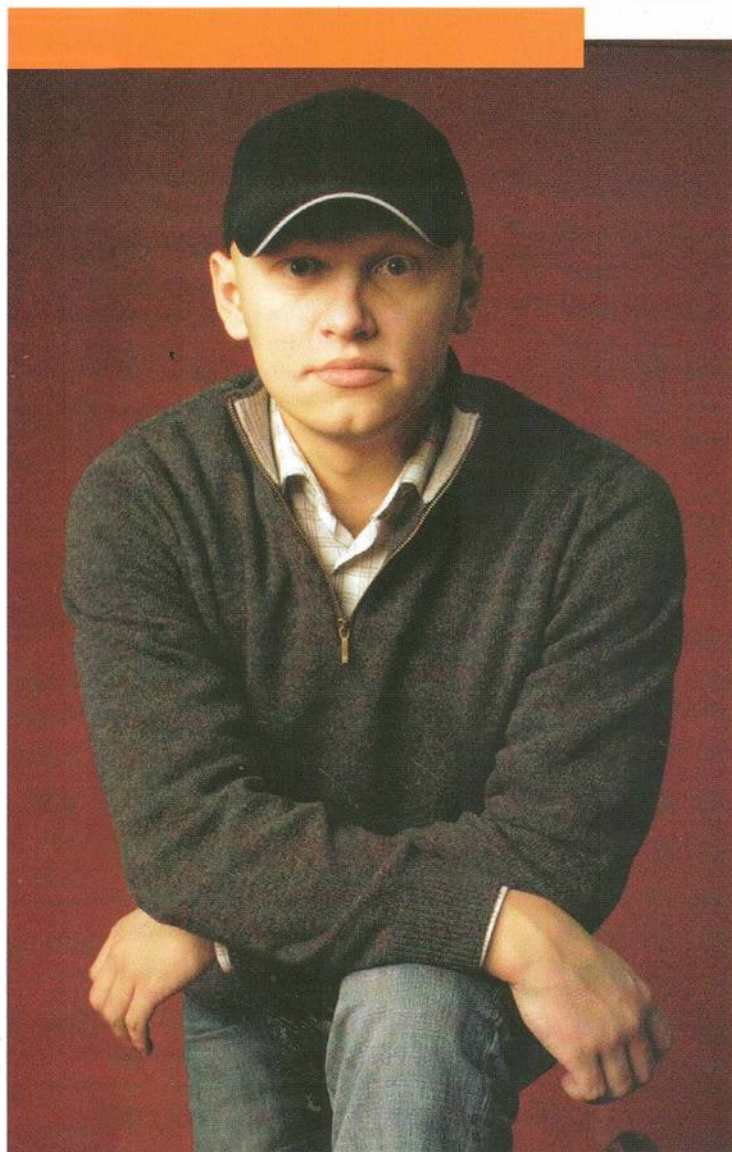
Obosiți de atâtea evenimente cu suspans și mistere ne-am retras cu toții pe la casele noastre, târziu în noapte, cu brațele pline de cărți.

Să citiți bine!

Cristian Manafu este „unul dintre cei mai cunoscuți bloggeri români” – așa cum singur recunoaște că este perceput de către ceilalți. Aventura sa în new media a început în momentul când și-a creat un cont pe Blogspot.com, mai exact când a văzut că se vorbește foarte mult despre blogging.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva personală

„Folosirea rețelelor sociale va deveni o rutină zilnică”

„Întâlnesc mulți oameni, sunt mereu în centrul acțiunii, fac multe lucruri noi – cam acestea ar fi coordonatele brandului personal fie că vorbim de blogging, internet sau evenimente”

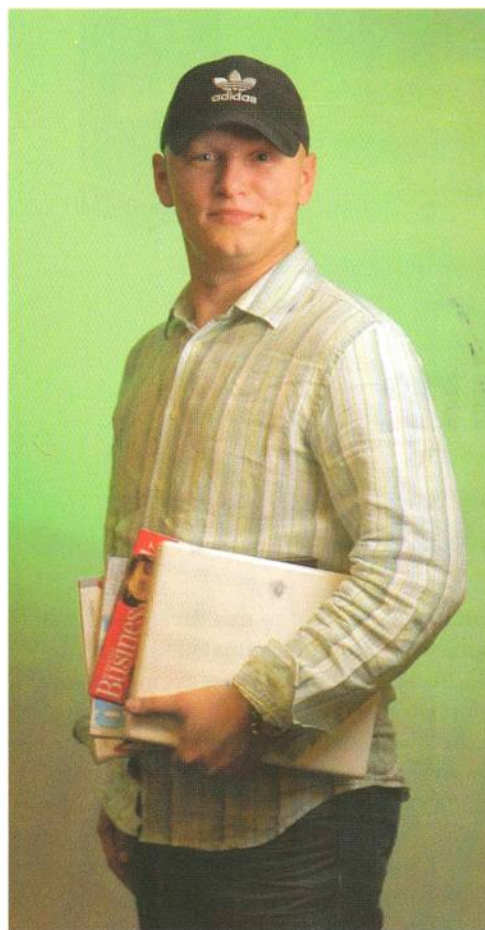
„Se întâmpla în noiembrie 2002. Vroiam în acea vreme să creez un site personal cu informații despre mine și despre lucrurile care mă interesează. Îl gândeam ca o carte de vizită online și un potențial loc de exprimare a gândurilor și ideilor care nu își aveau loc în publicația la care scriam. Aveam și un domeniu propriu pe care colegii mei mi-l făcuseră cadou de ziua mea”. Prin 2004–2005, Cristian s-a gândit că ar fi interesant să strângă în acel loc cele mai interesante materiale pe care le-a scris. „Inițial, vedeam acest domeniu ca o colecție de editoriale și interviuri. Abia spre finalul anului 2005, când am început să descopăr în jurul meu și alți bloggeri, am început să îmi folosesc contul de *Blogspot*, scriind din când în când diverse idei. Din 2006, pot spune că am început să fiu un blogger adevărat și să scriu aproape zilnic. Scriam atunci mai mult despre advertising și media.”

Într-o lume competitivă, cum e cea a internetului, brandul e foarte important. Care este *marca* bloggerului Cristian Manafu, cuvântul sau imaginea care îl reprezintă? „Nu m-am gândit niciodată la ceea ce mă reprezintă ca brand. Sunt conștient că am un brand personal și știu că într-o bună măsură

blogul a contribuit la acest statut. Unii mă asociază foarte mult cu blogul, mai mult decât mi-aș dori, trecând peste alte realizări personale și abordându-mă drept „unul dintre cei mai cunoscuți bloggeri”. Alții mă văd drept o persoană foarte implicată în mediul online, chiar mai implicată decât sunt sau am fost odată. Faptul că fac evenimente ajută la întreținerea imaginii.” În această piață efervescentă din care face parte, Manafu și-a păstrat o poziție neutră și echilibrată – „Sunt poate unul dintre puținii care cred că pot să fie prieteni cu toată lumea”. Și totuși, n-ai nici un *dușman* virtual sau ai avut vreo situație conflictuală puternică cu cineva de când activezi pe net? „Îmi place să cred că nu. Cum spuneam, prin natura muncii mele și prin felul meu de a fi, a existat mereu o deschidere spre a cunoaște oameni noi și a interacționa. Cum abordarea mea în ceea ce fac e să fiu pozitiv și constructiv, până acum nu am avut o situație conflictuală puternică. Mai există mici supărări, firește, că nu sunt robot, dar nu le exprim pe toate public.”

Cristian Manafu a fost mulți ani jurnalist de media și publicitate, așa că e firesc să fi rămas în aceeași zonă. „Am trecut și prin jurnalismul IT și am fost implicat și în proiecte editoriale pe internet. Să zicem că asta e lumea mea: marketing, internet, tehnologie. Sunt în general oamenii cei mai activi, cei mai deschiși la nou și cei care adoptă primii tendințele. Vorbim deci de *trendsetters*. Și nu mă plictisesc niciodată alături de ei. Mi-e drag și noul val. Sunt apropiat de mulți tineri și încerc să pun în practică multe idei care să le ofere noi perspective.” Întrebat ce companii crede că își fac reclama, în *mod tradițional*, în zona blogosferei, bloggerul spune: „Există întotdeauna un număr de companii care inovează pe orice piață. Apoi există un număr de companii care învață din ce au făcut acești pionieri și aplică mai departe. Deși se fac campanii în blogosferă de câțiva ani, încă vorbim de pionierat. Cele mai multe companii încearcă o dată și apoi dispar din peisaj. Sunt foarte puține cele care sunt constant active cu campanii pe bloguri. În general cele care văd în *social media* un avantaj real.”

Tentația de a câștiga pe internet e tot mai pregnantă astăzi. E adevărat și că mulți cred că tot ce zboară se mănâncă. În privința sfaturilor pe care le-ar da cuiva care ar vrea să-și construiască un site care să devină valoros și să-i aducă profit, bloggerul nu are nici o ezitare: „Nu ar trebui să plece la drum cu banii în gând. Blogging-ul înseamnă multă pasiune și muncă. Banii vin ulterior dacă ai reușit să teții de blog. Îmi pare rău când unii văd în blog o cale ușoară de făcut bani. Nu este!” Două cuvinte despre utilizatorii rețelelor sociale din România – că tot e un nou fenomen la

„Acum nu mai vorbim atât de mult doar de bloguri, vorbim de „social media” ca un întreg, în care rețelele sociale joacă un rol din ce în ce mai important. Iar „Facebook” e pe cale să ia toată lumea marketingului pe sus!”

scară mondială? „Sunt din ce în ce mai mulți și vor fi din ce în ce mai conectați unii cu ceilalți. Rețelele sociale tind să ne ocupe din ce în ce mai mult timpul petrecut online. Probabil, la un moment dat, folosirea lor va deveni o rutină zilnică precum spălatul pe dinți. Pentru unii deja e.”

Hai să susținem un om ambițios! este un proiect prin care Manafu a ajutat o tânără alpinistă să-și atingă visul. Se donează bani în România și pentru altceva decât pentru situații disperate, precum catastrofa sau boala? „Nu este proiectul meu. L-am descoperit cam târziu și am încercat să contribui cu ce am putut. Se donează, oamenii au donat și sunt mulți cei care susțin visul lui Coco. Vorbim totuși de o încercare de depășire a unui record mondial de către un român. Și poate ar trebui să susținem mai mult oamenii ambițioși.” Apropo de oameni ambițioși, tot de la Cristian aflăm la ce sunt bune topurile pe internet, în care sunt implicați oameni și proiecte active. „Ca și în viața reală, topurile au un rol de a scoate în față anumite persoane și lucruri în diverse domenii. Sunt un punct de atracție și admirație. Uneori sunt luate ca puncte de referință, alteori sunt doar motive de divertisment. Așa e și în online!” *Women On Web* este un eveniment dedicat celor mai influente femei în *social media* din România. Care o fi diferența dintre acestea și cele mai puternice femei din cotidianul românesc? „Am prezentat la WOW un clasament al femeilor influente în *social media*. Este realizat în funcție de activitatea lor în online. Evident, scoate în față acele nume care interacționează mai mult pe internet. Cred că o influență în mod normal e legată de un anume statut și de multe ori de o situație financiară anume, ceea ce nu e cazul în topul influenței în *social media*!”

În urmă cu ceva timp, Cristian Manafu a introdus moderarea comentariilor pe blog, ca un plus de control arbitrariului interacțiunii. Pentru blogger, avantajul de a avea un astfel de filtru e clar. „Blogul e un loc personal și consider că fiecare îl gestionează cum dorește. Eu am vrut să păstrez decența în discuții și să mă protejiez de *spam*. Aș vrea să știu cine sunt cei care comentează și să nu las anonimi *bine intenționați* să strice atmosfera.” Ce părere are Cristi despre politicienii cu blog? Sau alte personalități/vedete care au pagini personale? „Zona politică e bine reprezentată în blogosferă. Blogul este pentru unii politicieni un nou canal de exprimare. Mai mult, e o ocazie de a ține aproape și presa, și *concurența*, și fanii. E o cale bună de întreținere a brandurilor personale în afara media clasice. Ceva similar văd și în zona celebrităților media, doar că acolo nu sunt foarte multe voci puternice.”

text Andrei Ichim

Scott Pilgrim împotriva tuturor

Benzile desenate au inspirat o serie de filme: *Superman*, *Spider-Man*, *Spawn*, *Asterix și Obelix*, *300*, *Sin City*, *Persepolis*, *The Walking Dead* și așa mai departe. Chiar stilul vizual a devenit din ce în ce mai influențat de artificiele folosite în acest mediu. Subiectele au înce-

put să fie din ce în ce mai diversificate: de la tema supereroului la tema maturizării.

În cazul lui *Scott Pilgrim* avem de-a face cu un tânăr care refuză să înfrunte realitatea, iar toate obstacolele prin care trece pentru a-și impresiona noua prietenă sunt hiper-exagerate. Un tocilar îmbibat de cultura jocurilor vechi, al seriei *Seinfeld*, al animației japoneze. Asta-i Scott. Angoasele și frustrările lui sunt învelite în realitatea mai simpatică a comicsu-

rilor. Premisa pare stupidă, așa ar trebui să fie, fiind vorba până la urmă despre un tânăr infantil, cu năzuințe copilărești, dar asta face ca pelicula să fie plină de șarm și umor. Sunt poante care te pot face să râzi până la apariția crampelor, cel puțin în prima parte a aventurii.

Inițial, poți avea impresia că este doar altă comedie cu Michael Cera, ei bine, chiar nu este cazul. Nu este un alt Juno sau Superbad. Ci cu totul altceva. Și te va surprinde plăcut. Arg, într-un fel, energia lui Crank și inspirația lor este similară, fac apel la aceeași (sub)cultură *geek*.

Pentru o extravaganță vizuală, dar nu numai, vă recomand să mergeți la acest film. Veți râde cu lacrimi. Iar sub toată construcția de cultură Nintendo și de jocuri 8-bit, veți găsi un *date movie* bunicel, depinde doar dacă veți putea gusta acest tip de experiment. În orice caz, filmul este mult peste *Kick Ass*.

Adaptările benzilor desenate devin din ce în ce mai bune

Regizor: **Edgar Wright**
Actori: **Michael Cera,**
Chris Evans
Durata: **112 minute**
Big Talk Productions,
SUA

Recomandare: „Defendor” este o comedie neagră, în care un tip obișnuit încearcă să devină un justițiar. Spre deosebire de „Scott Pilgrim”, care este amuzant, „Defendor” e mai apropiat de realitate, dacă ceva inspirat de supereroi poate fi realist. Woody Harrelson într-un alt rol interesant.

Castelul din nori s-a sfărâmat

Nici ca primul, nici ca al doilea

A treia parte din seria *Millennium* nu este la fel de bine realizată ca prima parte, dar nici la fel de dezastruoasă ca a doua parte. Undeva la mijloc. Stilul este mai îngrijit, iar secvențele de acțiune, care fac destul rău filmului, sunt mai puține. Accentul este pus pe investigație, sistemul judiciar, servicii secrete și proces. O întoarcere la thrillerul pur.

De această dată, Lisbeth Salander va trebui să supraviețuiască tentativelor de asasinat orchestrate de serviciile secrete interesate ca ea să nu divulge secretele legate de tatăl ei, un fost agent KGB care a dezertat și a fost recuperat de suedezi. În această a treia parte, sunt investigate mecanismele puterii, modul în care se încearcă supunerea unui individ. Sunt încălcate cele mai elementare drepturi ale omului, iar persoana este defăimată într-un mod scandalos. Și toate acestea în numele unui interes public, de fapt, interesul ilegal al unei clici, parte a puterii guvernamentale. O temă de actualitate, o realitate ce poate fi regăsită oriunde în lume azi. Și mă refer la lumea democratică. Din acest punct de vedere, povestea este mai interesantă față de primele două părți.

Regizor: **Daniel Alfredson**
Actori: **Noomi Rapace, Michael Nyqvist**
Genul: **Thriller**
Durata: **148 de minute**
Yellow Bird Films, Suedia, Danemarca

Recomandare: „Election”, amândouă părțile. Filmele lui Johnnie To sunt niște thrillere vizuale excelente. Când vor încerca americanii să facă un remake, este doar o chestiune de timp.

Charlie St. Cloud

O dramă romantică cuminte

Deși subiectul poate părea, la o primă vedere, destul de dur, filmul este, însă, lejer, îl poți privi cu detașare. Un tânăr promițător, câștigător al unei burse universitare sportive, își pierde fratele într-un accident de mașină. Accident de mașină în care și el putea să moară. Tragedia îl face să renunțe la bursă și universitate și rămâne într-un orașel american ca îngrijitor la cimitir. Un alt detaliu important este că tânărul se întâlnește cu fratele mort în fiecare seară, într-un loc anume ales de ei.

Cea care tulbură mersul vieții lui este o fostă iubire din liceu, iar tânărul trebuie să aleagă între a trăi sau a rămâne alături de fratele lui dispărut. De fapt, dacă are curajul să trăiască, să se maturizeze. Cum am mai spus, filmul nu este dur, pentru că personajele sunt stereotipe, iar acțiunea predictibilă. Producția îți aduce aceeași plăcere pe care ți-o dă un film de după amiază de pe *Hallmark*. Un film cuminte, plăcut, care nu necesită prea multă implicare emoțională.

Regizor: **Buur Steers**
Actori: **Zac Efron**
Genul: **Dramă**
Durata: **99 de minute**
Marc Platt Productions, SUA

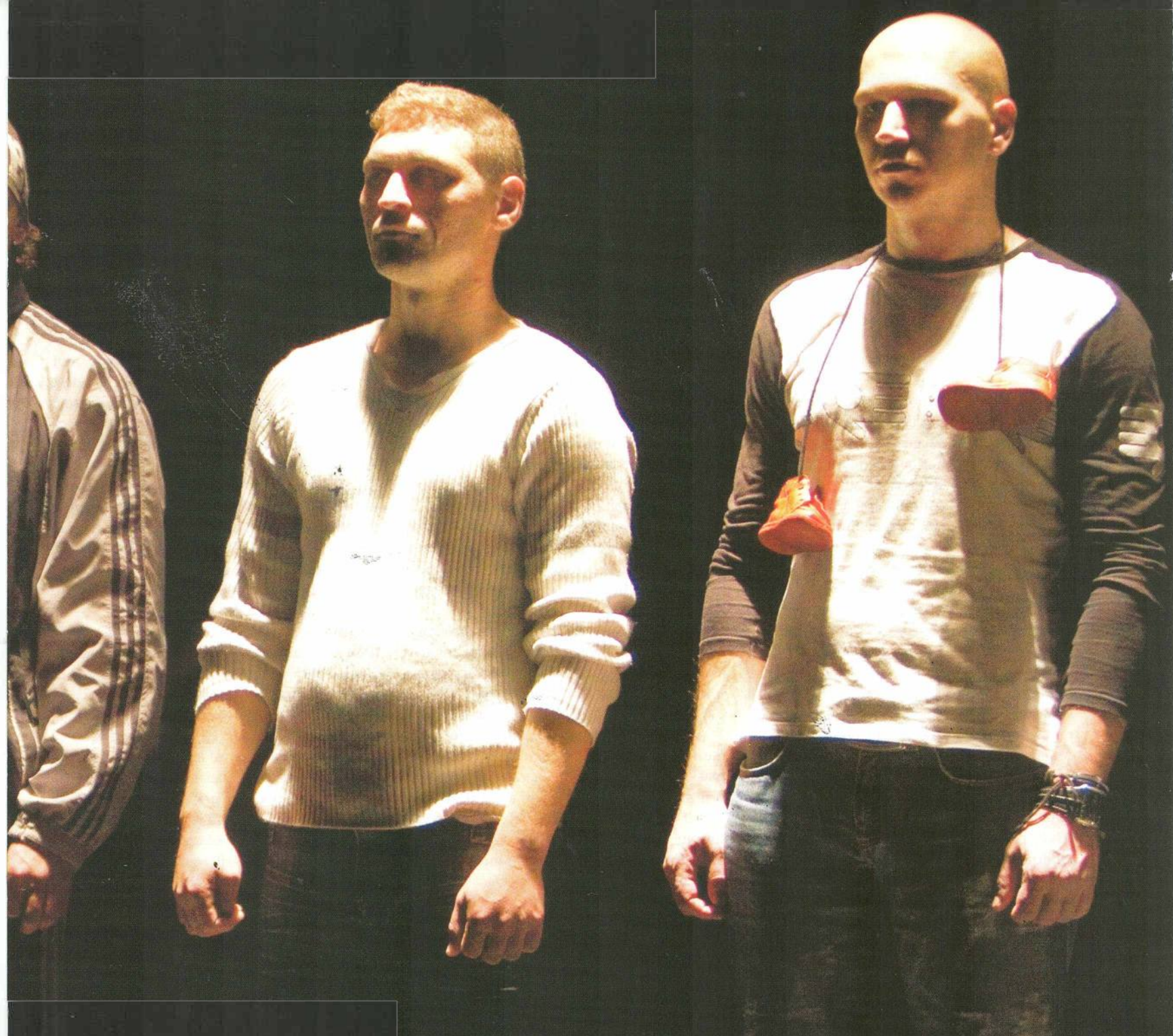
Recomandare: O dramă americană, plină de stil este „Far from Heaven”, un film cu Julianne Moore, Dennis Quaid și Dennis Haysbert.

ZOOM

Arta le-a adus „libertate” deținuților

Recunosc, am fost să văd ce-i cu acest eveniment dintr-o curiozitate „naturală”. Ca și cum aş merge la Zoo. Sau, vorba unui organizator al festivalului, la circ. Chiar să vrei, nu poți altfel, pentru că societatea ne-a inoculat puternic diferența între noi și ei. În acest sens, a fi deținut, adică „pușcăriaș”, impune o distanță, o reținere. Și poate o jenă, dacă te afli prea aproape. Iar teatrul te obligă la această apropiere. Vorbisem cu ofițerul de presă al Administrației Naționale a Penitenciarelor, Johanna Camelia Popescu, să-i vedem pe actori înaintea spectacolelor, la Teatrul Nottara, locul unde a avut loc festivalul. În cele trei zile de spectacole s-a repetat permanent, de dimineață până seară, pentru ca deținuții să se familiarizeze cu locul.

ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR
Serviciul Cabinet și Arhivă
Intrare Nr. 67798
Zona 13 Luna 11 2012

Cerere

Noi, subsemnatii, 71 detinuti din penitenciarele Baia Mare, Bistrita, Craiova, Codlea, Gherla, Jilava, Oradea, Rahova, Satu Mare si Timisoara, condamnati la 629,2 ani de detentie si o condamnare pe viata, pentru infractiunile de furt(1), tentativa furt calificat(1), furt calificat(17), trafic droguri(9), lipsire libertate(2), ordonanta privind circulatia pe drumurile publice(2), delapidare(1), sechestrare persoane(1), inselaciune(9), complicitate luare de mita(1), talharie(3), lovituri cauzatoare de moarte(1), tentativa omor deosebit de grav(4), omor(5), omor calificat(4) si omor deosebit de grav(6), va invitam sa participati la Festivalul de Teatru pentru Detinuti, care va avea loc in data de 8 si 9 noiembrie 2010, la Teatrul Nottara din Bucuresti, incepand cu ora 13.00. - intrarea este libera!

Deținuții au jucat teatru și au mâncat pizza

Între 8 și 11 noiembrie a avut loc Festivalul Național de Teatru al Deținuților EXIT, singurul festival de acest gen din lume – potrivit organizatorilor. Aflat la cea de-a doua ediție, FNTD a fost realizat de Asociația ART Fusion în colaborare cu Administrația Națională a Penitenciarelor și a costat mai puțin de 6.000 de euro.

FNT al Deținuților se organizează după toate regulile unui festival de teatru. Se înscriu trupe de la penitenciarele din țară și are loc o preselecție. În acest an, din 15 trupe participante au rămas 12. Proiectul a implicat 90 de deținuți care au fost asistați în crearea spectacolelor de 16 tineri artiști. Pe cât de bucuroși sunt cei selectați, pe atât de triști sunt cei rămași acasă. „Nu ne putem permite să aducem orice. Anul trecut, regizoarea de la Bistrița a fost foarte dezamăgită că spectacolul său nu a fost selectat. Avea lacrimi în ochi”, spune Johanna Camelia Popescu, ofițerul de presă al ANP, precizând că, în economia festivalului, criteriul estetic este cel mai important.

„E foarte greu să faci preselecția, te doare sufletul să spui nu. Dar nici nu poți să aduci ceva lipsit de calitate, nu vei face decât să

întărești prejudecățile, că sunt proști, lipsiți de calitate, de talent” – declară și Dana Cenușă, de la Biroul de Presă al ANP. Există vreun premiu pentru aceste performanțe? „Ei toți sunt premiați, nu există un trofeu, nici nu cred că e constructiv și nici n-ar fi bani”. Stau mai mult în București, cu ocazia asta? „Nu, doar pe durata festivalului”. Dar se bucură măcar de faptul că sunt aici? „Nici asta. Faptul că sunt prezenți la acest eveniment nu le conferă mai multă libertate. Sunt aduși cu niște mașini speciale, cu pază, nu se bucură de vreun confort special sau de alte avantaje de care se bucură un deținut în genere. În această perioadă sunt cazați la penitenciarele din București. E o treabă bine organizată.”

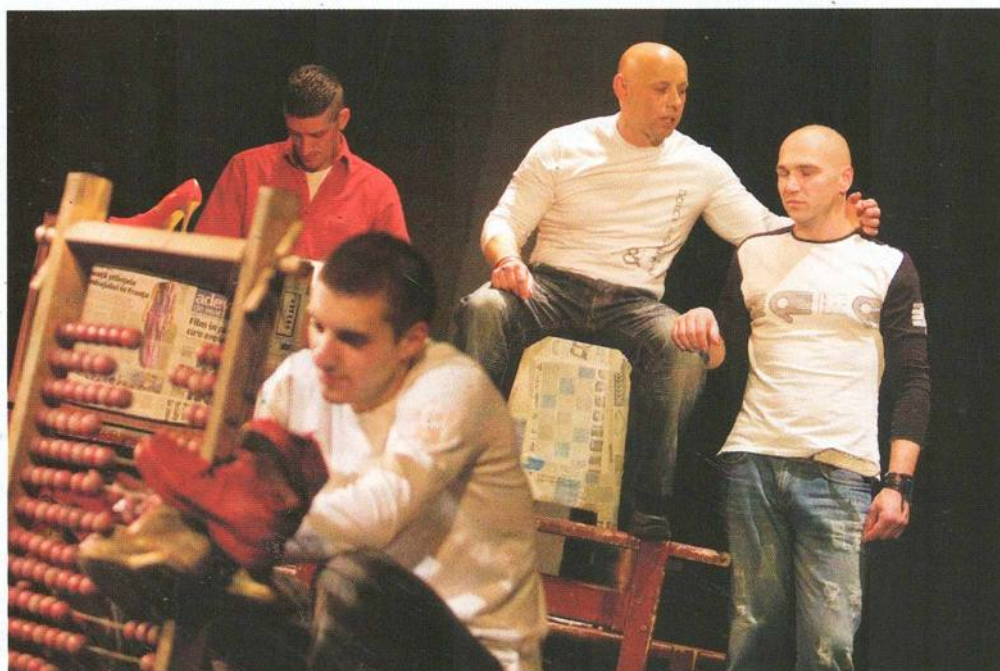
Unii au instanță chiar în perioada festivalului, așa încât e nevoie să obțină niște amânări, alții se îmbolnăvesc. „Există chiar o actriță care este asistată medical”, povestește Johanna Camelia Popescu. „Cred că are cancer, săraca”.

„Sunt multe spectacole, a fost foarte multă muncă. Ce se vede acum e doar rezultatul”, mai spune Dana Cenușă, care dezvăluie și primul obstacol din calea acestui festival. „Cred că eu am fost primul obstacol. E foarte simplu să trăiești previzibil. Cu toții avem prejudecăți mai multe decât ne imaginăm, sau suntem dispuși să acceptăm. Dacă nu-ți pui problema cu adevărat, nu știi. Eu aveam prejudecăți enorme înainte de a intra în acest

sistem, nu puteam să asociez teatrul cu deținuții. Aveam mereu de-a face cu lucruri care nu ne convin. Așteptăm să le schimbăm altcineva. Oricine poate ajunge la închisoare, dar *gunoiul* ăsta iese cândva. Și nu mă gândesc neapărat la deținuți, fiecare dintre noi poate fi o victimă. Eu trebuie să conving societatea că acești oameni există, că nu sunt pe Lună. Pentru ei, teatrul e o formă de libertate. Când ajung în pușcărie, cine sunt ei? Niște nimeni! De asta sunt recunoscători celor care îi implică în astfel de activități. Li se întâmplă ceva omnesc. Și se căznesc să te răsplătească... Cei care nu ajung în Festival, joacă oricum spectacolele pe care le-au pregătit, pe plan local. Finalizează, deci, munca din penitenciar.”

„Habar n-am câți colegi de-ai mei cred în asta. Uneori, la repetiții, îi văd că reacționează. Colegii mei din pază stau destul de mult în preajma deținuților, poate nu sunt cei mai permișivi. Toată frustrarea aia a lipsirii de libertate se revărsă asupra lor. Ei, să-i vezi pe ăștia că râd și se minunează, că se bucură la repetiții! Când intru în penitenciar, intru încărcată de energie negativă, din pricina a ceea ce mi se întâmplă afară, dar când ies, mă simt eliberată. Joi, când se citesc *contoarele*, se vede cât ai greșit. Și nouă ni se citesc *contoarele*. Dar noi suntem mai severi cu ceilalți decât cu noi”.

Sunt atras de o scenă din spectacolul de la Satu-Mare. Personajele, doi bărbați, se iau la

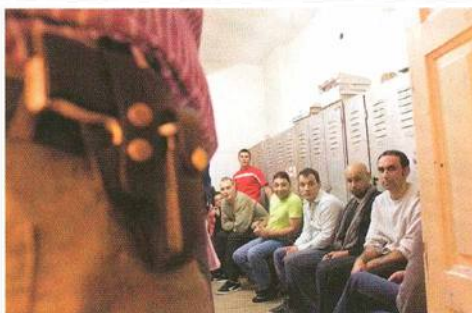

„Festivalul a încercat să le ofere persoanelor aflate în detenție un mijloc de exprimare și explorare a sentimentelor lor într-un mod neprimejdios”, spune Johanna Camelia Popescu, ofițerul de presă al ANP.

hartă care degenerază într-o bătaie. Dar nu e o bătaie realistă. E un sentiment ciudat, oamenii din partea cărora te aștepti să fie violenți, să joace totul atât de moale. Piesa se numește *Experimentul*, de Ion Băieșu, în regia lui Radu Botar.

„În momentul când un deținut joacă un rol negativ, trebuie să înțeleagă și să repare acolo unde s-a greșit”, ne spune Paul Mărgineanu, sociolog la Penitenciarul de la Satu-Mare. „Practic, piesa pervertește relația dintre victimă și agresor, de aceea poate părea neașteptat acest moment. Teatrul apropie deținutul de comunitate, prin el încercăm să îl adaptăm pentru viața de afară. Ei se simt utili, le crește stima de sine, lucruri care îi vor ajuta să dezvolte abilități de comunicare și relaționare în exterior. Aceste persoane nu sunt doar o componentă, ci și un rezultat al societății.”

„Dacă ajungi să lucrezi cu ei, poți să lucrezi cu oricine. Majoritatea au tendința să-și spună povestea lor, e ca și cum ai pune sare pe rană. Lumea care vine la spectacole are din start o anumită atitudine: la uite ce drăguț! Lasă că sunt deținuți. În schimb, a fost o gălăgie... Cu siguranță, dacă jucau Alexandru Repan sau Mircea Diaconu, nu se întâmpla așa.

Urcăm la etajul 2 al Teatrului Nottara, să-i vedem pe actori. Ne întâlnim cu trupa de la Penitenciarul Rahova, care a pregătit spectacolul *Evolution*, în regia lui Iulian Gliță. N-a fost loc suficient să-i bage pe toți în cabine, așa că i-au îngheșuit în vestibulul care dă în spălătorie. Sunt îngrămădiți pe niște banchete, iar pentru că a fost ora mesei, unii mai au pe genunchi cutiile din care le-a fost servită pizza. În spate, o doamnă în halat alb vântură albituri. Intrăm și stăm de vorbă cu unii dintre ei.

I Ai vorbit cu familia ta? Le-ai zis că vei juca într-un spectacol?

– Da, sunt o vedetă! O să vină să mă vadă în seara asta.

I La ce-ți folosește ție teatrul?

– Teatrul te ajută să descoperi valențe pe care nu le știai despre tine. Vrem să arătăm că nu sun-

tem drojdia societății, că nu suntem atât de răi.

– Învățăm să vorbim cu dicție. Ajută memoria.

I Și când se termină repetițiile, ce faceți? Vă mai dați replici?

– Da, normal! Noi suntem o cameră mai deosebită din penitenciar.

I Ai emoții?

– Atunci când primești aplauze, simți o bucurie, o mulțumire interioară, o emoție. Îi facem mai umani pe cei din jurul nostru, și devenim și noi...

I Ce înseamnă pentru tine ieșirile astea?

– Am făcut 12 ani de pușcărie, prin teatru evadez, între ghilimele. Am mai jucat, mai am puțin și devin profesionist. Mă ajută să-mi fie bine, să mă eliberez întreg la minte, fizic, psihic.

I Cu ce altceva vă mai lăudați?

– Cu o campanie, *Ajută un bătrân să trăiască*. Noi, persoanele private de libertate, mergem uneori la un azil de bătrâni din localitatea Domnești și ajutăm câte un bătrân. Îi tundem, îi îngrijim, facem curat. Le dăm și rația noastră pe o zi...

I Ce gând ați vrea să transmiteți celor de afară?

– Suntem aceiași oameni care am fost și înainte. Și ne întorcem printre oameni...

NUMAI ÎMPREUNĂ CU REVISTA REBUS LA DOAR **7,9 LEI**

Cum să fii mai inteligent

puzzle-uri care te
antrenează să îți schimbi
felul în care gândești

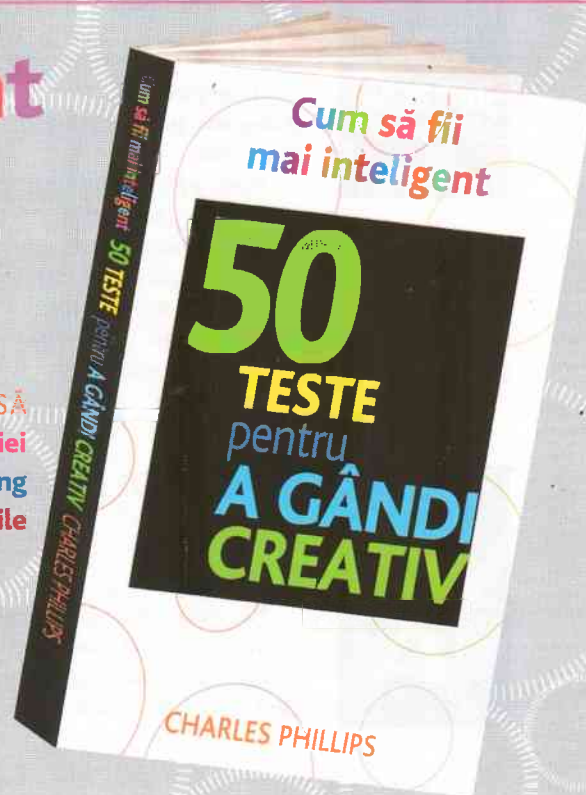
DACĂ

**gândești
CREATIV**

POȚI SĂ

dai frâu liber imaginației
înveți să faci brainstorming
elimini prejudecățile

Seria **Cum să fii mai inteligent**
50 de puzzle-uri pentru a gândi rapid
50 de puzzle-uri pentru a gândi creativ
50 de puzzle-uri pentru a gândi logic
50 de puzzle-uri pentru a gândi vizual
50 de puzzle-uri pentru a gândi tactic
50 de puzzle-uri pentru a gândi lateral

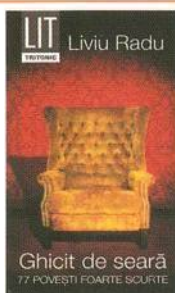
în decembrie, la chioșcuri,
numai cu Rebus nr. 1/2011

LITERATURĂ

BĂIEȚI
APROAPE BUNI

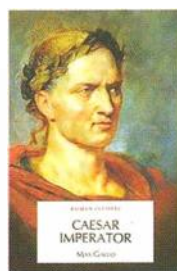
Autor Bogdan Teodorescu, Tritonic, 262 pagini, 14 x 20,5 cm.

„Nu am nici o ezitare în a susține că *Băieți aproape buni* este un roman excepțional pe care l-aș propune ca lectură obligatorie celor ce doresc să cunoască fețele vizibile, dar mai ales cele ascunse ale lumii noastre.” (Augustin Buzura)
De același autor, romanul *Spada*.

GHICIT
DE SEARĂ

Autor Liviu Radu, Tritonic LIT, 256 pagini, 10 x 18 cm.

Având subtitlul 77 povestiri foarte scurte volumul este o bijuterie de noptieră. Cu umor sau cu seriozitate, cu un joc subtil al frazei și dialoguri neașteptate, cartea ar trebui savurată pe îndelete, câte un pic în fiecare seară, ca o bomboană de ciocolată cu lichior...

CAESAR IMPERATOR

Autor Max Gallo, ALLFA, 496 pagini, 14 x 20,5 cm.

Portretul fascinant al celui care a făcut din Roma, preț de patru secole, centrul lumii. Cezar, personalitate excepțională, este reportretizat de Max Gallo, restituindu-i întreaga sa umanitate. Un roman istoric de referință!

Top 10 FLACĂRA

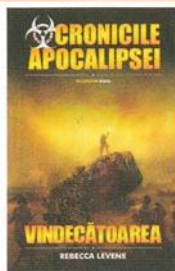
1. *La asfințit*, autor Stephen King, Nemira.
2. *Box 21*, autori Roslund & Hellstrom, Crime Scene.
3. *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.
4. *O plimbare de neuitat*, autor Nicholas Sparks, Rao.
5. *Olive Kitteridge*, autor Elizabeth Strout, Litera.
6. *Băieți aproape buni*, Bogdan Teodorescu, Tritonic.
7. *Caesar Imperator*, autor Max Gallo, Allfa.
8. *Cele zece mii de dorințe ale împăratului*, autor José Frèches, Allfa.
9. *Jurnalul unei femei adultere*, autor Curt Leviant, Trei Eroscoop.
10. *Ghicit de seară*, autor Liviu Radu, Tritonic LIT.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

RĂZBOIUL
BĂTRÂNILOR

Autor John Scalzi, Millennium Books, 266 pagini, 13 x 20 cm.

Perry a fost scriitor. Nu orice fel de scriitor, el a scris... reclame! Acum are 75 de ani. Dar nu este la sfârșitul vieții pentru că are o ofertă de... înrolare. FCA – Forțele Coloniale de Apărare sunt gardienii ordinii universului uman. Din nefericire, alte rase nu prea iubesc oamenii...

VINDECĂTOAREA

Autor Rebecca Levene, Millennium Books, 285 pagini, 13 x 20 cm.

Seria *Cronicle Apocalipsei*. Molima s-a ivit din neant, aruncând națiuni întregi în neființă. Populația a fost decimată, iar infrastructurile civilizației umane s-au prăbușit. Legea o fac supraviețuitorii înarmați de pe străzi...

COMPANIA NEAGRĂ

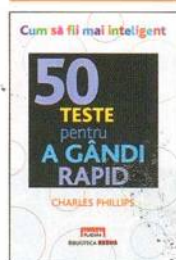
Autor Glen Cook, Millennium Books, 395 pagini, 13 x 20 cm.

Nu există Bine și Rău, există doar slujbe bine plătite. În războiul dintre întuneric și beznă, membrii Companiei Negre își iau simbria și fac ceea ce li se cere. Iar îndoilele și le îngroapă alături de camarazii morți. Până într-o zi când o profeție se face auzită...

Top 10 FLACĂRA

1. *Cartea Cimitirului*, autor Neil Gaiman, Nautilus Nemira.
2. *The City & The City*, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
3. *E greu să fii zeu*, autori A. & B. Strugațki, Paralela 45.
4. *Lumea lui Waldemar*, autor Liviu Radu, Tritonic.
5. *Războiul bătrânilor*, autor John Scalzi, Millennium Books.
6. *Compania neagră*, autor Glen Cook, Millennium Books.
7. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
8. *2010: a doua odisee*, autor Arthur C. Clarke, Nemira Nautilus.
9. *Zburătorii nopții*, autor George R.R. Martin, Nemira.
10. *Vânătoarea sfântă*, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.

NON – FICTION

50 DE TESTE PENTRU A GÂNDI RAPID

Autor Charles Phillips, Flacăra, 96 pagini, 11 x 18,5 cm.

Seria *Cum să fii mai inteligent* lansată cu acest titlu. O carte pentru cei care vor să fie mai min- toși, de la un autor britanic. Știți vorba aia cu cercetătorii britanici, nu-i așa?!... Va fi urmată lunar, împreună cu *Rebus*, de încă șase titluri. Aviz amatorilor! Dar și profesioniștilor!

COMUNICAREA VIRTUALĂ

Autor Ileana Rotaru, Colecția Comunicare Media, 304 pagini, 13 x 20 cm.

La nivel epistemologic, comunicarea virtuală și impactul noilor tehnologii informaționale și comunicaționale repre- zintă una dintre aceste provocări pe care lucrarea de față le analizează dintr-o perspecti- vă transdisciplinară.

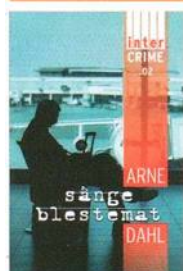
FONDUL ȘI FORMA. O POVESTE CULTURALĂ

Autori Maria și Dumitru Iacob, Colecția Comunicare Media, Tritonic, 240 pagini, 13 x 20 cm.

„Cartea pleacă de la o temă de tradiție în cultura română, tema *formelor fără fond*. În opinia noastră, relația dintre forme și fond se cuvine a fi privită pe... ambii versanți ai problemei, în cultura unei societăți fiind cu puțință atât situațiile „formelor fără fond” cât și cele ale „fondului fără formă”.

MYSTERY & THRILLER

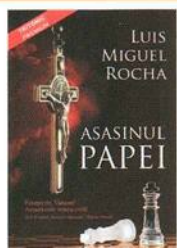

SÂNGE BLESTEMAT

Autor Arne Dahl, Crime Scene, 256 pagini, 14 x 20,5 cm.

Volumul 2 din seria *InterCrime*. Un criminal în serie american este... așteptat pe Aeroportul Arlanda din Stockholm. Zborul dinspre New York aterizează și nimeni nu cunoaște identi- tatea ucigașului. Echipa lui Paul și Kirsten este neputincioasă. Apar primele cadavre... O poveste din trecut începe să prindă contur...

ASASINUL PAPEI

Autor Luis Miguel Rocha, Tritonic premium, 286 pagini, 14 x 20,5 cm.

Sarah Monteiro și părintele Rafael revin cu o nouă aventură. După *Ultimul Papă* și *Papa trebuie să moară*, ace- sta este al treilea volum al seriei *Vatican*. Veți afla cel mai păzit secret al Bisericii Catolice... Un Rocha veritabil, cu umor și suspans. De citit neapărat!

CRIMINALI ÎN PARALEL

Autor Denis Grigorescu, Crime Scene, 144 pagini, 10 x 17,5 cm.

Denis Grigorescu este laureatul primei ediții a concursului de manuscri- se de romane polițiste organizat de *Romanian Crime Writers Club* și premiat în mod public la *Gaudeamus*. Un concurs între doi asasini în serie. Un polițist cu probleme. O cursă contra cronometru...

Top 10 FLACĂRA

1. *Gabriel Garcia Marques. O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. *54+1/24*, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *Un ospiciu numit România. Cronica unui eșec premeditat*, autor Cozmin Gușă, Tritonic.
4. *50 de teste pentru a gândi rapid*, autor Charles Phillips, Flacăra.
5. *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, autor Monica Ramirez, Tritonic.
6. *Secretele lui Madoff*, autor Sheryl Weinstein, Pandora M.
7. *Opus Dei*, autor Michael Walsh, Nemira.
8. *Coincidență sau hazard*, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
9. *O lady la masă. Mic tratat de eleganță*, autori Shery Shade, John Bridges și Bryan Curtis, Nemira bonton.
10. *Jurnal 2003–2009*, autor Oana Pellea, Humanitas, *Memorii/jurnale*.

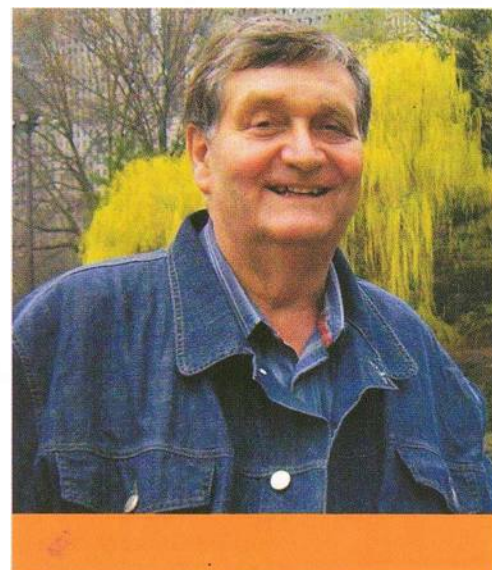
Top 10 FLACĂRA

1. *Epitaf pentru un spion*, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
2. *Locuri întunecate*, autor Gillian Flynn, Crime Scene.
3. *Crima de la Jubileu*, autor Lucia Verona, Crime Scene.
4. *Asasinul Papei*, autor Luis Miguel Rocha, Tritonic Premium.
5. *Sânge blestemat*, seria InterCrime 2, Crime Scene.
6. *Cutia cu bomboane otrăvite*, autor Anthony Berkeley, Cartea de buzunar, Curtea veche.
7. *Ostaticul*, autor W.E.B. Griffin, Suspans, Nemira.
8. *Voodoo*, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
9. *Clubul Camel*, autor David Baldacci, Rao.
10. *Crime sofisticate*, autor George Arion, Crime Scene Premium.

Nu am nici o plăcere să pun pe cineva la zid. Și nici n-o fac. Îi stimez chiar și pe autorii care scriu tâmpenii, pentru faptul în sine că scriu. Că aspiră la ceva mai înalt decât viața prozaică de fiecare zi. Campania pe care o duc nu este îndreptată împotriva lor, ci împotriva cărților lor.

text Alex. Ștefănescu

Politizare sută la sută

În 1955 a apărut la București *Antologia poeziei sovietice*, sub îngrijirea unei comisii a Uniunii Scriitorilor. Traducerea textelor în limba română se datora unor poeți ca Victor Tulbure sau Veronica Porumbacu aserviți partidului comunist.

Antologia era nu doar o antologie, ci și un model de poezie propagandistică. Dacă deschidem azi acest uriaș volum cartonat, simțim o strângere de inimă, văzând cât de rău putea fi înjosită poezia. Dar mai înțelept

este să facem un efort de detașare și să încercăm să ne amuzăm pe seama aberațiilor generate de politizarea totală a creației literare.

Într-un amplu poem, intitulat *Cântarea colhozului „bolșevic”* și tradus în limba română de A. Toma, Nikolai Gribaciov face un eveniment politic din faptul că pe masa unei familii de țărani se află o pâine:

„Din zori/ până-n zori,/ zoriți, vestitori,/ zvoniiți buna veste:/ – Pâine este!/ – Pâine este!/ Copilaș octombrist/ cu ochi mari de ametist,/ nu pricepi ce te deșteaptă –/ din somn ochii ți-i îndreaptă/ spre minunea de pe masă.”

Exclamația repetată „– Pâine este!/ – Pâine este!” provoacă, inevitabil, ilaritate. Ca să nu mai vorbim de faptul că, luând în considerare trenurile încărcate cu grâu românesc

trimise pe atunci neconținut către Uniunea Sovietică, am putea adăuga referitor la acea pâine: „Din România este”, „Din România este!” Pe de altă parte, versurile „Copilaș octombrist/ cu ochi mari de ametist” sunt un kitsch care ofensează ideea de copil.

Copilul din poem exultă și își întreabă mama:

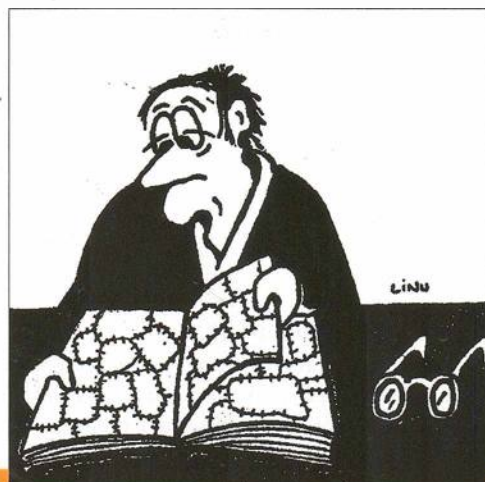
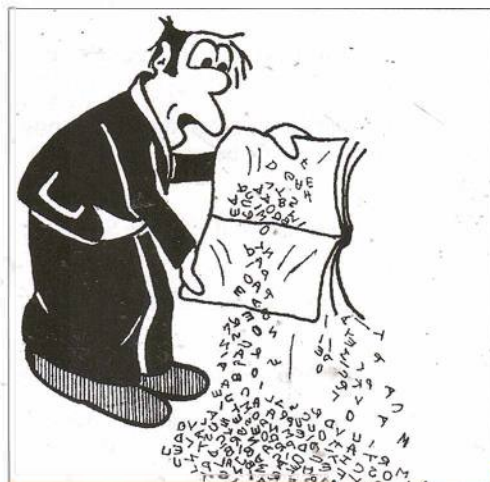
„– Mamă dragă, asta cine/ ne-a adus – de unde vine?”

Iar mama îi răspunde în stilul unui secretar cu propaganda:

„– Din colhozuri, măi băiete, pentru tine, pentru mine,/ scumpa țară ne-o trimete”.

Cele aproape 1.000 de pagini ale antologiei sunt pline de asemenea combinații rebarbative de politică și viață intimă. Iată încă un exemplu, din poemul *Carnetul de comsomolist*, de Vasili Lebedev-Kumaci, tradus în românește de Constantin Argeșanu:

„Lângă inimi, carnetul de comsomolist/
Ne rămâne atât de fierbinte,/ Între poza iubitei
cu ochi de-ametist/ Și-ale mamei duioase,
cuvinte!”

Bietul ametist! A avut ghinionul să rimeze și cu octombrist, și cu comsomolist!

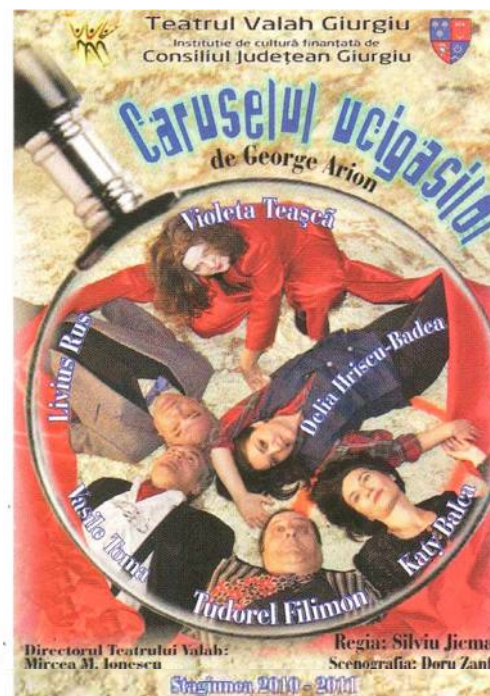
La sfârșitul lunii noiembrie, la Teatrul Valah din Giurgiu a avut loc premiera spectacolului „Caruselul ucigașilor”, de George Arion, pus în scenă de regizorul Silviu Jicman. O piesă polițistă sau „o tragi-comedie polițistă într-un act și cinci cadavre” – cum spune autorul.

Teatrul polițist a ajuns la Dunăre

Poate avea o poveste polițistă ingredientele necesare unei dramatizări? Sâmburi conflictuali și mijloace pentru ca evoluția unei povești să se desprindă de firul epic și să prindă gest, să devină teatrală? Ei bine, da.

Un Profesor (cercetător al dinozaurilor pitici care au trăit pe meleagurile noastre), un Hoț (un „artist” în golirea buzunarelor), un Baron (respectat om de afaceri pe plan local), o Damă (amanta profesorului), un Ziarist (interesat de propria chivernisire) rescriu ad-hoc scenariile posibile ale crimei. De aici *dubiul*. Acțiunile și contraacțiunile. De aici posibilitatea de a fi atât înger, cât și demon, figură reprezentată de Anchetator, un personaj sumbru și ireal, potențator al unui spațiu plin de urme. Astfel, sensurile piesei converg către o realitate mai bogată, surprinzând aspecte ale cotidianu-

Cinci personaje sunt subiecții unei reconstituiri misterioase, în casa unui profesor. Nimeni nu știe de ce a fost ales pentru acest rol, de ce e acolo. Nu se știe cine e criminalul și, în mod straniu, nimeni nu poate să plece. Nu e mult până când diferența dintre victimă și ucigaș se diluează până la confuzie. Este momentul când reconstituirea inițiată de poliție mută centrul de greutate al culpabilității în interior, spărgându-se în reconstituiri mai mici, iar ceea ce trebuia să fie un gest solidar între niște oameni aparent nevinovați, devine temerea principală, obsesia lor: cine-i criminalul dintre noi?!

lui nostru social și politic. Într-o frumoasă caligrafie a scrierii scenice, dacă ceea ce prinde viață la suprafață este hazul replicilor și cinematica reconstituirilor, finalul spectacolului înseamnă închiderea ca într-un clopot – soluția imaginată de scenograful Doru Zanfir – ce pune punct reiterării posibilului și readuce, în cheie polițistă, umbra de mister.

Sunt de notat aici prestațiile celor șase actori, Katy Balca, Delia Hriscu-Badea, Vasile Toma, Livius Rus, Violeta Tească și, în primul rând, Tudorel Filimon, „vedeta” Caruselului.

Amintim și contribuția lui Mircea M. Ionescu în realizarea acestui proiect. În acest sens, deschiderea directorului Teatrului Valah din Giurgiu către dramaturgia românească, clasică și contemporană, nu are cum să fie decât de bun augur.

Caruselul ucigașilor a fost difuzată la Radio România în 2009.

Poate avea o poveste polițistă ingredientele necesare unei dramatizări? Ei bine, da!

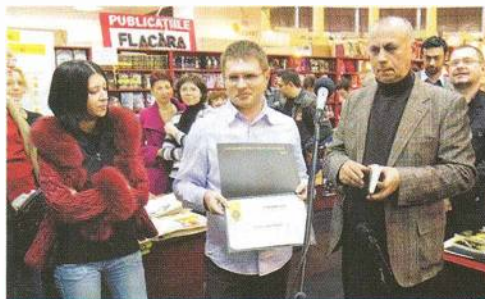
100 de vinuri lansate la GoodWine 2010

Ediția din noiembrie a Târgului GoodWine s-a bucurat de cea mai numeroasă participare de până acum: 20 de producători de vin, șase importatori și 10 companii din domenii conexe. Iubitorii de vin au avut de unde alege, fiindcă participanții s-au pregătit cum se cuvine pentru eveniment și au adus peste 360 de sortimente de vin, dintre care 100 au fost lansate în premieră. De asemenea, GoodWine s-a bucurat de participarea internațională de excepție a *Teliani Valley* (Georgia), în calitate de partener al evenimentului, *Bodegas Vicente Gandia* (Spania), *Ade Excal Internacional* (Spania) și Ambasada Chile (stand de țară). [A.G.]

Venoforte combate varicele

Varicele apar între 30 și 70 de ani. 30% dintre femei și 15% dintre bărbați dezvoltă varice în timpul vieții, incidența lor crescând odată cu vârsta. Ereditatea are un cuvânt foarte important de spus fiindcă statisticile arată că 80% dintre cazurile de varice se datorează moștenirii genetice. Surplusul de greutate, sarcina și tulburările hormonale, menopauza sunt alte cauze ale apariției acestei afecțiuni. Compania *Labormed* a lansat pe piață un produs destinat tratării cauzelor apariției acestor probleme: *Venoforte*. Acesta este un supliment alimentar care tratează insuficiența venoasă, acționând la nivelul peretelui venelor, crescând tonusul acestora și reducând atât dilatația venoasă cât și cantitatea de sânge care staționează la acest nivel. [A.G.]

Concurs cu suspans

Ca să folosim o expresie mai puțin academică, ne-am mișcat repede! De-abia s-a constituit în iulie 2010 și *Romanian Crime Writers Club* – prima asociație a scriitorilor de romane polițiste din România! – a demarat un proiect ambițios: acela de a invita la concurs pe autorii dornici să scrie narațiuni thriller&mystery. Primul concurs de acest gen din țara noastră! Până la data de 15 octombrie – termenul limită pentru acceptarea manuscriselor – s-au primit 12 propuneri de cărți pe care juriul (Bogdan Hrib, Adrian Onciu, Oana Stoica Mujea, Alexandru Arion, George Arion) le-a citit cu atenție. Manuscrisele aparțin unor autori de diverse generații, unii având o experiență îndelungată a scrisului, alții fiind la primele încercări în proza de largă respirație. Unii mai stângaci într-o construcție romanească de tip policier, alții dovedind o familiarizare cu arta marilor maeștri ai genului. Iată numele participanților (unii au trimis câte două manuscrise): Petru Istrate, Adrian Preda, Andra Pavel, Ilie Pascal, Ioana Dumitrescu, Victor Salater, Emil Lungheanu, Denis Grigorescu, Ion Ochinciuc. Câștigător al ediției 2010 al concursului organizat de RCWC a fost desemnat Denis Grigorescu (n. la 15 decembrie, în Pitești). Romanul său *Criminali în paralel* dezvoltă un subiect original, de o deosebită ingeniozitate, iar relatarea lui captivantă e o recompensă pentru cititorul însetat de enigme, de o acțiune cu multe răsturnări de situație, care să-i pună la lucru adrenalina. Premiul II a revenit domnului Ion Ochinciuc, decanul de vârstă al participanților. RCWC își propune și alte proiecte care să stârnească interesul tuturor fanilor unui gen literar care, în sfârșit, începe să aibă și la noi reprezentanți de valoare. Așa că, folosind din nou o expresie mai puțin academică, fiți pe fază! [G.A.]

Fascinația culorilor

Cristina Țurlea este un arhitect pe care fascinația culorilor a transformat-o în pictor. Așa s-a născut prima sa expoziție, intitulată *Culori și Culoare*, găzduită de Sala Octav Doicescu a Teatrului Act, din Calea Victoriei. Expoziția numără circa 50 de tablouri, realizate în ultimii trei ani, la îndemnul soțului ei, scriitorul Stelian Țurlea. Artista reușește să cucerească inima privitorului transmițându-i ceva din propria-i exaltare sufletească. Tematica lucrărilor expuse se învârtă în jurul caselor și al naturii din Dobrogea, zona Bran sau Câmpulung Muscel. „Sunt de formație arhitect, iar casele înseamnă destul de mult pentru mine. Ele au o viață cu totul specială, care trebuie dezvăluită oamenilor, au multe valențe, fie că sunt noi, fie că sunt vechi și, chiar părăginite și arătându-și tristețea, îmi spun foarte mult. Sunt, de asemenea, fascinată de culori și de lumina soarelui. Mă uimesc mișcarea și dialogul culorilor. Pictze din pasiune”, mărturisește pictorița. [A.G.]

S-au lansat biscuiții digestivi Ulpio

Vrei să mănânci ceva consistent, dar să nu te îngrași, să fie dulce, dar fără zahăr? Pare complicat? Compania *Supreme Group* a lansat biscuiții digestivi *Ulpio* bogați în fibre (conțin tărate de grâu), care ajută la o digestie mai ușoară. Pot fi consumați la micul dejun alături de o cană cu lapte, cafea, ceai, iaurt sau pe post de gustare între mese în diverse combinații. [A.G.]

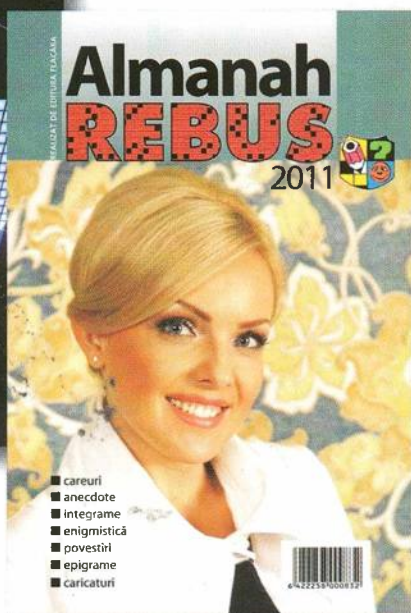
GRATUIT!
0 carte de aventuri pentru vacanța ta!

FLACĂRA ALMANAH

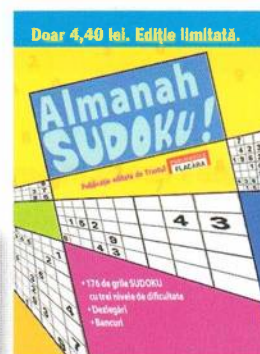
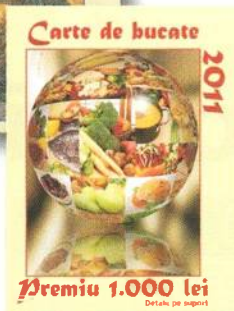
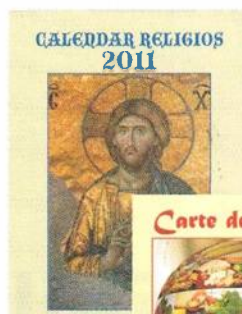
UN DAR PENTRU ÎNCEPUT DE AN

reportaje și documentare în exclusivitate, subiecte incitante și povești de suflet, jocuri ale minții și umor, cuvinte încrucișate, sudoku, întregime

calitate garantată

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

NU RATA CĂRȚILE CALENDAR 2011, DE LA FLACĂRA

Un sfat util, călătorii spirituale, jocuri ale minții, bucate alese, un zâmbet, gânduri bune și câte o filă pentru fiecare zi a anului

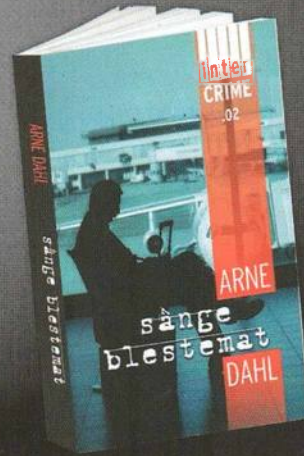
Oferta 1

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 36 lei

Oferta 2

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 33 lei

Pachet special ARNE DAHL,
oferta 3

Preț ofertă 35 lei
Preț întreg: 45 lei

Crimescene Publishing
FLACĂRA t...
TRITONIC

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand romanul / pachetul din ofertă

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Ap.

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

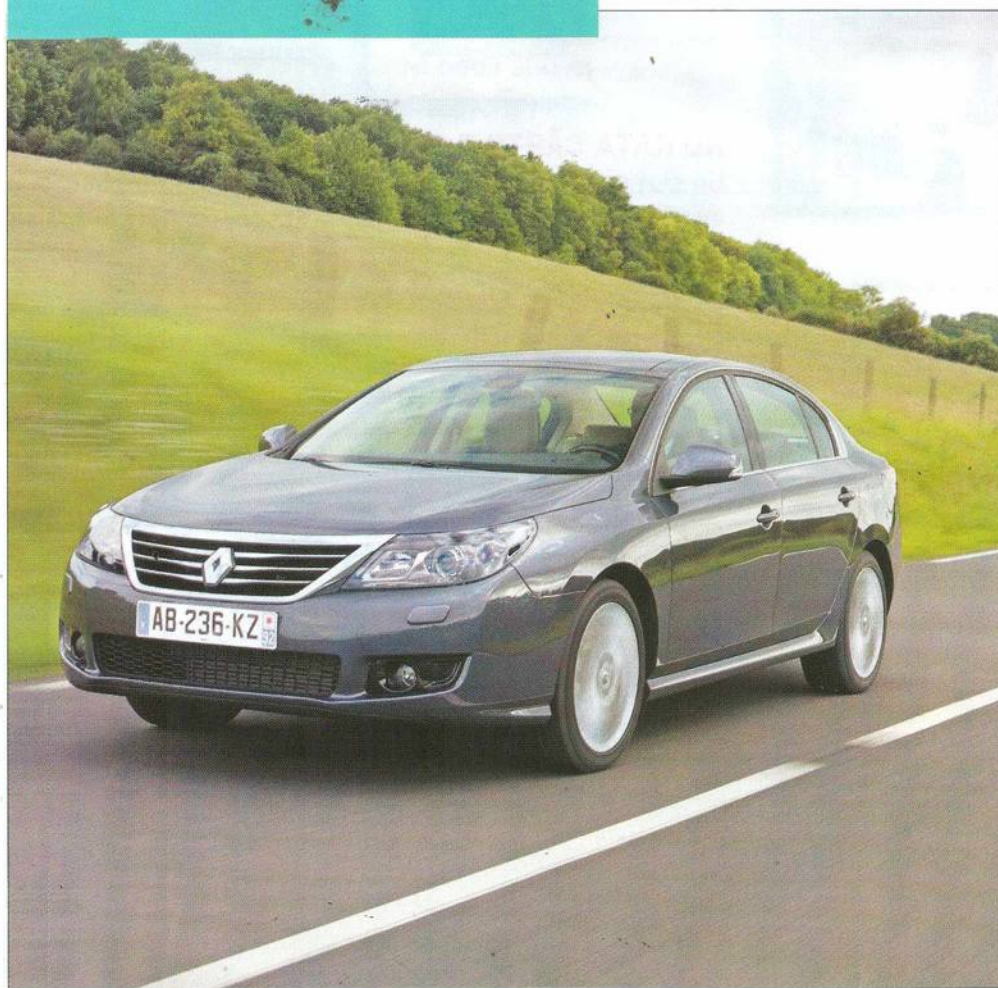
Număr telefon

Talonul completat se trimite la SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presel Libere nr 1, sector 1, Cod poștal 013701, București până la 28.01.2011
Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

Fără nici un succes recent în segmentul mașinilor de lux, Renault se încapățânează să nu abandoneze această cauză și înlocuiește Vel Satis cu Latitude.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Luxul accesibil

„Latitude” are ca țintă predilectă piețele emergente și se va vinde în Europa doar pentru a nu lăsa locul liber în gama producătorului.

Ca să vă faceți o idee despre clasa și dimensiunile în care acest automobil se încadrează trebuie să-i cunoașteți concurența: *BMW Seria 5*, *Audi A6*, *Mercedes E-Clase*, *Volvo S80*. Și prin asta am spus: pretenții foarte ridicate, lux și prețuri piperate. În termeni de specialitate este vorba de limuzine executive.

Renault Vel Satis a fost produs între 2001 și 2009 și, din păcate pentru francezi, nu a fost vândut decât în aproximativ 60.000 de exemplare. Fabricat în Franța, acest model s-a bucurat de un design care ar fi trebuit să-l scoată în evidență și care să-i asigure succesul prin caracterul său original. Lucrurile nu au stat însă așa. Cumpărătorii din zona de preț 40.000-45.000 de euro sunt mult mai atenți cu banii și nu sunt preocupați atât de mult de originalitate, cât sunt de statut, confort, dotări și fiabilitate. Or, *Vel Satis* era o mașină deosebită, dar nu s-a ridicat niciodată la nivelul rivalilor germani.

Acum, *Renault* își încearcă norocul cu un alt produs executive, dar strategia este diferită. Lansat cu ocazia Salonului auto de la Paris de luna trecută, noul automobil se va fabrica în Coreea de Sud, la fabrica *Renault-Samsung*. În plus, design-ul poartă amprenta asiatică, iar formele sunt mult mai conservatoare.

Dacă evaluăm însă *Latitude* prin prisma lui *Renault Koleos* (un alt produs coreean), putem spune cu siguranță că aceasta nu va fi o mașină care să dezamăgească. Nu se bucură de cel mai distinct design, dar beneficiază de tehnologiile

Renault și Nissan, iar promisiunile de calitate ridicată sunt confirmate de evoluția pozitivă atât a modelelor europene cât și a produselor coreene în general. Spațiul generos din interior este asigurat prin dimensiuni mai mari decât cele ale lui *Vel Satis*: 4.89 metri lungime, 1.83 metri lățime, 1.49 înălțime și ampatament 2,76 metri.

Latitude inaugurează și o nouă denumire pentru confortul interior care se va regăsi în autovehiculele producătorului francez ce se ridică la un anumit standard de calitate. „Take Care” cuprinde toate elementele necesare unei călătorii confortabile: un sistem dual de ionizare pentru purificarea aerului, un difuzor de arome dublu și un scaun complex cu masaj pentru șofer. Alte dotări disponibile sunt: sistemul de sunet 3D Arkamys sau Bose, două sisteme de navigație Carminat, conectivitatea Bluetooth și USB, senzori de parcare față-spate și cameră de filmat, faruri xenon adaptive și sistem de intrare și pornire a mașinii pe bază de cartelă hands-free.

Trenul de rulare este o combinație franco-niponă. Puntea față este împrumutată de la *Renault Laguna*, în timp ce suspensia multi-braț spate este de proveniență *Nissan*. *Latitude* a fost lansat cu motorizări exclusiv diesel pentru Europa (deși pe alte piețe există posibilitatea achiziționării unui motor de 2 litri benzină): dCi 150 CP, dCi 175 CP și V6 dCi 240 CP.

Motorul 2.0 dCi common-rail de 150 CP are un consum mediu de carburant de doar 5.3% și emisii de 140 g/km, motiv pentru care este etichetat eco 2 de către francezi. În versiunea de 175 CP și cutie de viteze manuală, motorul de 2.0 litri permite atingerea unei viteze maxime de 220 km/h, la un consum mediu de 5,5% (7,2% în oraș).

Testele lui „Latitude” au însumat peste 1 milion de kilometri și au permis inginerilor să regleze aceste componente astfel încât să asigure cel mai confortabil automobil Renault de pe piață.

Vârful de gamă este reprezentat de puterful dCi V6 de 3.0 litri care, cuplat la o cutie de viteze automată, dezvoltă un maxim de 240 CP la 3.750 rpm și un cuplu de 450 Nm la 1.500 rpm. Performanțele sunt pe măsură și sunt influențate de greutatea relativ redusă pentru această clasă (1.655 kg): 7.6 secunde pentru 0-100 km/h, viteza maximă 232 km/h, la un consum mediu de 7.2% (10% în oraș).

Prețurile anunțate pentru Franța sunt situate între 32.500 de euro (dCi 150 CP eco 2) și 45.000 de euro pentru versiunea echipată cu motor V6. *Latitude* devine astfel una dintre cele mai atractive oferte în clasa *executive*. Prețul său pare să fi fost mai degrabă dictat de versiunile similare echipate ale modelului *Laguna* (30.600

de euro în varianta dCi 150 CP eco 2) decât de concurență: mașina premium a principalului concurent (*Citroën C6*, pentru că *Peugeot* nu mai are o ofertă în gamă) are prețuri care încep de la 49.500 de euro.

Interiorul lui „Renault Latitude” diferă de restul ofertei constructorului francez și are un aer mult mai conservator, specific concurenților germani. Limbajul de design este unul universal, care trebuie să atragă cumpărătorii de pe patru continente.

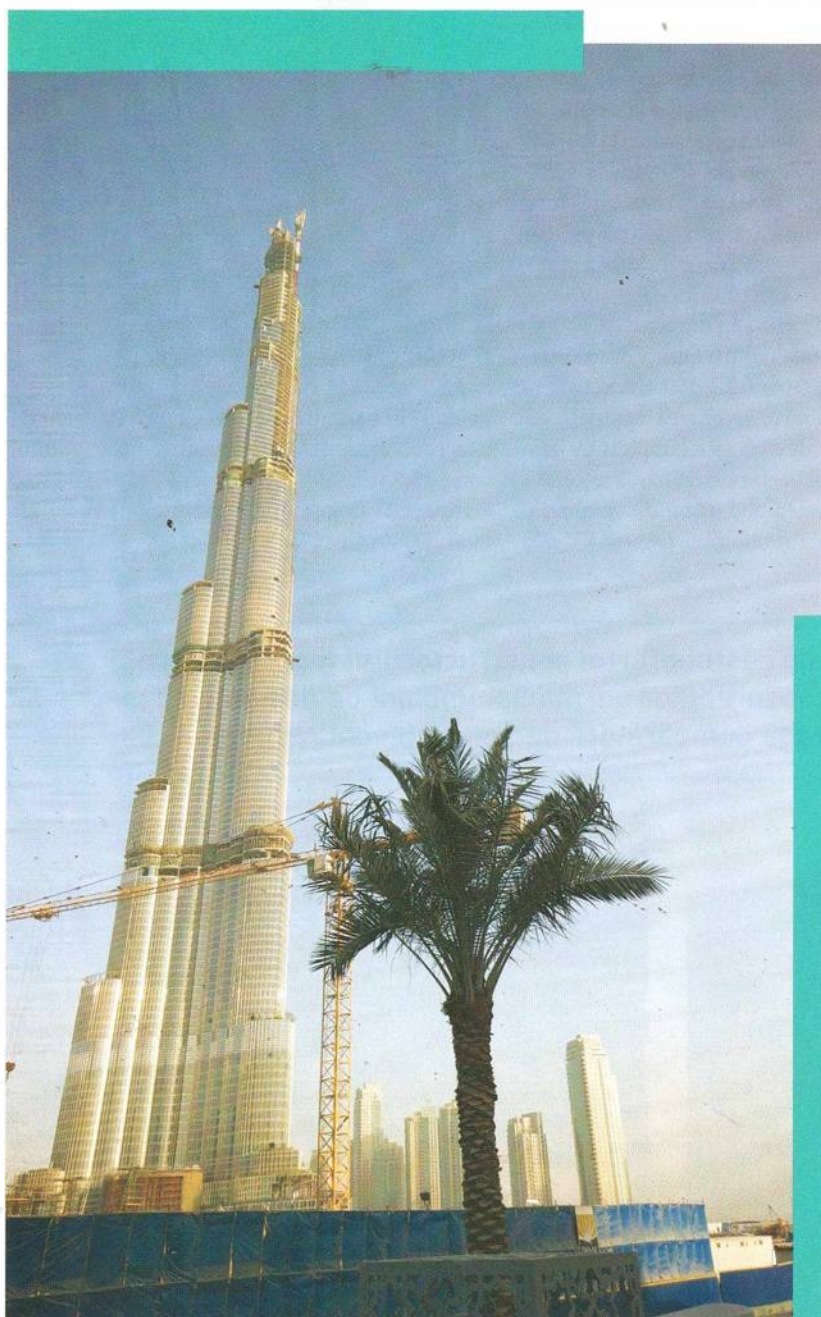

Odată ce ai pus piciorul în paradisul shopperilor, o să vezi că Dubaiul are două fețe: una futuristă, cu building-uri de sticlă, mall-uri cu muuultă gheață și insule pe care le știi din filmele cu James Bond, cealaltă tradițională, cu savuroase moschei bătrâne și souk-uri (piețele arăbești) parfumate și colorate.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Dubai

– exotic, provocator, luxos

De pe acoperișul „World Trade Center” poți admira marile proiecte futuriste ale orașului, precum Palm Islands, Burj al Arab, Burj Dubai, The World

Patria shopping-ului extrem, a nisipului strălucitor și a soarelui torid iubește inovația și ascensiunea rapidă: în doar câțiva ani a construit insule artificiale cu peste 120 de kilometri de plaje, iar în 15 ani a dezvoltat o rețea aeriană foarte bine pusă la punct.

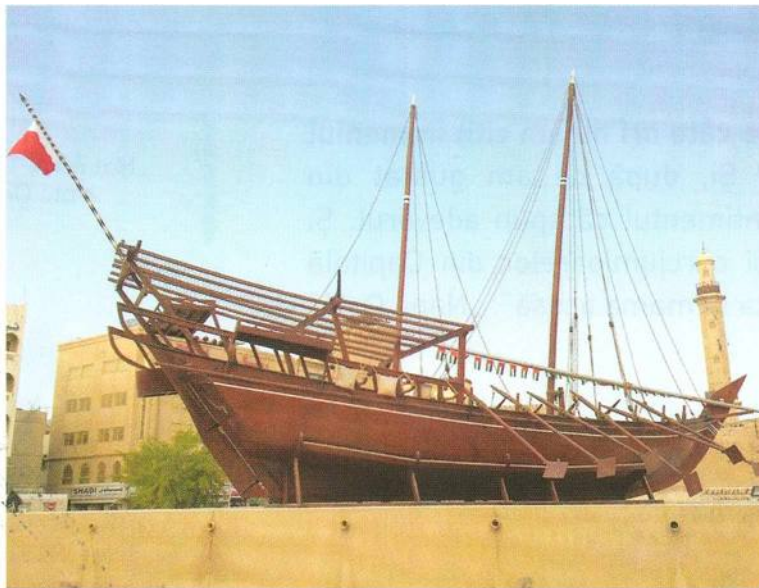
La capitolul atracții turistice, principalul reper îl constituie Muzeul din Dubai (cea mai veche clădire existentă în Dubai, cu obiecte arheologice din Epoca Bronzului), precum și *World Trade Center*, de pe acoperișul căruia ai o panoramă care îți taie respirația. De aici poți admira marile proiecte futuriste ale orașului, precum *Palm Islands*, *Burj al Arab*, *Burj Dubai*, *The World* (un grup de insule care reproduc cele cinci continente).

O altă atracție este bazarul și Piața de Aur, dar și tentația de a schia pe zăpada artificială a părții de la *Emirates Mall*. Dubaiul te îmbie la scufundări, la distracție în cluburile de noapte și te atrage cu deliciile bucătăriei internaționale (merită să guști deserturile pe-bază de lapte de cămilă).

Dacă nu îți permiți să te cazezi la celebrul hotel *Burj Al Arab*, poți măcar să faci o vizită, un tur al holului central costă 60 de euro / persoană și să iei cina aici. O să ai parte de experiențe inedite. La restaurantul *Al Iwan* poți gusta din specialități arabe, iar la *Bab Al Yam* ai parte de o cină informală, pe marginea oceanului. Dacă vrei o cină la înălțime, poți merge la *Al Muntaha*, unde vei lua masa la 200 m, după ce ai călătorit cu un lift panoramic. Și itinerariul nu se oprește aici: nu vei rezista să nu intri în restaurantul *Al Mahara*, te va atrage imensul acvariu cilindric din mijlocul sălii de mese și aroma bunătaților cu specific marin.

Dacă vrei o atmosferă tipic venețiană, poți lua bărcuțele numite *abras* (tradiționalele taxiuri pe apă) care circulă de-a lungul canalelor venețiene artificiale. Astfel ajungi la restaurantele așezate de-a lungul canalelor și poți savura o cafea la soare, într-un loc drăguț și romantic. La apus, luminile se aprind, arhitectura este

În fața Muzeului interactiv din Dubai este expus un exemplu de barcă dhow, folosită în trecut de negustori și de către scufundătorii-căutători de perle. Muzeul portretizează diferite aspecte ale vieții din Dubai.

incredibilă și totul strălucește sub camuflajul nopții.

În mijlocul Parcului Aquaventure se află Ziggurat, un monument imens, înalt de 30 de metri, cu un tobogan care te va arunca într-un tunel din sticlă, transparent, care trece prin mijlocul unei lagune cu rechini. În *Dolphine Bay*, într-un decor tropical luxuriant, întins pe patru hectare și jumătate, se află delfini prietenoși, cu care poți interacționa în cele trei lagune special amenajate. O altă atracție este *The Lost Chambers* – un labirint de camere și tunele, o poartă către lumea minunilor oceanului, care evidențiază importanța conservării speciilor: 65.000 de animale marine pot fi observate înotând în apele lagunei.

Petrece noaptea dintre ani pe plajă, vei avea parte de cele mai impresionante focuri de artificii lângă Burj Al Arab! În aceste locuri, Noul An se sărbătorește cu parade și mult zgomot.

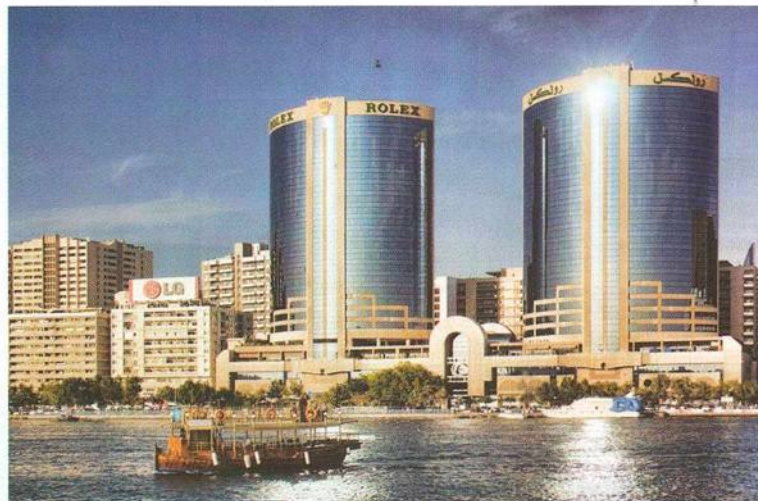
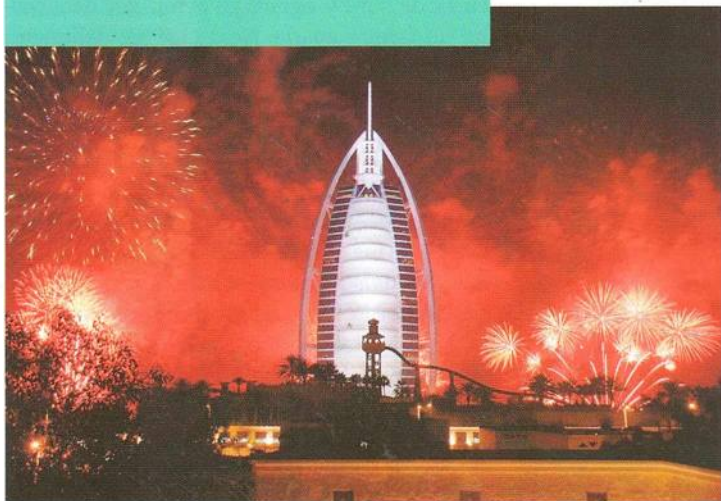
O Lume – O familie – un Festival este tema Festivalului de Shopping din Dubai care va începe pe 20 ianuarie 2011 și se va încheia pe 20 februarie 2011, după ce toată lumea va socializa ca într-o mare familie. Cele 32 de zile de cumpărături vor atrage milioane de vânzători de chipiruri din întreaga lume care se vor bucura și de premiile de la tombole și de cadouri gratuite. Este momentul să profiți din plin de haine și produse electronice scutite de impozit, precum și de reduceri de până la 70% la bijuterii, parfumuri, textile, obiecte de artizanat. În plus, poți chiar să negociezi prețurile. Mall-urile se întrec în a-ți oferi cel mai bun preț! Pe lângă shopping la superofertă, poți asista și la evenimente pline de culoare la *Global Village*, locul unde se vor reuni expozanții din lumea întreagă. Nu vor lipsi muzica de jazz, spectacolele de desene animate, circul, spectacolele de dans, numai bune pentru toată familia. Cei mici vor fi fascinați să-i vadă pe Casper, Pokemon, Tarzan, să participe la Olimpiada Mondială a Copiilor. Mesele sunt o atracție majoră a festivalului, gurmanzii își pot încânta papilele gustative cu delicatese din toate colțurile lumii.

Oferte turistice

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021.369.98.35

Revelion Dubai, Hotel Moscow 4* – de la 841 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu mic dejun. Taxa de aeroport: 129 de euro/pers.

Sejur Dubai, Hotel Excelsior Creek 3* – de la 686 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune. Taxa de aeroport: 129 de euro / pers., tarife valabile pentru plecările din 6, 13, 20, 27 ianuarie și 3, 10, 17 februarie.

„Preparate ca la mama acasă”. De câte ori nu am citit în meniul restaurantelor aceste cuvinte? Și, după ce am gustat din preparate, foarte rar am avut sentimentul că spun adevărul. Și totuși! În jungla restaurantelor și cârciumioarelor din Capitală există minuni culinare, pe bune, „ca la mama acasă”. „Nana Café” este un asemenea loc.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Natural à la Nana Café!

Prăjiturile reprezintă o altă mândrie marca „Nana Café”. Negrese, tarte cu fructe, prăjituri cu fructe de pădure sau vișine, briose, chec, ștrudele cu mere sunt tot atâtea tentații gustoase, de la care vă recomandăm să nu lipsească un pahar de socată. Foarte gustoasă, aceasta bate oricând băuturile carbogazoase care ne asediază.

Aglomeratie mare de mașini, claxoane lungi. Restaurantele marilor hoteluri înghesuite toate pe Calea Victoriei, precum mașinile la stop, forfotesc de oameni. Prea multă lume, prea mult fast. Și, între toate astea, un locșor cochet: *Nana Café*. De-i treci pragul ai sentimentul că te-ai teleportat într-o altă lume. Același oraș, dar un alt univers. Te întâmpină prietenos chiar proprietara, Nana Dumitrescu, fiica pictorului Ion Pacea, o împătimită a preparatelor tradiționale macedonene și a preparatelor gătite natural.

Povestea *Nana Café* nu este una complicată, dar surprinde prin ineditul ei. Nana Dumitrescu a lăsat filologia pentru a-și deschide un bistrou – *Nana Café*. Și-a propus să ofere, celor care aleg să mănânce în localul din str. Ion Câmpineanu, preparate naturale, create după rețetele bunicii, dar și invenții proprii. Oferta sa culinară a prins repede la bucureșteni. În numai patru luni și jumătate și-a format o clientelă stabilă. „Zilnic, avem un alt meniu. Pregătim cantități mici și totul e natural. Principiul meu este: ori gătești natural, ori te lași de meserie. Gătim doar cu carne de pui, miel și vită, ulei de măsline din Creta sau, acolo unde e cazul, cu untură naturală. Rețetele le-am moștenit de la bunica – italiancă la origini, le-am cerut rudelor mele macedonene din Cogeaș sau sunt invenții proprii”, povestește gazda noastră, Nana Dumitrescu.

Decorat în nuanțe pastelate de verde și crem, cu joc de rame și oglinzi pe pereți care dau locului un farmec aparte, *Nana Café* are delicatețea unui obiect din porțelan micuț și prietenos, care te îmbie să te rupi de tumultul vieții de afară și să guști din bucatele de inspirație macedoneană și nu numai, pregătite cu ingrediente naturale și la prețuri surprinzător de bune, având în vedere amplasarea ultracentrală a acestui bistrou. Cremă de mazăre, de broccoli sau de conopidă – 8 lei, sandvișuri cu ton și maioneză – 10 lei, cu somon – 12 lei sau sandvișuri cu friptură de vită – 12 lei, plăcinte (dobrogeană, macedoneană cu spanac, praz sau carbe, *zuiche*) – 10 lei, icre de știucă – 15 lei, adevărate minunății, preparate în casă, casa *Nana Café*. Un deliciu care poate fi completat cu un pahar de socată, făcută după rețeta mamei ori a bunicii.

Ofertă specială!

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sattoline - 5 lei
 CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
 CS 3 - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
 CS 4 - Crima zen - Oliver Botini - 5 lei
 CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
 CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
 CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
 CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
 CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
 CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
 CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
 CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
 CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
 CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Muijea - 15 lei
 CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
 CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
 CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
 CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
 CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
 CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
 CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
 CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
 CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muijea - 5 lei
 CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
 CS 26 - Hoții de timp - Ivona Botin - 5 lei
 CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
 CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 9,9 lei
 CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
 CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Turlea - 9,9 lei
 CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 9,9 lei
 CS 32 - Legea celor patru justițarii - Edgar Wallace - 9,9 lei
 CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
 CS 34 - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei
 CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei

TALON DE COMANDĂ
(cu plata ramburs)

F1210

cod
carte

Nume prenume localitatea strada nr.
 bloc sc. ap. județ/sector cod
 telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro Ofertă valabilă până la 20.01.2011 data poștei.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA**Ofertă specială****NUMAI 80 lei**

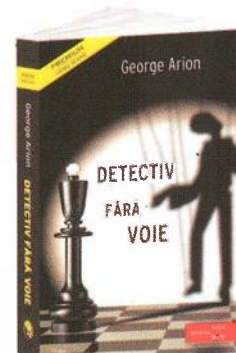
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul pe un an se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
 primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
 de **GEORGE ARION**,
 cel mai bun autor român
 al genului.
 Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA
TRITONIC**FLACĂRA****TALON de ABONARE**

F1210

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
 Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
 Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT.** Cont bancar deschis la **Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)**
 Pentru România: expediție poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
 Pentru orice detalii legate de abonamentul dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
 e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Câteva obiecte s-au calificat în topul nostru din acest an. Am luat în considerare numeroase topuri de specialitate, păreriile celor avizați, recenzii cu greutate, dar ne-am ghidat și după preferințele noastre în decizia finală.

text Andrei Ioan Dimulescu

Tableta – new entry

Se vorbea de tablete anul trecut? Numai de cele grafice, designerii alintându-le cu „baby” și fiind aproape nedespărțiți de ele, dormind probabil cu ele în brațe. Cei de la *Macintosh* au mai spart o barieră și astfel,

acum, aproape toată omenirea informatică își dorește obiectul care îți permite să dai așa de ușor pozele, cu mâna... La o categorie cu valoare de noutate, noutatea absolută și preferată este iPad.

Tastatură – de la soare

Pentru a te scuti de orice bătaie de cap, tastatura *Logitech Wireless Solar* se încarcă prin sistemul de panouri solare integrat. Nu mai este nevoie de cabluri de încărcare. Aplicația pentru energia solară inclusă (disponibilă spre descărcare la logitech.com/k750/solarapp) dispune de un instrument de măsurare a luminii care te ajută să știi care e volumul de lumină necesar, te informează despre starea bateriilor și te alertează atunci când tastatura are nevoie de mai multă energie. Funcționează fără lumină timp de trei luni!

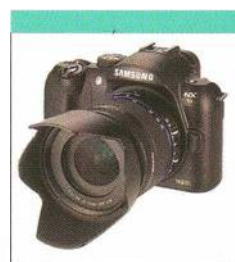

Telefon – No. 4 is No. 1

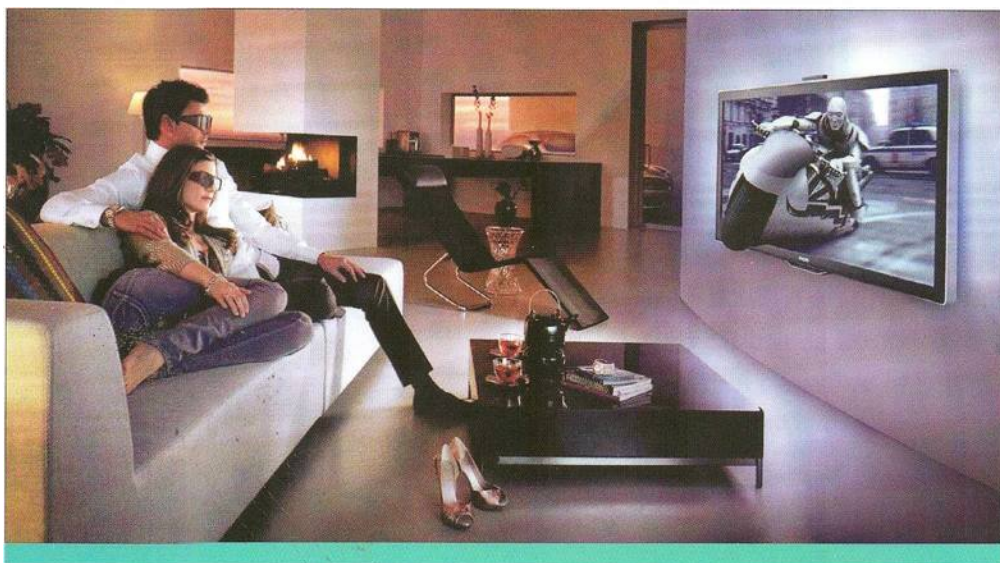
Tot *Mac*, adică *iPhone 4*. Când toată lumea credea că nu se mai poate îmbunătăți prea mult, iată că noul cadru de oțel, butoanele de volum, ecranul protejat de adâncime, lucruri mici și aparent banale, au continuat isteria mondială denumită *iPhone*. De ce a luat acesta fața *Blackberry*-ului și *HTC*-ului? Aplicații simple, dar cât mai multe aplicații.

Cameră foto – pozează cratere pe Lună

Samsung NX10 încorporează un sistem autofocus (AF) rapid și precis, un senzor CMOS APS-C de 14.6 MP și un ecran AMOLED de 3.0”, permițând utilizatorilor să vizualizeze

imagini cu ușurință, chiar și în lumina puternică a soarelui. Ecranul oferă de asemenea un răspuns de 10.000 de ori mai rapid decât LCD-urile convenționale, are un consum de energie mult mai scăzut și o rată de contrast mai mare – 10.000:1 vs 500:1. Pentru a imortaliza întreaga poveste, *NX10* poate înregistra clipuri video în format High Definition (codec H.264). Mai mult, nu vei pierde niciodată un moment important, datorită uneia dintre cele mai rapide autofocalizări existente pe piață. Cea mai nouă inovație *Samsung*, procesorul de imagine *DRIME II Pro* și algoritmul avansat AF oferă viteză de autofocalizare ultra rapidă și precizie.

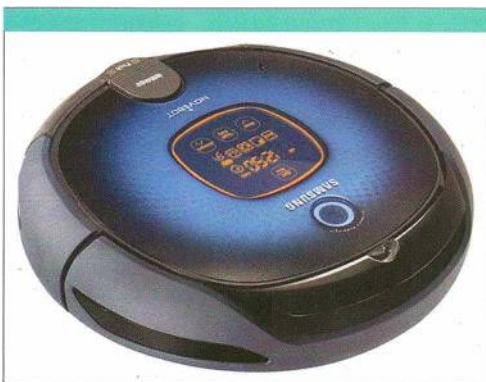

TV - Cinema

În 2009, Philips a introdus primul televizor cu proporțiile unui ecran de cinematograf. Anul acesta, Philips face încă un pas înainte introducând televizorul Cinema 21:9 Platinum, primul televizor 3D cu proporțiile ecranului de cinematograf. Upgrade-ul puternic de performanță include toate inovațiile privind calitatea imaginii la care v-ați așteptat de la seria Philips 9000 premiata, inclusiv tehnologia LED, 400 Hz

și motorul de procesare a imaginilor Perfect Pixel HD, adunate într-un ecran și mai mare Full HD de 58" cu un raport lungime/lățime de 21:9. Complementat cu Ambilight Spectra 3 (pe trei laturi ale ecranului: laterale și sus), Cinema 21:9 Platinum este primul televizor din lume care oferă o experiență de vizualizare 3D realistă, la fel ca la cinematograf. Are un ecran de 58" cu un raport lungime/lățime 21:9, astfel încât filmele în format 2.39:1 să umple în totalitate ecranul. 3.999 de euro.

Robot - știe, face tot

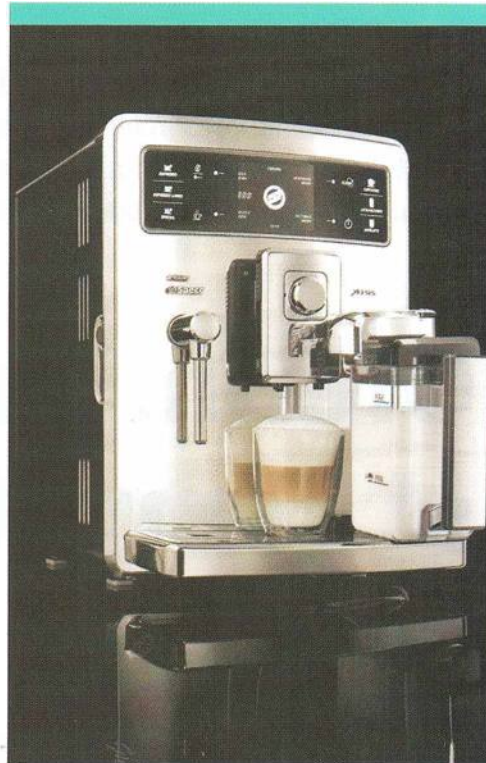
NaviBot funcționează cu ajutorul sistemului Visionary Mapping, ceea ce îi oferă un nivel ridicat de inteligență, nemaiîntâlnit până acum. Două procesoare controlează activitatea printr-un program inteligent de navigație care îi permite aparatului să vizualizeze casa și să rețină unde se află, găsindu-și ca repere diferite obiecte și sistemul de andocare. O micro-cameră foto integrată oferă un sistem de scanare a suprafeței, capturând câte 30 de fotografii ale încăperii pe secundă. Cu ajutorul acestor imagini, NaviBot creează o hartă virtuală a casei, identificând exact obstacolele, cum ar fi mobila sau decorațiunile interioare. Calculând traseul cel mai sigur și cel mai rapid, NaviBot reușește să curețe casa în minimum de timp și de efort.

Sistem de navigație - design, zoom, multi-touch

Cu o grosime de numai 9 mm, Garmin Nuvi 3700 este cel mai subțire sistem de navigație portabil de pe piață, ce dispune de un design irezistibil la atingere. Noul design a generat un impact important, câștigând com-

Espressor - amprentă digitală

Espressorul Philips Saeco Xelsis Digital ID memorează până la nouă specialități de cafea pentru șase utilizatori diferiți, iar prin intermediul sistemului de identificare a amprentei, vă selectați ușor propriul profil. Puteți regla totul după preferințele dumneavoastră: temperatura, cantitatea și concentrația cafelei, intensitatea aromei, proporția spumă / cafea în ceașcă, precum și nivelul spumei de lapte. Boabele de cafea întregi sunt măcinate proaspăt și procesate pe loc la fiecare utilizare, pentru ca aroma completă a fiecărei boabe să ajungă direct în ceașcă. 7.999 de lei.

petiția de design de produs din cadrul festivalului Red Dot Design, competiția aliniind peste 4.000 de înregistrări din 57 de țări. Noul display multi-touch al seriei nüvi 3700 le permite utilizatorilor să facă zoom (atingând de două ori harta), să cuprindă împrejurările pe hartă (trăgând cu un deget), sau să schimbe perspectiva de la formatul 2D la 3D și să rotească harta la 360 de grade (tragere cu două degete). Iar pentru a evita atingerile nedorite, modelele nüvi 3700 dispun de un sistem de blocare a ecranului, astfel încât să poți să pornești sistemul, să-l introduci în buzunar și să pornești la drum.

Agencia Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) a acordat de curând Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară București certificatul „Grad de Încredere Ridicat”. Certificatul atestă constanța și valoarea învățământului superior agronomic bucureștean.

Oferim calitate și competitivitate

S

Științele agricole reprezintă un domeniu de studii apreciat în Europa și în întreaga lume. De aceea în România, acest domeniu nu poate fi subestimat, cu atât mai mult cu cât este o țară cu un mare potențial agricol, iar agricultura nu se poate face fără o bună pregătire profesională, teoretică și aplicativă. Așadar, noi consi-

derăm că acestui domeniu, mai ales într-o perioadă de criză, trebuie să i se acorde importanța cuvenită. Noua Politică Agricolă a UE are nevoie de specialiști în domeniu, iar România este stat membru al UE.

Asigurarea calității procesului educațional este și va rămâne o componentă majoră a activității noastre, a celor care contribuim la formarea specialiștilor din domeniul agronomic.

În mediul universitar asigurarea calității se bazează pe metodologia Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) care se aplică începând cu anul uni-

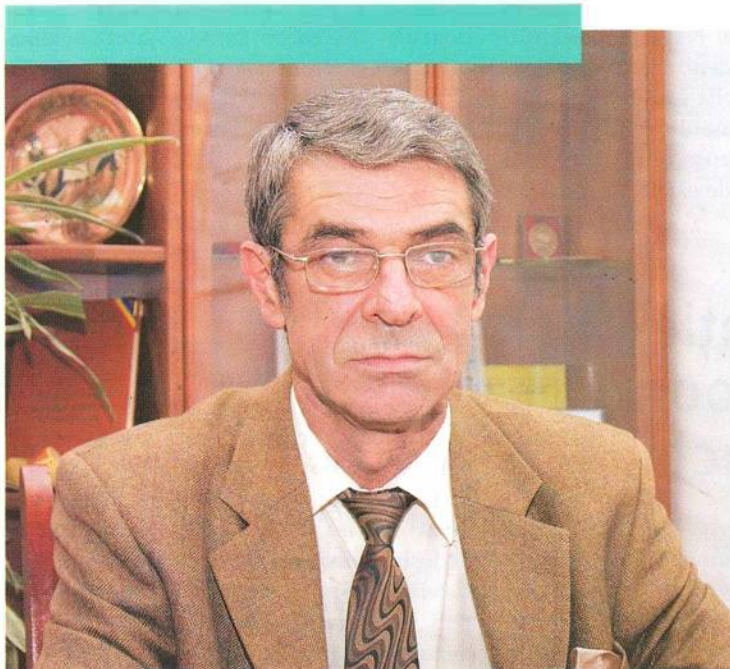
versitar 2006-2007 și care prevede o serie de domenii, criterii, standarde și indicatori de performanță.

Există trei direcții importante pe care fiecare universitate trebuie să le aibă permanent în vedere în strategia sa de dezvoltare: capacitatea instituțională, eficacitatea educațională și managementul calității.

Capacitatea instituțională presupune existența și funcționarea conform spiritului academic a structurilor instituționale, administrative și manageriale, a unei baze materiale suficiente, moderne și aflată într-o permanentă dezvoltare pentru a satisface obiectivele generate de misiunea universității.

În ceea ce ne privește, *USAMV București* dispune de toate structurile instituționale necesare, acestea funcționând în baza legislației în vigoare și în baza regulamentelor proprii în folosul activităților de formare profesională și cercetare științifică, precum și de o solidă și modernă bază materială pentru învățământ și cercetare.

Eficacitatea educațională se referă la conținutul programelor de studii, rezultatele învățării, activitatea de cercetare științifică, precum și la activitatea financiară a organizației. Toate criteriile care caracterizează acest domeniu sunt în legătură cu ceea ce universitatea trebuie să asigure pentru realizarea unui învățământ modern. *USAMV București* a făcut dovada atingerii standardelor și indicatorilor de performanță din acest punct de vedere. Putem aprecia că există loc de mai bine și, de aceea, chiar dacă s-a încheiat procesul de evaluare, ne-am fixat deja noi obiective și noi indicatori de

**Prof. univ.
dr. Ștefan
Diaconescu,**
Rector al
Universității
de Științe
Agronomice
și Medicină
Veterinară
București

performanță pentru viitorul apropiat.

Managementul calității are rolul de a impune o serie de standarde și indicatori de performanță privind asigurarea calității corpului didactic, a programelor de studii, a resurselor de învățare etc. Pentru aceasta, universitatea noastră dispune de o strategie de asigurare a calității și a tuturor procedurilor și structurilor specifice pentru evaluarea personalului, a programelor de studii, a resurselor de învățare etc.

Agencia Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) a acordat de curând USAMV București certificatul Grad de Încredere Ridicat.

Avem satisfacția că eforturile depuse pentru asigurarea calității până la data evaluării au meritat din plin. Acest calificativ ne asigură o încredere în noi înșine și în demersurile noastre și reprezintă pe termen mediu și lung o mare provocare și o mare responsabilitate pentru noi și pentru universitate.

Astfel sunt răsplătite eforturile de până acum, suntem motivați pentru acțiunile noastre viitoare și provocăți la o competiție cu noi înșine, la fixarea unor ținte mult mai înalte pentru a deveni din ce în ce mai competitivi pe plan național și european în domeniul nostru de activitate.

Pregătirea unei universități pentru un astfel de demers nu se poate realiza de pe o zi pe alta. Acesta este un proces continuu și constant. Asigurarea calității în învățământul superior nu se face doar pentru a obține un astfel de calificativ ci se face pentru a satisface exigențele privitoare la calificarea superioară a forței de muncă, pentru a asigura competitivitatea acesteia la nivel național și european.

Datorită promovării unor curricule strâns legate de necesitățile reale ale pieței muncii, am ajuns ca în anumite domenii absolvenții noștri să fie integrați într-o proporție foarte ridicată. De exemplu, în cazul specializărilor de Cadastru, Ingineria mediului, Peisagistică, Inginerie economică în agricultură și Medicină veterinară, procentul de angajare în primii doi ani de la absolvirea facultății se apropie de 100%. O situație destul de bună, din acest punct de vedere, o întâlnim și la celelalte specializări.

Absolvenții celor 22 de specializări existente în cadrul universității noastre au posibilități multiple de a-și găsi un loc de muncă deoarece, ca urmare a aderării României la UE, au apărut o serie de instituții care au nevoie de specialiști tineri, bine pregătiți profesional, cum ar fi: *Agencia de Plăți și Intervenții în Agricultură*

**Prof. univ. dr. Ioan
Niculae Alecu,**
Președinte al
Universității de Științe
Agronomice și
Medicină Veterinară
București

(APIA), *Agencia de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit (APDRP)*, camerele agricole etc.

Cu toate eforturile făcute pentru crearea celor mai bune condiții în asigurarea instruirii practice a studenților, încă mai avem unele probleme în ceea ce privește dotarea cu utilaje necesare pentru domeniile agricultură, horticultură, zootehnie și îmbunătățiri funciare. De asemenea, se impune formarea unui corp de instructori specializați pentru pregătirea profesională pe domenii.

Cu toate dificultățile provocate de criza generală din economia românească, anul universitar 2009-2010 s-a încheiat cu rezultate pozitive, universitatea neavând dificultăți în asigurarea salariilor, achitarea utilităților precum și a contravalorii lucrărilor de investiții și de reabilitare a unor obiective importante din patrimoniul USAMV.

Anul 2010 a fost un an de criză și totuși USAMV București nu a fost afectată de această situație datorită strategiei aplicate de managementul universității care a reușit să asigure, ca și în ceilalți ani, resurse financiare importante din venituri proprii, dependența față de bugetul statului fiind doar de circa 40%.

Anul universitar 2010-2011 a început sub auspicii favorabile în primul rând datorită faptului că numărul de studenți care au fost admiși este chiar mai mare decât în anii trecuți. Astfel, la un număr de cca 900 de locuri finanțate de la bugetul statului, au fost admiși peste 2.000 de studenți în regim de taxă.

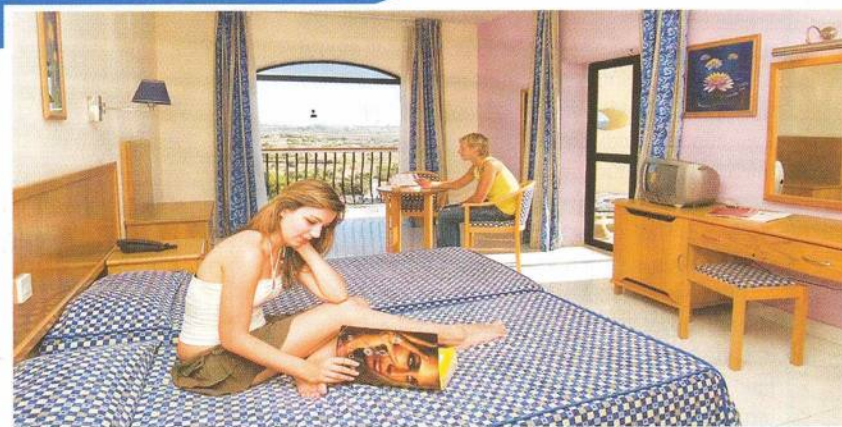
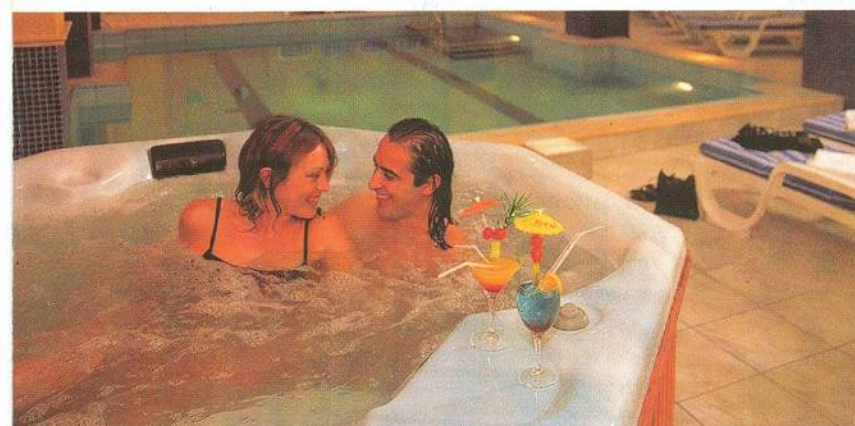
Prin competiție a fost câștigat un număr important de proiecte, finanțate în primul rând din fonduri externe, care se vor derula pe perioade de 1-3 ani. Valoarea totală a acestor proiecte aferente anului 2010-2011 este de peste 20 de milioane de euro.

Ca în fiecare an, universitatea și-a elaborat programul de activitate pentru 2011, care are în vedere continuarea proiectelor aflate în derulare, dar și începerea unor noi proiecte necesare dezvoltării continue a universității.

Desigur că, având în vedere nesiguranța existentă la nivelul economiei și societății românești, realizarea proiectelor noastre poate fi afectată dacă se vor produce schimbări majore de ordin legislativ. Ne referim concret la forma finală a Legii educației, care face obiectul unei dispute nemaîntâlnite până în prezent.

REVELION

BELLA VISTA 3* - de la **408** euro/pers
avion + 5 nopti cazare cu **DEMIPENSIUNE**

Malta Travel • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903

OFERTE VALABILE CU PREZENTAREA REVISTEI !!!

MALTA 2010

București (în spatele Cinematografului Patria)
maltald@malta.ro • www.malta.ro

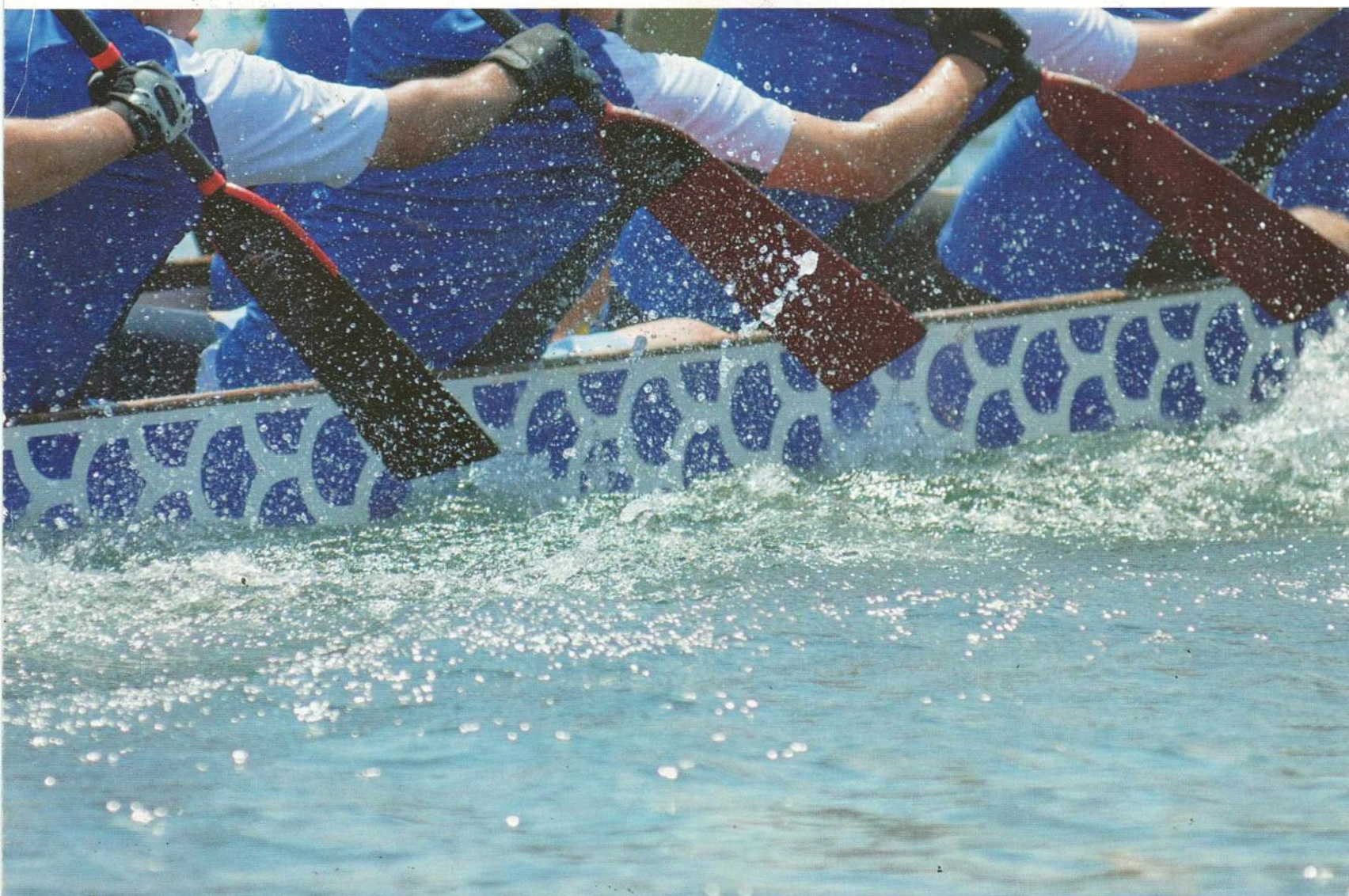

SOLANA 4* - de la **438** euro/pers
avion + 5 nopti cazare cu **DEMIPENSIUNE**

ASSECO

ASSECO SEE

IT Solutions for the demanding

- System Integration, Infrastructure, Professional Services, Document Management
- Banking Software
- Mobile Banking & Authentication
- Card Business
- General Business & Telecom

www.asseco-see.com